

Giới thiệu Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế

Cô là thiên kim tiểu thư hắc đạo, chủ nhân tương lai của Phương gia. Cô từ nhỏ đã phải sống trong cảnh gia đình không hạnh phúc, ngày ngày bị chính mẹ ruột hành hạ nên không còn niềm tin với người khác. Năm cô 18 tuổi, cha mẹ cô chính thức ly hôn. Cha cô vì thế mà bỏ bê Phương gia, mọi việc giao hết lại cho cô. Cũng chính vì vậy mà trên đường trở về Mỹ, máy bay gặp nạn, cô chính thức xuyên không.

Nàng là con gái tể tướng, đại ca là đại tướng quân đương triều còn bản thân nàng lại là hoàng hậu- một hoàng hậu yếu đuối nhu nhược, bất kì ai cũng có thể ức hiếp. Rồi một đêm mưa tầm tã, nàng bị người ta hãm hại mà chết đi. Cô chính thức xuyên thành nàng. Người trước kia từng hãm hại nàng, cô nhất định không bỏ qua. Đụng đến nàng, cô cho kẻ đó biết thế nào là lễ độ. Cô lúc nào cũng thờ ơ, lạnh nhạt với người khác, không quan tâm đến ai. Thực ra không phải vậy, cô có ơn tất nhiên sẽ đền đáp, có thù tất báo, cho dù là ai cũng vậy.

Hắn là đương kim hoàng thượng, không gì không làm được. Hậu cung 3000 mỹ nhân hắn không thèm để tâm đến bất cứ ai. Hắn không cho nữ nhân đụng vào người, vậy mà cư nhiên lại chủ động đụng vào nàng. Nàng nói nàng chán ghét hắn, nói không muốn nhìn thấy hắn, hắn vẫn mặt dài bám theo. Nàng là hoàng hậu của hắn, hắn đương nhiên có quyền đó. Hãm hại nàng, hắn nhất định không bỏ qua. Hắn không tin vào nữ nhân, vậy mà lời nàng nói dù thế nào hắn cũng nghe theo vô điều kiện.

Nàng lạnh nhạt với hắn bao nhiêu, hắn càng quan tâm nàng bấy nhiêu. Đồ trong thiên hạ này, chỉ cần là nàng muốn, cần gì hắn cũng đưa. Nàng nói ái tình chỉ làm con người ta đau khổ, nhưng hắn vẫn cứ muốn như vậy. Dù sao nàng cũng là hoàng hậu của hắn rồi, nam nhân khác vốn không thể với tới được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Cô là thiên kim tiểu thư của hào môn thế gia hắc đạo Phương Gia- một trong những gia tộc có thế lực lớn trong hắc đạo. Cô từ nhỏ đã được huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc nên tính tình ít nói, lại lạnh lùng, có thù tất báo. Chỉ cần là đụng đến cô, cô nhất định khiến kẻ đó sống không bằng chết. Từ lúc còn nhỏ, gia đình cô đã không hạnh phúc như người ta nên đối với những người khác, cô vốn đã không còn niềm tin. Cha cô là chủ nhân Phương Gia, ông trùm khét tiếng của hắc đạo. Mẹ cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, bị cha cưỡng ép. Mẹ cô vốn yêu một người đàn ông khác nên khi sinh ra cô, mẹ cô luôn tỏ vẻ chán ghét. Bình thường không vui còn đánh đập cô. May có cha yêu thương nên cô mới có thể sống đến bây giờ. Cha luôn che chở cô, bảo bọc cô một cách tốt nhất. Nhưng là chủ nhân của một gia tộc lớn như vậy thì thời gian dành cho cô đâu có nhiều chứ. Cha chỉ che chở được cho cô khi ở bên cô mà thôi. Còn mẹ cô không phải làm gì nên thời gian đánh đập cô nhiều vô kể. Bà ta vốn không xem cô là con người. Bà ta coi cô như súc vật, hết rạch tay rạch chân cô lại đem bom hẹn giờ đặt cạnh cô, nếu cô không thể gỡ được thì chịu chết đi. Mỗi lần hành hạ cô xong bà ta đều điên loạn mà cười lớn đi tìm người đàn ông kia. Cha cô vì yêu bà ta mà không ngăn cản bà ta tìm người đàn ông đó, còn về phía cô chỉ có thể đau xót mà thôi. Cô từ lúc bị bà ta hành hạ đã không còn xem bà ta là mẹ nữa rồi. Còn đối với cha, cô chỉ có thể cười nhạt thôi. Cô cũng vì có một gia đình như thế mà từ nhỏ đã quyết tâm học thật giỏi, y dược, sử dụng và chế tạo vũ khí... Vì cô biết, nếu cô không có năng lực thì chỉ có thể bị người khác bắt nạt. Cha cô cũng không thể bảo vệ cô mãi như vậy được. Năm cô 18 tuổi, gia đình cô xảy ra một biến cố lớn. Mẹ và cha cô chính thức ly hôn. Bà ta trốn theo người đàn ông đó rồi. Cha cô vì vậy mà suốt ngày uống rượu hút thuốc, bỏ bê việc trong gia tộc. Nhà cô vốn không có con trai nên cô là người thừa kế duy nhất. Vì cha không còn tâm trạng nghĩ đến Phương Gia nữa nên bây giờ, cô chính thức tiếp quản Phương Gia. Trên đường trở về Mỹ, không ngờ máy bay gặp nạn mà bị cháy. Cô cũng không có vẻ sợ hãi gì đó. Chết rồi cũng tốt, cô không phải đau khổ ở cái thế giới này nữa, không phải mệt mỏi vì chuyện này chuyện kia nữa. Cô khép mi mắt, cười lạnh. Nếu có kiếp sau, cô mong rằng sẽ được sinh ra trong một gia đình bình thường, có cha mẹ yêu thương.

Tề quốc...

Bên ngoài Phương Y cung trời mưa tầm tã, bên trong lại vọng ra tiếng khóc thê lương đến tột cùng. Trong Phương Y cung, một cô nương mặc một bộ lục y dành cho nô tì quỳ bên giường khóc lớn.

-Hoàng hậu...hoàng hậu...người tình lại đi. Nương nương...

Tiếng khóc mỗi lúc một thê lương. Nàng mơ mơ màng màng nghe được tiếng khóc đó, tay khẽ động đậy. Người kia thấy vậy, quỳ đi đến gần nàng hơn. Nàng đưa tay lên day day huyệt thái dương, mày khẽ cau lại. Người kia thấy vậy vội đứng lên đỡ nàng dậy. Nàng ngồi dậy, dựa người vào gối. Nàng nhìn xung quanh, ngạc nhiên không thôi. Căn phòng này được bày trí rất xa hoa. Đồ dùng trong phòng đều có giá trị liên thành. Nhưng những thứ này không giống đồ dùng hiện đại cho lắm. Còn có...vị cô nương trước mặt kia tại sao lại mặc y phục cổ trang? Nàng nhìn lại bản thân mình. Nàng...cũng đang mặc y phục cổ trang. Bỗng đầu nàng đau nhói. Một tràng kí ức chảy vào đầu nàng. Những câu hỏi của nàng ví như nàng là ai? Tại sao nàng lại ở đây? Đây là đâu...đều được trả lời hết. Nàng là con gái tể tướng đương triều được hoàng thái hậu nâng đỡ mà tiến cung được phong làm hoàng hậu nhưng lại là một hoàng hậu thất sủng của Tề quốc, hoàng thượng không thèm ngó ngang đến. Mang danh hoàng hậu- mẫu nghi thiên hạ nhưng lại không được hoàng đế sủng ái, bị phi tần trong cung ức hiếp mà không thể chống trả lại. Cuối cùng vì bị hoàng quý phi hãm hại, trúng độc mà chết. Nàng còn có một vị ca ca là đại tướng quân đương triều chống lưng nên mới không bị phế. Nếu không, chỉ sợ giờ nàng không phải ở lãnh cung thì cũng đi gặp Diêm Vương rồi. Nàng khẽ nhủ mảy. Tại sao không để nàng chết đi, còn cho nàng xuyên không làm gì? Đã vậy còn xuyên vào một thân thể ốm yếu bệnh tật, bị người đời xem thường. Nhưng không sao, ốm yếu bệnh tật gì đó thì nếu do nàng làm chủ mấy ngày nữa lại khỏe mạnh. Bị xem thường chứ gì? Nàng nhất định khiến kẻ xem thường nàng sống không bằng chết. Phi tần trong cung từng hãm hại nàng thì cứ chờ đấy, xem những người đó sống tốt được mấy hôm nữa. Nô tì

kia thấy nàng tỉnh lại thì nước mắt lưng tròng, giọng run run nói:

-Hoàng...hoàng hậu, người thực sự...thực sự chưa chết. May quá...may quá rồi. Người mà chết thì em không biết phải sống thế nào nữa. Híc...

Nàng nhìn nô tì đó từ trên xuống dưới một lượt. Cũng không tệ lắm. Không thể coi là tuyệt sắc mỹ nhân nhưng khuôn mặt thanh tú, đôi mắt có hồn, thực sự không tệ. Theo như trí nhớ của chủ nhân thân thể này thì nô tì đó là nha hoàn thân cận của nàng từ khi còn ở phủ Tề tướng, tên là Nhiễm Nhiễm. Nô tì này được nàng cứu giúp khi nàng xuất phủ dạo chơi nên theo nàng từ khi nàng 12 tuổi. Cha mẹ nàng ta chết hết, bây giờ có thể nói nàng với nàng ta là hảo tử muội. Nhiễm Nhiễm này biết chút võ công nên mới có thể bảo vệ nàng suốt mười mấy năm như vậy. Xem ra nàng mang ơn nàng ta không ít. Nàng cắt đứt dòng suy nghĩ, giọng hơi lạnh nói với nàng ta:

-Nhiễm Nhiễm, đứng lên đi. Lại đây ngồi cạnh ta.

-Nhưng...

Nhiễm Nhiễm hơi do dự thì ánh mắt nàng sắc lạnh quét qua. Nhiễm Nhiễm hơi giật mình nghe theo. Từ lúc nào mà ánh mắt của nàng lại lạnh đến thế? Từ lúc nào mà giọng nói nàng lại xa cách như vậy? Có phải Nhiễm Nhiễm nhìn hay nghe nhầm không? Nàng ngồi xích vào trong cho Nhiễm Nhiễm ngồi rồi cắt giọng lạnh nhạt:

-Ta hôn mê từ khi nào?

Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, nhưng vẫn kể lại:

-Tôi hôm qua, sau khi hoàng quý phi mang canh đến cho người, ép người uống thì cũng khoảng 3 canh giờ rồi ạ.

Nàng nhàu mày. Theo trí nhớ thì hoàng quý phi này tên Liễu Nhan, con gái Ngự sử đại nhân Liễu Hanh. Nàng ta vô cùng kiêu căng độc ác, không ai không biết. Trong hậu cung nếu theo trước kia thì nàng ta còn có quyền thế hơn hoàng hậu. Nàng ta năm lần bảy lượt hãm hại hoàng hậu, cuối cùng ép nàng uống canh độc mà chết. Hoàng thượng vốn không quan tâm hậu cung nên để mặc nàng ta thích làm gì thì làm nên mới có tin đồn nói hoàng thượng sủng ái nàng ta. Hoàng thượng trước giờ vốn không cho ai thị tẩm, chỉ phong tước vị gì đó rồi để hậu cung đấu đá nhau, ai chết cũng mặc kệ. Nghĩ đến đây, nàng chợt cười nhạt. Ai chết cũng mặc kệ? Được thôi, bắt đầu từ ngày mai, à phải nói là sáng nay mới đúng, nàng sẽ giúp hân quân lý tốt hậu cung này. Sau này nếu ai dám đụng đến nàng thì đừng trách. Hoàng quý phi thì sao? Chẳng qua chỉ là con gái Ngự sử thôi, nàng đây không sợ. Cha nàng là tể tướng, ca ca là Đại tướng quân thì có gì mà sợ. Huống hồ hân không quan tâm hậu cung mà. Nàng chợt nói.

-Ta biết rồi. Lần này ta thoát chết, sau này ta nhất định khiến những kẻ từng khinh thường ta sống không bằng chết. Nhiễm Nhiễm, em cũng phải có năng lực mới không bị thương được. Sau này theo ta học võ và y thuật. Em cũng không cần sợ mấy người kia, có ta chống lưng, ai dám làm gì em cứ nói một tiếng, ta giúp em. Chẳng phải hoàng thượng không quan tâm hậu cung à? Nếu vậy thì ta giúp hân quân lý tốt vậy, làm tròn trách nhiệm của một hoàng hậu.

Nhiễm Nhiễm nghe nàng nói xong kinh ngạc không ít. Tại sao chỉ mấy canh giờ mà nàng lại thay đổi nhiều đến vậy. Giọng Nhiễm Nhiễm vô cùng kinh ngạc:

-Nương nương, người nói thật ư? Nhưng mà người đâu biết võ công cùng y thuật. Hơn nữa, trước kia chẳng phải người nói em cứ yên ổn sống, đừng gây thị phi với người khác sao? Tại sao giờ...

Nhiễm Nhiễm chưa nói xong nàng đã lạnh giọng cắt lời:

-Ta trước kia là quá ngu ngốc. Con người sau khi chết mới có thể thông suốt được. Trong lúc ta chết, Diêm Vương nói dương thọ ta chưa hết mà hồn lại bị bắt xuống nên bù đắp cho ta một thân võ công cùng y học tuyệt thế. Yên tâm, ta từ giờ sẽ không yếu đuối như trước nữa.

Nàng nói dối không thêm chớp mắt. Nhiễm Nhiễm nghe xong ngoài kinh ngạc vẫn chỉ là kinh ngạc. Còn có cả chuyện này nữa ư? Nhưng mặc kệ, chắc chắn hoàng hậu không lừa nàng đâu. Nhiễm Nhiễm theo hoàng hậu lâu như vậy rồi chưa bao giờ thấy người lừa nàng mà. Nhiễm Nhiễm nước mắt lưng tròng, nhìn nàng cười tươi:

-Vâng. Sau này em chuyện gì cũng nghe theo người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Gặp mặt sau khi xuyên qua

Sáng sớm, nàng ngồi trước gương nhìn hình ảnh phản chiếu của mình. Khuôn mặt này rất giống với nàng trước kia. Ánh mắt lạnh nhạt, thờ ơ. Khuôn mặt hơi tròn nhưng không làm mất đi nét xinh đẹp. Mọi mong, đồ mộng tự nhiên. Hơn nữa, khuôn mặt này có khí chất vô cùng cao quý. Quả nhiên sinh ra là người dòng dõi quý tộc có khác. Nhiễm Nhiễm thấy nàng ngăn người khẽ hỏi:

-Nương nương! Người có sao không?

Nàng khẽ khép mi mắt thở dài:

-Không sao. Em giúp ta trang điểm nhẹ một chút. Y phục cũng phải chọn bộ đẹp nhất. Hôm nay ta muốn đi trừng phạt đám phi tần kia.

Nhiễm Nhiễm nghe xong cười khẽ,tay vẫn đang tiếp tục chải tóc cho nàng.

-Vâng. Nương nương lúc nào cũng đẹp nhất. So với hoàng quý phi kia thì người đẹp hơn rất nhiều a~

Nàng không nói gì,vẫn nhìn chăm chăm vào gương.

Bình minh vừa lên, trong ngự hoa viên hoàng cung Tề quốc đã có bóng dáng hai nữ nhân đang trò chuyện. Một người ngồi như ghế đá tròn trong ngự hoa viên,một người đứng bên cạnh,mặc một bộ y dành cho cung nữ.Hôm nay nàng mặc một bộ y phục đồ rực-màu đỏ của mẫu thêu hình phượng múa,là y phục của hoàng hậu Tề quốc mà trước kia chủ nhân thân thể này chưa một lần mặc qua. Trên đầu nàng cài thêm một vài cây trâm vàng hình phượng-trang sức dành riêng cho hoàng hậu. Nhìn qua vô cùng kiêu sa lộng lẫy,khác với cách ăn mặc đơn giản của hoàng hậu trước kia. Nhiễm Nhiễm nhìn nàng vui vẻ nói:

-Nương nương,lần đầu em thấy người mặc y phục cùng cài trang sức dành cho hoàng hậu a~ Thực sự rất đẹp. Nhìn lại thì hoàng quý phi đó một chút cũng không bằng người!

Nàng nhấp một ngụm trà rồi nhìn Nhiễm Nhiễm.

-Liễu Nhan có gì đẹp chứ. Hôm nay ta xem nàng ta có đến xem ta chết chưa không.

Nhiễm Nhiễm lại cười. Nàng không nói gì,nhìn về phía xa xa. Nhiễm Nhiễm cũng nhìn theo ánh mắt nàng. Từ xa,một vị cô nương ăn mặc lộng lẫy chẳng kém nàng đang tiến lại gần. Nàng khẽ nhếch môi,Nhiễm Nhiễm có vẻ hơi sợ. Lúc nàng ta tiến lại gần nàng rồi thì mặt mày biến sắc. Ngoài hoàng quý phi Liễu Nhan ra còn ai vào đây nữa. Nàng ta nhớ hôm qua đã cho nàng uống canh độc rồi mà,tại sao giờ nàng vẫn khoẻ mạnh như vậy,khí sắc lại rất tốt. Khi này Liễu Nhan có đến Phượng Y cung nhưng không thấy nàng,lại nghe cung nữ nói nàng đến ngự hoa viên nên mới đến xác nhận. Nhưng tại sao lại như vậy được. Rõ ràng nàng ta cho nàng uống kịch độc mà. Tại sao nàng lại ngồi đây? Nàng bỗng quát lên:

-Hoàng quý phi to gan,gấp bôn cung còn không hành lễ. Ngươi đường đường là quý phi đương triều,tại sao đến cả một chút phép tắc cũng không có?

Nàng ta hơi giật mình nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại,cười lớn:

-Haha,hoàng hậu thất sủng mà cũng dám lớn tiếng với bôn cung? Ngươi mà cũng xứng xưng là bôn cung? Hoàng hậu? Chẳng qua chỉ là bù nhìn thôi. Ai ai không biết,chủ hậu cung này là của hoàng quý phi ta. Hôm nay ngươi lại dám lớn tiếng với bôn cung,ngươi chán sống rồi à? Y phục cùng trang sức dành cho hoàng hậu từ lúc nào đến lượt ngươi dùng? Ta còn chưa được dùng đến,từ lúc nào đến lượt ngươi dùng? Ngươi không xứng đáng.

Nàng đập cốc trà trên tay xuống,đi lại gần nàng ta. Nàng giơ tay lên,nhanh như chớp hai bên má nàng ta đã xuất hiện vết năm ngón tay. Nàng ta kinh ngạc không thôi,nô ti theo sau cũng như vậy,Nhiễm Nhiễm cũng vậy. Từ lúc nào nàng lại dám đánh Liễu Nhan? Nàng đi về chỗ ngồi xuống,nhìn nàng ta,ánh mắt lạnh lẽo rồi cất cao giọng:

-Ngươi xưng bôn cung với ta? Ngươi không xem người trước mặt ngươi là ai? Ngươi chẳng qua chỉ là một hoàng quý phi mà lại dám nhận là chủ hậu cung? Bôn cung còn chưa chết,chưa đến lượt ngươi quản hậu cung này. Bôn cung dựa vào gì không dám lớn tiếng với ngươi. Bôn cung phải quản hậu cung này,ngươi không biết phép tắc,đương nhiên bôn cung phải dạy dỗ ngươi. Ta là hoàng hậu đương triều,dựa vào gì mà không được dùng đồ dành cho hoàng hậu? Ngươi nói bôn cung không xứng đáng vậy không lẽ ngươi xứng đáng?

Nàng nói xong chột cười lạnh. Nhiễm Nhiễm ở phía sau kinh hãi. Nàng thực sự không lừa Nhiễm Nhiễm. Nàng thực sự thay đổi rồi. Nhiễm Nhiễm thực sự rất vui. Nàng lại nói tiếp:

-Ngươi không hành lễ thì bôn cung giúp ngươi hành lễ.

Nói xong nàng lại ra hiệu cho Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm hiểu ý,đi xuống đá vào chân nàng ta. Nàng ta cắn răng,đứng dậy định đánh Nhiễm Nhiễm thì Nhiễm Nhiễm giơ tay lên bắt lấy tay nàng ta,hất nàng ta về phía sau. Cung nữ theo sau nàng ta sợ hãi đỡ lấy nàng ta. Nàng ta giọng run run hét lên:

-Một con tiện tì lại dám...dám đánh hoàng quý phi ta. Ngươi chán sống rồi đúng không?

Nhiễm Nhiễm đi về phía sau nàng,chột nói to,ánh mắt chán ghét cùng hả hê:

-Hoàng quý phi có là gì. Đó là lệnh của hoàng hậu,chẳng lẽ đến lệnh của hoàng hậu mà nương nương cũng muốn kháng lại?

Nàng từ đầu đến cuối mặt vẫn không có cảm xúc gì. Nhiễm Nhiễm vừa nói xong nàng liền đi lại gần nàng ta tiếp, hất nước trà nóng trong cốc vào mặt nàng ta. Nàng ta hét lên,khuôn mặt bây giờ còn đỏ hơn khi nãy,dần dần sưng lên.

-Á... Ngươi...ngươi... Dung mạo của ta...dung mạo của ta...

Nàng về chỗ không nói gì. Liễu Nhan,nàng ta quá ngu ngốc. Nước trà này nóng vừa đủ,chỉ cần rửa nước lạnh một vài lần rồi chờ một thời gian ngắn sẽ tự nhiên hồi phục,vốn chẳng cần thuốc thang gì. Mới vậy thôi thì làm sao huỷ dung được. Nàng còn phải từ từ trả thù nàng ta,sao có thể dễ dàng tha cho nàng ta như thế? Nàng vừa ngồi xuống thì cách đó không xa đã truyền đến giọng một thái giám-giọng nói huyền thoại bất phân nam nữ:

-Hoàng thượng giá đáo!

Nàng cũng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên hay sợ hãi,nàng thấy hần lâu rồi. Khi này lúc Liễu Nhan vừa đến hần đã ở trong ngự hoa viên rồi. Hần đứng ở một góc khuất,vốn định đi lâu rồi nhưng hôm nay bỗng có tâm trạng muốn xem nàng và nàng ta thế nào. Lời nàng và nàng ta khi này,câu nào cũng lọt qua tai hần. Thấy hần đi lại,Nhiễm Nhiễm,Liễu Nhan và nô tì bên cạnh Liễu Nhan vội hành lễ. Nàng vẫn ngồi đó,không đứng lên. Liễu Nhan thấy vậy muốn bắt tội nàng liền nhanh miệng:

-Hoàng hậu to gan,gặp hoàng thượng còn không hành lễ? Khi quân phạm thượng là tội chết. Người đâu...

Nàng ta chưa nói xong nàng đã gất lên:

-Bổn cung từ khi nào lại phải hành lễ với kẻ khác?

Theo trí nhớ của nàng thì hoàng thái hậu đã ban lệnh miễn cho nàng không phải hành lễ với người khác. Mà người nàng cần phải hành lễ từ trước đến giờ cũng chỉ có hoàng thượng và thái hậu. Hần nghe xong khẽ cau mày. Cái mệnh lệnh kia hần cũng biết,cả hoàng cung biết mới đúng. Mà tại sao Liễu Nhan lại ngu ngốc như vậy? Nhưng hoàng hậu của hần từ khi nào lại thay đổi? Hần không quan tâm hậu cung không có nghĩa là hần không biết gì. Hoàng hậu vốn nổi danh là yếu đuối nhu nhược,đến cả một tài nhân cũng có thể bắt nạt được. Tại sao giờ lại lớn gan đến mức này. Hơn nữa trước giờ hoàng hậu chỉ mặc y phục đơn giản,có khi còn đơn giản hơn cả nô tì trong cung,tại sao hôm nay lại thay đổi như vậy. Nhìn cách nàng gợn tay nhắc chân là người luyện võ,mà hoàng hậu của hần vốn không biết võ công gì đó mà. Giờ hần lại bắt đầu thấy hứng thú với nàng rồi. Liễu Nhan thấy hần ngăn người nhìn nàng thì trong lòng ghen tức,vội vàng chạy lại nắm lấy tay hần. Hần nhủ chặt mày. Mặc dù là hoàng thượng,Liễu Nhan lại là phi tần của hần nhưng chuyện hần không cho nữ nhân đụng vào người không phải nàng ta không biết. Nàng ta cất giọng nũng nịu:

-Hoàng thượng! Người phải làm chủ cho thiếp. Thiếp muốn đến thăm hỏi hoàng hậu nương nương mà hoàng hậu lại muốn đánh thiếp. Người xem,dung mạo của thiếp...dung mạo của thiếp...bị huỷ rồi.

Nàng ta nói xong nước mắt lưng tròng chỉ vào mặt mình. Hần cau mày nhìn nàng. Ánh mắt nàng lạnh nhạt không quan tâm. Nhiễm Nhiễm nhíu mày muốn giải thích nhưng nàng không cho nói.Bỗng nàng lại cất giọng lãnh đạm:

-Hoàng quý phi rửa mặt chưa sạch đã đến tìm bổn cung. Bổn cung thấy mặt người bản nên giúp người rửa lại thôi.

Nhiễm Nhiễm bỗng cảm thấy buồn cười cùng kinh ngạc. Từ khi nào mà hoàng hậu lại miệng lưỡi sắc bén như vậy?Hần bỗng hất tay nàng ta ra. Nàng ta mất đà ngã xuống đất. Hần lạnh giọng ra lệnh:

-Đánh gãy hai tay của hoàng quý phi.

Nói xong hần đi đến trước mặt nàng. Nàng ta nghe lời hần khi này liền kinh hãi hét lên cầu xin nhưng đã bị lời đi. Nàng ngược mắt lên nhìn chằm chằm nam nhân mặc long bào trước mặt. Khuôn mặt nam nhân này vô cùng lạnh,cứ như tảng băng ngàn năm vậy. Ánh mắt sắc bén màu hổ phách. Mày kiếm thấy nàng nhìn khẽ cau lại nhưng nhanh chóng giãn ra. Nàng có biết nhìn hần như vậy là thất lễ không? Thái giám định nhắc nhở mà hần gợn tay lên ra hiệu ngừng lại. Nàng chột thu tầm mắt,nói với Nhiễm Nhiễm:

-Nhiễm Nhiễm,hỏi cung.

Nàng đứng dậy định đi thì hần chợt đưa tay ra nắm nàng lại. Nàng gạt mạnh tay hần. Hần hơi kinh ngạc vì hành động của nàng,cũng kinh ngạc vì hành động của hần. Hần tại sao lại nắm tay nàng? Chính hần cũng không hiểu nổi. Còn nàng tại sao lại gạt tay hần? Chẳng phải mẫu hậu hần từng nói trước kia là chính nàng nói muốn ở bên hần à? Nếu vậy thì khi này lẽ ra nàng phải vui mừng mới đúng chứ. Tại sao... Hần hoàn hồn lại,cất giọng lãnh đạm:

-Ngồi xuống. Trẫm có chuyện muốn nói với nàng.

Nàng cau mày,khó chịu ngồi xuống. Hần phất tay ra hiệu thái giám nô tì xung quanh lui xuống hết rồi chuyển lại ngồi sát nàng. Nàng vẫn khó chịu. Chẳng phải nói hần không gần nữ sắc,không thích đến gần nữ nhân à? Tại sao tự nhiên lại đến gần nàng như vậy? Hần xoay đầu nàng lại để nàng nhìn thẳng vào mặt hần. Nàng theo bản năng đưa tay ra vặn ngược lại tay hần. Trước kia khi nàng đang là tiểu thư hắc đạo thì trừ cha và mẹ ra chẳng ai dám đụng vào nàng. Mà sau khi nàng lớn mẹ nàng cũng chẳng thể đụng được vào nàng nữa. Hơn nữa với thân phận của nàng trước kia,cho người khác đụng vào người là hành động vô cùng mạo hiểm,có thể chết lúc nào không hay. Hần không ngờ được nàng phản xạ nhanh như vậy,tay bị nàng vặn đau đớn nhưng hần cũng chỉ nhíu mày,không kêu tiếng nào,để mặc nàng vặn. Nàng lạnh giọng,ánh mắt loé lên tia cảnh giác:

-Người muốn làm gì?

Hần nhìn thấy ánh mắt nàng trong lòng khẽ nhói. Ánh mắt cảnh giác khi người khác đụng vào mình đó chỉ những người như hần,có nhiều kẻ thù,có thân phận đặc biệt mới có. Tại sao nàng... Nàng rốt cuộc là ai? Nàng vốn không phải nàng trước kia. Hần từ từ mở miệng:

-Chỉ là muốn nàng đối diện với ta thôi. Bỏ tay ra đi. Ta không muốn làm nàng bị thương.

Hần nói không có sai. Hần muốn thoát khỏi tay nàng bây giờ là chuyện dễ dàng vô cùng,chỉ sợ nàng bị thương thôi. Khoan đã! Hần vừa nói gì thế này? Sao hần lại nói không muốn làm nàng bị thương? Có phải hần nói sai rồi không? Nàng nhíu mày,không quan tâm câu phía sau,bỏ tay hần ra rồi lại nói với

giọng lạnh nhạt:

-Có chuyện gì nói mau.

Hắn nhìn nàng lần nữa. Rõ ràng khuôn mặt giống, nhưng tại sao tính cách, lời nói, ánh mắt lại khác như vậy?

-Nàng không phải Diệp Trầm Ngư? Nàng là ai?

Nàng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên, giọng bình thản nói:

-Ta vốn dĩ là Diệp Trầm Ngư. Chỉ là nhờ có chén canh độc của Liễu Nhan mà tính ngộ thôi. Con chó lúc bị ép đến giới hạn cuối cùng rồi cũng quay ra cắn lại chủ hương chi ta là người. Lão thiên có mắt không để ta chết. Vậy nên ta phải bắt người khác trả lại tất cả những gì người đó đã nợ ta. Bao gồm cả người-Tề Vũ Thiên.

Nàng nói xong mở to mắt nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn nhũn mảy. Trước giờ trừ phụ thân và mẫu thân chưa ai dám gọi thẳng tên hắn. Vậy mà nàng lại ngang nhiên như vậy. Nàng cũng không phải không biết đó là khi quân phạm thượng. Nàng tại sao chỉ sau một đêm lại thay đổi nhiều như vậy? Hắn định lên tiếng thì giọng A Phúc-thái giám bên cạnh thái hậu vang lên.

-Hoàng thái hậu giá đáo!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hoàng Thái hậu

Hắn nhìn về phía phát ra tiếng nói ở phía xa. Cung nữ thái giám xung quanh quỳ xuống đất. Nàng cũng nhìn theo. Một nữ nhân khuôn mặt phúc hậu, tóc điểm vài sợi bạc mặc một bộ hoàng y lộng lẫy, trang sức khắp người vô cùng sa hoa đang bước lại gần. Theo sau đó là một thái giám và hai cung nữ. Nàng và hắn đồng thời đứng lên:

-Mẫu hậu.

Nàng và hắn nói cùng lúc. Nàng quay sang nhìn hắn cau mày, hắn cũng chẳng có vẻ mặt gì chỉ ném cho nàng một ánh mắt rồi nắm cổ tay tay nàng đi lại gần. Nàng muốn giật tay ra nhưng không được. Một phần vì hắn giữ quá chặt, phần vì trước mặt thái hậu mà như vậy thập phần không hay. Thực ra hắn nắm cổ tay nàng chỉ là muốn thử xem nội lực của nàng có mạnh không thôi. Nhưng hắn lại ngạc nhiên không ít. Nàng chẳng có chút nội lực nào cả. Có võ công mà không có nội lực, thực sự là chuyện rất hiếm gặp. Thái hậu không biết mục đích của hắn nên ngạc nhiên không ít. Hoàng nhi của y, y không hiểu sao được. Trước giờ hắn không cho nữ nhân đụng vào người, ngay cả mẫu thân là y đây từ khi hắn lớn cũng chẳng dám đụng vào hắn, vậy mà hắn lại chủ động nắm tay nữ nhân. Có phải y già rồi nên mắt kém không? Khi này thái hậu đang ở Lương Minh cung thì có thái giám đến báo hoàng hậu cùng hoàng quý phi đang ở ngự hoa viên, hoàng thượng cũng ở đó. Người đó nói hoàng hậu dạy dỗ hoàng quý phi, hoàng thượng cho người đánh gãy hai tay hoàng quý phi rồi còn ngồi nói chuyện riêng với hoàng hậu. Thái hậu không tin nên đến kiểm chứng. Lúc đến thì thấy hoàng thượng đang ngồi sát hoàng hậu thật. Thái hậu nhìn nàng cười hiền hậu, nắm lấy tay nàng từ tay hắn rồi kéo vào trong đình ngồi. Hắn cũng theo sát phía sau. Thái hậu thấy thế liền quay lại nhìn hắn:

-Ta muốn nói chuyện riêng với Ngư nhi, con hồi cung trước đi.

Hắn cau mày. Mẫu hậu vừa đến đã đuổi hắn đi rồi. Hắn cũng chẳng thể đi theo nữa liền nghe theo mà hồi cung. Chờ hắn đi rồi, thái hậu nhẹ nhàng nói với nàng, khoe mắt ẩn hiện ý cười.

-Ngư nhi, con thay đổi rồi. Tốt lắm. Thiên nhi bắt đầu chú ý đến con, con phải nắm bắt cơ hội lần này. Còn về Liễu Nhan nếu nàng ta có làm chuyện gì tổn hại đến con, con cứ làm theo ý mình là được.

Nàng nhớ không nhầm thì thái hậu với mẫu thân nàng là tì muội kết nghĩa, tình cảm rất tốt. Sau khi mẫu thân nàng mất vào 3 năm trước, thái hậu lo lắng phụ thân cùng hoàng huynh bận nhiều việc nên đưa nàng vào cung chăm lo cho nàng, nâng đỡ nàng lên làm hoàng hậu. Nhiều khi nàng bị ức hiếp còn ra mặt giúp nàng. Mặc dù đó là on đối với nguyên chủ, nhưng giờ nàng lại sử dụng thân thể của người ta, không thể vong ân phụ nghĩa được. Nàng có on nhất định báo đáp lại. Nhìn thái hậu như vậy, nàng không nỡ từ chối liền nói:

-Trầm Ngư hiểu. Cô nhân nói 'lạt mềm buộc chặt', con nhất định không làm người thất vọng.

Thái hậu thấy thế liền vui vẻ cười nói:

-Tốt. Tốt lắm. Cùng ta đi dạo một vòng.

Nàng cũng không phản đối liền nghe theo. Cả đường đi thái hậu luôn kể cho nàng nghe về chuyện của hắn. Nào là hắn thích ăn những gì, có thói quen thể nào, ghét những thứ gì, sợ gì, hay nổi giận vì chuyện gì,...đều kể cho nàng hết. Nàng thực sự không muốn nghe một chút nào hết.

Lúc nàng hồi cung thì cũng là lúc mặt trời lên cao nhất. Nhiễm Nhiễm thấy nàng về liền chạy lại đỡ nàng rồi hỏi han:

-Nương nương, thái hậu và hoàng thượng nói gì với người? Hoàng thượng có làm khó người không? Người có sao không?

Nàng ngồi xuống cái ghế trong tẩm cung, nhìn Nhiễm Nhiễm kể lại:

-Không có gì cả. Ta không sao. Thái hậu kể cho ta về chuyện của Tề Vũ Thiên, bảo ta nắm bắt cơ hội. Còn Liễu Nhan kia thì ta thích làm gì cũng được. Cho dù thái hậu có bênh vực Liễu Nhan thì ta cũng có cách trả thù nàng ta. Cha nàng ta vốn là Ngự Sử nhưng thế lực trong triều lại theo phe phụ thân và đại ca của ta thì ông ta có thể làm gì được chứ?

Nhiễm Nhiễm ngồi xuống cạnh nàng, chống tay lên cằm:

-Thái hậu thực sự rất tốt với người. Em nhớ có lần Trịnh tài nhân đẩy người ngã bị thái hậu thấy được liền sai người chặt mất hai ngón tay của à, sau đó còn bị đuổi ra khỏi cung, đưa xung quân làm quân kỹ nữa à~

Nàng cũng lục lại đồng ký ức. Đúng thật là vậy. Trịnh tài nhân khi đó mới vào cung chưa lâu, lại ngang ngược hống hách, thực sự rất đáng ghét. Nàng nhân nhặt mở miệng:

-Ta biết rồi. Nhiễm Nhiễm, em có biết thứ gì có thể làm tăng nội lực không? Ta bây giờ đến cả một chút nội lực cũng không có, cho dù võ công cao đến đâu cũng không thể phát huy toàn lực được.

Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một lát. Sau đó mắt sáng lên:

-À~Em nhớ ra rồi. Nghe nói trong Vọng Nguyệt đài phía Nam hoàng cung có một viên Hoàn Cốt đan vô cùng quý giá, ăn vào nội lực có thể tăng nhanh chóng, không có nội lực thì sẽ giúp người đó có được nội lực, vô cùng tốt. Hình như đó là cống phẩm của Hoả quốc tiến cống năm ngoái. Còn có Tích Cốt đan của Linh quốc tiến cống tháng trước nhưng chỉ dùng được với người có nội lực thôi.

Nàng nghe xong khẽ gật đầu như đã hiểu, trong lòng thầm suy tính gì đó. Nàng đang nghĩ...tôi nay sẽ trộm hai viên đan đó. Hoàn Cốt đan thì không có nội lực như nàng cũng dùng được. Nàng ăn xong nhất định là thay da đổi thịt. Sống trong hoàng cung thế này, lại ở địa vị cao mà không có năng lực bảo vệ mình thì nhất định không sống tốt được cũng giống như nàng khi còn là tiểu thư Phurong gia. Còn có Nhiễm Nhiễm bên cạnh nàng cũng chẳng an toàn gì. Hơn nữa Nhiễm Nhiễm có ơn với nàng, bảo vệ nàng lâu như vậy, nàng nhất định không bạc đãi nàng ta. Võ công của Nhiễm Nhiễm có lẽ cũng tạm được, nhưng nói cho cùng cũng chỉ có thể chém chém giết giết với những kẻ võ công tầm thường thôi. Xem như nàng trộm Tích Cốt đan để trả ơn Nhiễm Nhiễm đi. Nàng nghĩ xong liền nói với Nhiễm Nhiễm:

-Tôi nay chúng ta đột nhập Vọng Nguyệt đài.

Nhiễm Nhiễm nghe xong hơi kinh ngạc. Trộm cống phẩm là tội chết đấy, không đùa được đâu.

-Nương nương...ờ đó canh phòng cẩn mật, thực sự rất khó vào. Hơn nữa...trộm cống phẩm là tội chết. Một khi bị phát hiện thì...

Nhiễm Nhiễm tuy nói vậy nhưng cũng không phải là sợ, chỉ lo Trầm Ngự một khi bị phát hiện thì không thoát tội được. Còn mạng nhỏ của nàng là do Trầm Ngự cứu, làm chút chuyện đó có là gì. Nàng cũng biết nhưng nàng không nghĩ được nhiều như thế. Nàng chỉ còn con đường này thôi.

-Không sao. Ta tự biết chừng mực. Em biết khinh công không?

Nhiễm Nhiễm biết nàng bây giờ rất khác trước kia, dù có nói gì đi nữa cũng không thay đổi được. đành vậy, nghe theo nàng cả.

-Có à~ Mặc dù võ công của em không thể so với một phần cao thủ thực sự nhưng khinh công thì không thành vấn đề.

Nàng gật đầu. Nàng không có nội công nên vốn không thể luyện khinh công được. Chờ nàng lấy được Hoàn Cốt đan rồi thì khinh công cũng chẳng có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nam nhân xa lạ

Tối hôm đó, trên nóc tẩm cung nào đó, hai bóng người mặc hắc y che kín mặt mũi chỉ để lộ đôi mắt đang nhìn về phía Vọng Nguyệt đài. Vọng Nguyệt đài canh gác vô cùng nghiêm ngặt, quân lính tuần tra không biết bao nhiêu người. Gần như không có một khắc nào rời mắt khỏi cửa vào Vọng Nguyệt đài. Nàng quan sát một lúc, quay sang nói với Nhiễm Nhiễm:

-Nhiễm Nhiễm, lúc nào ta ra hiệu em liền dùng khinh công đưa ta qua đó.

- Vâng.

Nàng cùng Nhiễm Nhiễm lại tiếp tục quan sát phía đó. Nhân lúc quân lính đổi ca, nàng nhìn Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm cũng nhìn nàng. Nàng khẽ gật đầu. Sau đó cả hai liền nhanh chóng đứng trên nóc Vọng Nguyệt đài. Nhân lúc quân lính chưa vào hoàn toàn, nàng cầm một hòn đá nhỏ ném về phía xa. Đám quân lính theo bản năng nhìn theo, chạy về phía đó. Nhiễm Nhiễm đưa nàng xuống dưới rồi cả hai nhanh chóng vào trong Vọng Nguyệt đài. Canh gác nghiêm ngặt thì nghiêm ngặt thật đấy, nhưng cũng chẳng ngăn được hai nàng. Nàng tháo khăn che mặt xuống, nói với Nhiễm Nhiễm:

- Em sang bên kia tìm.

- Vâng.

Nàng và Nhiễm Nhiễm chia nhau ra tìm. Vọng Nguyệt đài này tuy lớn nhưng đồ được sắp xếp theo loại. Đan dược thì ở cuối của Vọng Nguyệt đài được xếp vào hai kệ, một ở giữa, một ở trong cùng. Nàng tìm kệ ở giữa. Lục tung cả chỗ chứa đan dược mà tìm mãi chẳng thấy, nàng đi về phía Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm cũng chẳng tìm được gì. Nàng định mở miệng nói thì bên ngoài vang lên tiếng của lính canh.

- Trúng kế rồi. Mau, mau vào xem Vọng Nguyệt đài có mất gì không. Nếu mất thì đầu chúng ta không giữ nổi đâu.

Nàng cau mày.

- Nhiễm Nhiễm, đi thôi. Theo ta.

Nàng kéo Nhiễm Nhiễm đến một bức tường trong góc khuất, khẽ gõ vào đó. Theo như nàng biết thì ở chỗ đại có rất nhiều mật đạo, thường là nằm trong những chỗ khó nhìn thấy. Quả nhiên bên trong rỗng. Nàng lần mò xung quanh, vô tình chạm vào một viên gạch. Cánh cửa từ từ mở ra. Hai nàng nhìn nhau rồi bắt đầu đi vào trong. Bên trong mật thất này rất sáng. Hai bên đều là dạ minh châu quý hiếm vô cùng. Nàng kéo Nhiễm Nhiễm đi sâu vào trong. Trước mắt nàng bây giờ ở giữa có một khoảng tròn, phía trên để một hộp gấm nhỏ. Nhìn có vẻ an toàn đấy, nhưng ai mà biết trước được. Nàng nhìn Nhiễm Nhiễm rồi kéo khăn che mặt lên. Nhiễm Nhiễm cũng làm theo. Nàng ra hiệu cho Nhiễm Nhiễm đứng yên ở đó rồi tự mình bước lên phía trước. Mặc dù vô cùng cẩn thận nhưng không biết thế nào mà từng mũi tên từ phía hai bên tường lại bắn về phía nàng. Nàng phản ứng nhanh nhẹn liền nhảy lên cao. Nhiễm Nhiễm thấy thế liền dùng khinh công nhân lúc nàng nhảy lên kéo nàng về phía trước hộp gấm. Nàng lắc đầu với Nhiễm Nhiễm tỏ ý không sao rồi nhìn hộp gấm trước mặt kia. Nàng với tay lấy hộp gấm lên mở ra xem. Trong hộp gấm có một viên đan màu hoàng kim đang yên vị. Xung quanh cũng chẳng còn gì, Nhiễm Nhiễm lại đưa nàng về chỗ khi này hai người đứng.

- Hoàn Cốt đan?

Nàng nghi hoặc hỏi Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm gật đầu, đuôi mắt thể hiện ý cười sâu sắc. Nhưng không lý nào nàng lại thuận lợi lấy được Hoàn Cốt đan này. Chuyện này để sau đi, tìm lối thoát trước đã. Nàng cùng Nhiễm Nhiễm lại lần mò một lúc nhưng chẳng tìm được lối thoát. Theo như nàng biết thì mật thất thường có một lối thoát bí mật mà sao hai nàng tìm cả nửa ngày cũng không thấy? Nhiễm Nhiễm mệt mỏi, tay đặt lên viên dạ minh châu gần đó. Bỗng mặt đất rung lên, một cánh cửa được mở ra. Nàng ngạc nhiên. Không ngờ chìa khóa là ở đó. Nhiễm Nhiễm cũng giật mình bỏ tay ra. Nàng kéo Nhiễm Nhiễm chạy ra ngoài. Lúc ra ngoài, xung quanh quân lính tuần tra nhiều vô kể, đâu đâu cũng có. Là do khi này bọn chúng thấy trong Vọng Nguyệt đài có dấu hiệu bị lục lọi. Nhân lúc quân lính không chú ý, nàng và Nhiễm Nhiễm nhảy lên góc một tẩm cung gần đó. Một tên dẫn đầu đám quân lính bỗng ngừng đầu lên.

- Ai ở đó? Bất thích khách, nhanh.

Nàng cau mày, quay sang nhìn Nhiễm Nhiễm:

- Em hồi cung trước chờ ta. Ta dụ quân lính, nhân lúc bọn chúng không chú ý thì chạy đi. Đừng lo cho ta.

- Để em dụ quân lính. Người chạy trước đi. Người không biết khinh công, chạy thoát rất khó.

Nhiễm Nhiễm không muốn nàng mạo hiểm. Bỗng ánh mắt sắc lạnh của nàng quét qua, Nhiễm Nhiễm hơi sợ.

- Làm theo lời ta. Ta tự có cách thoát thân.

Nói xong nàng đứng lên, nhảy xuống phía sau tẩm cung đó. Quân lính thấy vậy liền dồn toàn lực chạy hết về phía nàng. Nhiễm Nhiễm rơm rớm nước mắt. Nếu nàng có mệnh hệ gì thì Nhiễm Nhiễm biết làm sao? Nhiễm Nhiễm không thể cứ thế bỏ mặc Trầm Ngư được. Nàng phải nghĩ cách tiếp ứng cho Trầm Ngư. Nghĩ thế Nhiễm Nhiễm liền dùng khinh công chạy về phía nàng nhảy xuống khi này.

Từ lúc nàng nhảy xuống khỏi nóc tẩm cung đó thì quân lính đuổi theo không ít. Cả hoàng cung giờ đều biết trong cung có thích khách. Tốc độ chạy của nàng rất nhanh, nhưng quân lính vây bắt lại quá đông. Chạy này giờ đến cả một khắc để dừng lại cũng không có, chỗ nấp cũng không có. Nhiễm Nhiễm ngồi trên nóc của tẩm cung nào đó chờ nàng chạy qua mà không thấy, chỉ nghe tiếng quân lính hét bắt thích khách. Vừa đứng lên định đi tìm nàng mà thế quái nào Nhiễm Nhiễm lại trượt chân ngã, rơi xuống tẩm cung nàng đứng khi này. Áo-tiếng một vật gì đó rơi xuống nước. Người trong bồn tắm thấy thế liền kinh ngạc. Ai to gan lại dám chạy đến tẩm cung của hán chủ? Nhiễm Nhiễm từ từ ngoi lên, không chú ý gì liền tháo khăn che mặt xuống vì bị ướt rồi. Y phục cả người dính nước rất khó chịu. Mái tóc dài buông xoã tùy ý. Nàng từ từ mở mắt ra.

- A...

Nhiễm Nhiễm hét lên thất thanh. Nam nhân kia nhú mày. Rõ ràng là nàng tự ngã xuống đây lúc hán đang tắm, giờ lại còn hét lên. Cả người mặc hắc

y, chắc chắn chẳng phải làm chuyện tốt đẹp gì. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của một đám quân lính cùng một giọng nói trầm đục:

-Vương gia, trong đó xảy ra chuyện gì ạ?

Hắn vẫn nhìn chăm chăm Nhiễm Nhiễm, nhàn nhạt mở miệng:

-Không có gì. Bỗng vương thấy chuột chạy qua nên hét lên thôi.

Người đứng ngoài kia không tin, giọng có vẻ mất kiên nhẫn:

-Vương gia, khi này trong cung có thích khách nhưng là đến trộm đồ ở Vọng Nguyệt đài, để đảm bảo an nguy của mọi người trong cung nên...xin vương gia thứ tội.

Hắn nghe xong lại dùng ánh mắt dò xét nhìn nữ nhân trước mắt. Hắn kéo Nhiễm Nhiễm lại gần, Nhiễm Nhiễm không dám hét lên nhưng vẫn không chịu để yên cho hắn làm gì thì làm. Hắn nhủ chặt mày, dùng cả hai tay kéo nàng lại rồi nói nhỏ:

-Không muốn chết thì ngoan ngoãn một chút.

Nhiễm Nhiễm nghe vậy, biết hắn không có ý vạch trần nàng liền nghe theo. Hắn xé bộ hắc y nàng đang mặc ra ném vào một góc khuất. Cả người Nhiễm Nhiễm bây giờ chẳng còn gì để che hết. Nhiễm Nhiễm tức giận, nàng tại sao lại gặp phải tên biến thái thế này? Nàng giơ tay lên định tát hắn thì hắn giữ tay nàng lại.

-Ng ngoan một chút bỗng vương còn tha cho ngươi.

Nói xong hắn quay ra ngoài nói với đám quân lính:

-Vậy được. Các ngươi cứ vào kiểm tra.

Đám quân lính khi này không dám tùy tiện xông vào nghe thế liền vui mừng ra mặt. Bọn chúng bước vào trong thì mặt đỏ ửng tía tai. Vương gia...đang tắm cùng một nữ nhân. Chẳng phải vương gia cũng giống hoàng thượng, đều không gần nữ sắc sao? Nữ nhân đó cả người lặn dưới nước, chỉ để lộ đầu lên trên. Còn vương gia...đang ôm nàng ta quay lưng về phía bọn chúng. Cả hai người đều không một mảnh vải che thân. Khuôn mặt nữ nhân kia còn đỏ lên, nhìn qua vô cùng ám muội. Bọn chúng đứng như tượng ở đó. Hắn thấy thế liền khó chịu gắt:

-Xong rồi thì ra ngoài. Đừng làm phiền bỗng vương.

Đám quân lính thấy thế liền sợ hãi đi ra ngoài. Chờ bọn chúng đi xa rồi, Nhiễm Nhiễm đẩy hắn ra, gắt:

-Ngươi...rõ ràng còn rất nhiều cách, sao ngươi lại chọn cách này? Sau này bỗng cô nương sao có thể gả đi được? Ngươi...ngươi...cứ chờ đấy. Bỗng cô nương nhất định báo thù.

Hắn lại cau mày. Vừa rồi hắn không cứu nàng thì nàng còn ở đây lớn tiếng được không? Nhưng mà tại sao hắn lại cứu nàng? Hắn có phải uống nhầm thuốc rồi không? Hắn nhàn nhạt mở miệng:

-Bỗng vương muốn làm như thế thì sao? Bây giờ bỗng vương nói một câu, tin chắc nàng không sống qua đêm nay được. Nàng nhất định cùng bọn với thích khách kia đi trộm đồ ở Vọng Nguyệt đài.

Nhiễm Nhiễm nghe xong liền chột dạ. Không thể để Trần Ngự bị liên lụy được.

-Không có. Chỉ có mình ta thôi. Ngươi đừng nói nhảm. Ngươi ra ngoài cho bỗng cô nương mặc y phục.

Hắn lại nhìn nàng từ đầu đến chân một lượt. Lúc lướt qua ngực nàng thoáng đỏ mặt quay đi. Toàn thân hắn ngày càng nóng. Từ lúc xé y phục của Nhiễm Nhiễm đã bắt đầu nóng rồi. Hắn nhìn xuống hạ thân mình chợt cười khò. Trước giờ có không ít nữ nhân chủ động leo lên giường hắn, không một mảnh vải che thân trước mặt hắn mà hắn không hề có phản ứng gì, lần này lại phản ứng mãnh liệt như vậy, thực sự là rất đặc biệt. Hắn bỗng cảm thấy muốn trêu đùa nàng một lúc. Nghĩ là làm, hắn liền đứng lên. Toàn thân hắn bây giờ chỗ nào cũng lọt vào mắt Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm kinh hãi, mặt đỏ lên. Tại sao...tại sao nam nhân trước mắt nàng lại vô sỉ như vậy?

-Ngươi...ngươi...đồ không biết xấu...đồ vô sỉ...

Hắn vẫn đứng yên đó, cười cười:

-Nàng nói ta ra ngoài cho nàng thay y phục mà. Ta đứng lên mới có thể ra ngoài được chứ.

Nhiễm Nhiễm quay mặt đi chỗ khác.

-Ra ngoài mặc y phục đi. Ngươi đứng đó làm sao ta ra ngoài được.

Hắn cũng chẳng nói gì nữa. Ngâm nước lâu không tốt cho sức khỏe. Nếu hắn còn tiếp tục nữa thì nàng bị cảm mất. Hắn tùy tiện khoác một cái áo vào rồi nhìn nàng.

- Quay mặt lại đi. Ta ra ngoài trước, thay y phục xong thì ra gặp ta.

Nói xong hắn xoay người rời đi, khuôn mặt hiện lên nụ cười tà mị. Nhiễm Nhiễm xoay mặt lại thì không thấy hắn đâu mới an tâm đi lên. Lúc lên nàng chợt phát hiện ra một điều... Ở đây vốn không có y phục cho nữ nhân. Đến cả y phục nam nhân cũng không luôn. Bộ hắc y kia vừa ướt vừa bị rách, mặc làm sao được chứ? Nàng suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn phải trần trụi mà đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ở lại Long Ngâm cung

Trong Long Ngâm cung, một nữ nhân mặc hắc y cau mày khó chịu nhìn nam nhân trước mắt mình. Nàng khi nãy đang chạy thì bị một nam nhân kéo lại, đưa về Long Ngâm cung này. Hắn rõ là phá hoại chuyện tốt của nàng. Nàng vốn đã có cách thoát thân mà bị hắn kéo lại, hơn nữa còn bị phát hiện trộm công phẩm. Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt khó hiểu. Tối nay hắn đến Phượng Y cung mà không thấy nàng, cả Nhiễm Nhiễm nữa, trong cung lại báo có thích khách và trộm ở Vọng Nguyệt đài thì hắn đã đoán được rồi. Nàng cư nhiên lại to gan như vậy. Hơn nữa nhìn tốc độ chạy của nàng rất nhanh, còn có thể phóng ám khí chuẩn như vậy ở khoảng cách xa, nhất định không phải dạng tầm thường. Nhưng giờ không phải lúc hỏi mấy chuyện này.

- Nàng trộm Hoàn Cốt đan làm gì?

Nàng cũng không cau có khó chịu như khi nãy nữa, lạnh giọng:

- Theo người thì trộm làm gì? Bồn cung không thiếu tiền, không cần tiền, không cần bán viên đan này.

Hắn khẽ cau mày. Nàng cư nhiên lại xưng bồn cung với hắn. Nàng có biết hắn là ai không vậy? Bỏ qua chuyện này, hỏi chuyện kia trước.

- Nàng muốn tăng nội lực?

Tuy là hỏi nhưng hắn đã chắc chắn rồi. Nàng lạnh nhạt nói.

- Thế thì đã sao? Ta không tự bảo vệ được mình thì ai có thể bảo vệ được ta. Ta ghét con người ngu ngốc trước kia, quá yếu đuối nhu nhược. Ngay đến cả một tài nhân cũng có thể bắt nạt được. Giờ ta muốn thay đổi, ta muốn có năng lực bảo vệ mình thì có gì là sai?

Hắn nhíu chặt mày. Nàng nói không sai. Chẳng ai có thể bảo vệ nàng mãi được. Có năng lực thì sống, không có năng lực thì chết là đạo lý hiển nhiên. Hắn thích những người như nàng. Mạnh mẽ, quyết đoán thực sự rất hợp với hắn. Hắn không thích đám phi tần trong hậu cung vì suốt ngày chỉ biết ăn xong rồi tìm cách hãm hại nhau, chẳng làm nên chuyện gì tốt đẹp, không làm cho hắn thấy hứng thú. Hắn chán ghét hoàng hậu trước kia vì quá yếu đuối nhu nhược. Nhưng so với bây giờ thì đúng là tính cách một trời một vực. Nếu bây giờ nàng bằng lòng ở bên cạnh hắn, hắn nhất định chuyện gì cũng có thể làm vì nàng. Hắn bỗng đưa tay ra nắm lấy tay nàng. Nàng giật tay ra, đứng lên. Hắn cười khò.

- Hoàn Cốt đan cũng được. Nhưng ta có điều kiện này...

Nàng nghe vậy cau mày lại. Điều kiện? Hắn muốn gì ở nàng chứ?

- Ta không đồng ý.

Hắn nghe xong cũng chẳng có vẻ mặt gì. Mặc dù vậy trong lòng vẫn gọn sóng. Lần đầu tiên có người dám từ chối thẳng thừng với hắn như vậy. Xem ra nói nhẹ không được rồi. Hắn bỗng đổi giọng lãnh đạm.

- Nàng có thể thoát tội nhưng nô tì theo bên cạnh nàng thì chưa biết được sẽ thế nào. Trẫm không có lòng nhân từ đến thế đâu. Ta bỏ qua cho nàng tự có lý của ta, còn nô tì đó không liên quan đến ta, tại sao ta lại phải quan tâm nàng ta sống chết thế nào?

Nàng khẽ khép mi mắt thờ dài. Hắn muốn kết tội Nhiễm Nhiễm vô cùng dễ dàng, nàng lại không thể chống lại ý của hắn được, đành phải thuận theo.

- Nói đi.

Hắn khẽ nhếch môi. Nhiễm Nhiễm đó quả nhiên vô cùng quan trọng đối với nàng.

- Đơn giản thôi. Sau này mỗi ngày ta đều đến Phượng Y cung, muốn nàng ngủ cùng ta.

Nàng nắm chặt tay lại. Đây có thể gọi là bán thân không? Hắn bị điên à? Không gần nữ sắc là thế nào? Thấy nàng do dự hắn lại nói thêm:

- Ta chỉ muốn điều kiện này thôi. Nếu không...

Mặc dù hắn không nói hết câu nhưng nàng biết hắn định nói gì. Hắn uy hiếp nàng. Còn nàng lại không có cách nào mà chống đối được. Nàng cắn nhẹ môi:

-Được. Ta đồng ý.

-Vậy được. Hôm nay ở lại tẩm cung của trẫm.

Nói xong hắn cởi áo khoác ngoài ra ném về một phía. Nàng vẫn mặc hắc y định leo lên giường ngủ thì hắn mở miệng:

-Không muốn bị người khác phát hiện thì ngoan ngoãn nuốt Hoàn Cốt đan rồi cởi bỏ bộ hắc y đó đi.

Nàng nhũn mày. Cởi hắc y ra thì bên trong nàng chỉ mặc một cái áo mỏng, phần cổ lại bị hở rộng làm sao dám gấp ai. Lại còn để cho một nam nhân nhìn thấy thì biết làm thế nào? Lại nhìn về phía hắn. Hắn cũng chỉ mặc y phục mỏng manh. Nàng thất thần đến mức hắn ở phía sau nàng lúc nào nàng cũng không hay. Hắn vòng tay qua ôm eo nàng. Nàng giật mình giật ra mà không được. Hắn cúi đầu xuống nhẹ cắn vào cổ nàng, tay di chuyển xuống thắt lưng nàng. Nàng dùng chân định đá về phía sau thì hắn chặn lại. Nàng nhũn chặt mày, gất lên với hắn:

-Người làm gì vậy?

-Giúp nàng thoát y!

Hắn vẫn không nhả cổ nàng ra. Hắc y nhanh chóng rơi xuống đất. Cả người nàng bây giờ chỉ còn y phục mỏng manh. Nàng gất lên:

-Bỏ ra.

Hắn từ từ bỏ tay ra, cả người nóng lên. Nữ nhân muốn nhận được ân sủng hắn nhiều vô kể, vậy mà nàng lại như vậy. Không biết do nàng ngu ngốc hay quá kiêu ngạo, hay chỉ đơn giản là chán ghét hắn. Nàng hừ lạnh một tiếng rồi leo lên giường ngủ. Hắn ra ngoài dặn dò cung nữ sáng mai chuẩn bị y phục cho nàng rồi cũng vào trong. Lúc hắn vừa định nằm xuống giường thì nàng để một cái gối ôm vào giữa. Hắn không do dự mà ném xuống đất. Nàng bực bội ngồi dậy:

-Người làm gì vậy?

Hắn cũng cau mày.

-Ta phải hỏi nàng làm gì mới đúng. Phu thê ngủ cùng nhau là lẽ hiển nhiên, nàng lại chia khoảng cách gì đó. Chẳng phải trước kia là nàng tự nguyện vào cung, nói muốn ở bên cạnh ta, muốn ta yêu thương nàng à? Giờ nàng đặt được mục đích rồi, nàng phải vui mới đúng chứ.

Nàng tròn mắt nhìn hắn. Hắn lại cảm thấy vẻ mặt nàng bây giờ thực đáng yêu à~ Ánh mắt nàng bây giờ xuất hiện tia giễu cợt cùng căm hận.

-Phu thê? Người không biết có bao nhiêu thê kia kìa. Người có nghĩ vì sao ta lại bị Liễu Nhan ép uống canh độc không? Vì người quá dung túng nàng ta. Người không trực tiếp hại ta nhưng lại gián tiếp giúp nàng ta hại ta. Nếu không phải ta mạng lớn thì giờ sợ là không ngồi đây nghe người nói mấy câu này được nữa. Ta sẽ không bỏ qua cho bất kì ai từng làm ta tổn thương. Ta nói những câu như muốn ở bên người chỉ là muốn thái hậu vui thôi. Ta mệt rồi, để yên ta ngủ.

Nàng nói xong nằm xuống, xoay mặt vào trong. Hắn ngạc nhiên. Nàng lại dám lớn tiếng với hắn. Nàng nói hắn dung túng Liễu Nhan, hắn vốn không có. Nhưng có lẽ đúng là hắn gián tiếp gây phiền phức cho nàng thật. Nghĩ đến đây, hắn khẽ thở dài. Thực sự là con người sau khi chết một lần thì đều thay đổi nhiều đến thế ư? Hắn nằm xuống cạnh nàng, vòng tay qua ôm nàng, nhẹ nhàng nói:

-Nếu nàng thích thì muốn làm gì nàng ta cũng được. Ta không quản chuyện này.

-Bỏ tay ra.

Nàng không quan tâm câu hắn nói, cái nàng quan tâm là tay hắn đang ôm nàng. Nàng không thích để người khác chạm vào người mình. Hắn vẫn không bỏ ra, tay lại di chuyển tìm cách luồn vào áo nàng. Nàng nhũn chặt mày, bỗng ngồi dậy cắn mạnh vào tay hắn. Hắn vẫn không nói gì. Cho đến khi miệng nàng xuất hiện vị tanh, nàng mới buông ra.

-Ta không mạnh bằng người, không có nghĩa là người muốn làm gì thì làm.

Nàng không thấy xót xa hay có lỗi gì đó, lại nằm xuống tiếp. Nàng khi này đang suy nghĩ không biết Tích Cốt đan ở đâu, nàng còn phải tìm cả nó nữa. Hắn khẽ cười, vòng tay qua ôm nàng rồi xoay mặt nàng lại áp vào ngực hắn. Nàng nhũn mày. Nam nhân này còn mặt dày hơn nữa được không? Nhưng nếu hắn đã thích, nàng...có thể nhân cơ hội này hỏi ra tung tích của Tích Cốt đan mà. Mặc dù nàng thấy cách này vô cùng...nói chung là nàng không thích, cũng chưa thử bao giờ nhưng vì Nhiễm Nhiễm một lần vậy. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, giọng nói bỗng đổi sang dịu dàng:

-Hoàng thượng!

-Chuyện gì

Hắn nghe giọng nàng bây giờ bỗng thấy thoải mái. Nhưng nàng dùng chiêu này, chắc chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

-Ta muốn hỏi...

Nàng chưa nói dứt câu thì bên ngoài lại vang lên tiếng thái giám.

-Hoàng thượng,Đức phi nương nương cầu kiến.

Nàng muốn giết người à~ Lại có kẻ phá hoại kế hoạch của nàng. Nàng nghe giọng mình khi này còn thấy ón lạnh, lát mà hỏi lại lần nữa thì nàng sống thế nào được? Hắn cũng chẳng vui về gì,lạnh nhạt nói vọng ra ngoài.

-Không gấp.

Bên ngoài lại vang lên tiếng nữ nhân nghe vô cùng ẻo lả.

-Hoàng thượng,thiếp có chuyện quan trọng muốn nói với người.

Hắn định nói tiếp thì nàng lại nói trước.

-Cho Đức phi vào.

Hắn nhìn nàng đang ngồi cạnh hắn trên giường khê cau mày. Nàng định làm gì vậy? Hắn không muốn gấp mà. Nàng cũng không muốn gấp,nhưng thấy hắn như vậy nàng liền muốn chống đối. Hơn nữa theo trí nhớ thì Đức phi này là người khẩu Phật tâm xà,trước mặt người khác thì tỏ ra ngoan hiền không tranh đua với ai,sau lưng thì làm đủ chuyện xấu. Nàng ta cũng từng làm hại nguyên chủ không ít lần. Nàng vốn chưa có thời gian tính sổ với nàng ta,hôm nay mới đưa đến tận miệng,không ăn thực có lỗi. Từ phía cửa,một nữ nhân mặc một bộ hồng y mỏng manh bước vào,trên tay còn cầm một cái khay để một chén nhỏ. Nhìn chẳng khác gì y phục của kỹ nữ. Nàng cười nhạt. Chẳng qua cũng chỉ có chiều này thôi. So với kỹ nữ dùng trò này câu dẫn khách chẳng khác gì. Nhân lúc nữ nhân đó chưa nhìn thấy trong giường,hắn kéo nàng vào trong lòng ngồi để che cho hắn. Hắn không muốn đám phi tần đó nhìn thấy thân thể hắn. Còn nàng thì khác,dù sao nàng và nàng ta đều là nữ nhân. Nàng không nói gì,kéo cái nền mỏng ở bên cạnh ra đắp lên phần chân mình. Nếu không phải trước mặt người khác,nàng còn lâu mới để yên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đức phi

Nàng nhìn chăm chăm vào nữ nhân trước mặt mình,ánh mắt loé lên sát khí. Nữ nhân đó trên tay đang cầm chén canh thì run run không tin vào mắt mình. Tại sao nàng lại ở đây? Còn ngồi trên đùi hoàng thượng,còn mặc y phục mỏng manh như vậy. Nàng chột mở miệng:

-Thế nào? Ở trong hậu cung làm mưa làm gió lâu quá nên quên cả cách hành lễ với hoàng hậu là ta đây rồi?

Hắn cũng chẳng nói gì. Dù sao người là do nàng mời vào,nàng muốn thế nào là chuyện của nàng. Đức phi này rất thức thời,biết giờ đang ở trước mặt hắn liền tỏ vẻ ngoan hiền,nhún người xuống.

-Tham kiến hoàng thượng. Tham kiến hoàng hậu.

Nàng nhìn nàng ta,những kí ức trước kia chột ập đến. 2 tháng trước nàng ta đến tìm nguyên chủ, đánh nàng trước kia bằng roi da vô cùng dã man,hại nàng không thể rời giường trong vòng một tháng. Nàng ta còn cho người sát muối vào vết thương của nàng nữa. Nhiễm Nhiễm khi đó còn bị nàng ta bắt ăn đồ ăn của chó. Nàng thề,nếu nàng không xoá được nỗi nhục đó của nguyên chủ và Nhiễm Nhiễm,nàng không làm người nữa. Hắn cũng biết chuyện kia nhưng khi đó hắn vốn không quan tâm. Giờ nghĩ lại thực sự rất muốn giết vị Đức phi kia. Tưởng mấy trò đó có thể qua mặt được hắn ư? Không đơn giản thế đâu. Nàng và hắn chưa nói gì thì nàng ta đã tự ý đi đến gần. Nàng mở to mắt nhìn nàng ta,ánh mắt chán ghét.

-Đức phi không biết lấy quyền gì mà tự cho phép mình đi lại gần đây trong khi chưa có ý của hoàng thượng? A...bỏn cung quên mất,Đức phi vốn là con gái tri phủ Mãn Châu,vốn không biết phép tắc trong cung. Cũng phải thôi,Mãn Châu là nơi hẻo lánh thì ai quan tâm lễ nghĩa gì đó. Dù gì Đức phi cũng là vùng bùn mà.

Nàng ta nghe xong nghiêng răng ken két. Hoàng hậu này có lẽ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Chẳng qua bây giờ được hoàng thượng chú ý một chút liền kiêu ngạo. Chẳng phải cũng chỉ là một bình hoa để làm ấm giường thôi à? Hoàng thượng mấy hôm nữa mà chán thì xem hoàng hậu như nàng còn kiêu ngạo được không. Nếu không phải trước mặt hoàng thượng thì còn lâu nàng ta mới nhin. Nàng ta vội vàng đi về chỗ cũ,nhún người.

-Thần thiếp thất lễ,xin hoàng thượng hoàng hậu thứ tội.

Nàng làm vẻ mặt nhân từ,phất phất tay:

-Thôi bỏ đi. Sao bỏn cung lại đi chấp với một tiện nhân thấp hèn được. Muội muội nói phải không? Đứng lên đi.

Nàng nói xong chột cười lạnh. Hấn vẫn giữ im lặng. Miệng lưỡi nàng sắc bén lắm. Bất bẻ kẻ khác cũng vô cùng tốt. Đức phi nhúu chặt mày nhưng lại nhanh chóng giãn ra,nói tạ ơn rồi đi về phía nàng và hấn.

-Hoàng thượng,đây là canh táo đỏ hầm thiếp tự tay làm, vô cùng tốt,mời hoàng thượng dùng.

Hấn nhúu mày. Hấn ghét nhất là táo đỏ. Vậy mà nàng ta lại dâng lên cho hấn,chán sống rồi à? Hấn không thích nói chuyện với đám phi tần này,phiền phức vô cùng. Nàng thấy hấn không có ý định lên tiếng thì nói:

-Đề sang một bên đi.

Nói rồi nàng chỉ tay về hướng cái bàn nhỏ cách giường không xa. Nàng ta nắm chặt chén canh,đi về hướng đó đặt xuống. Lúc nàng ta đứng trước mặt nàng,nàng dùng ánh mắt dò xét nhìn một lượt rồi cất giọng mỉa mai:

-Đức phi là mua lại y phục của kỹ nữ để mặc à?

Nàng ta nghe nàng nói xong trừng mắt với nàng,ánh mắt vô cùng căm hận. Sau đó nàng ta chột nhẹ giọng.

-Thần thiếp...

Nàng ta chưa nói hết câu thì nàng bỗng a khẽ một tiếng. Nàng ta ngạc nhiên không thôi. Nàng quay lại nhìn hấn. Hấn khẽ nhếch môi. Khi nãy tự nhiên hấn lại véo vào lưng nàng,nàng theo bản năng kêu lên thôi. Nhìn mặt nàng ta chắc chắn là nghĩ nàng và hấn đang... Chắc ai trong trường hợp này cũng nghĩ vậy. Vì khi không tự nhiên nàng ngồi trên đùi hấn đắp mền che nửa thân dưới làm gì? Nhưng nếu hấn đã có ý này,sao nàng lại không phối hợp?

-Đau a~

Giọng nàng nghe vô cùng nhẹ nhàng. Ai mà biết để nói ra câu đó nàng phải đấu tranh tư tưởng mãnh liệt thế nào. Đức phi nghe thế mặt liền biến sắc. Hấn cắn nhẹ lên cổ nàng,nói với giọng cung chiều.

-Một chút nữa sẽ không đau. Nàng thả lỏng người một chút.

Mặt nàng chảy đầy hắc tuyết. Hấn biết cách làm người khác hiểu lầm thật đấy. Mặt nàng thoáng đỏ lên,sau đó lại nhìn Đức phi khiêu khích nói.

-Đức phi còn muốn ở đây đến bao giờ? Cũng khuya rồi,bốn cung và hoàng thượng muốn nghỉ ngơi. A,đem canh táo đỏ về luôn đi. Bốn cung không muốn hoàng thượng ăn đồ của tiện nhân mang tới. Còn nữa, y phục trong cung không thiếu,đồ rẻ tiền của đám kỹ nữ người đang mặc trên người chỉ làm xấu mặt hoàng thất thôi.

Nàng ta làm ra vẻ bình thân lại bung chén canh lên rồi ra ngoài. Vừa ra khỏi Long Ngâm cung nàng ta đã đổ hết chén canh đi,đập luôn cái chén. Nàng ta cắn môi,gằn giọng:

-Diệp Trầm Ngư,chuyện hôm nay ta nhất định không bỏ qua.

Nói xong nàng ta lẻ từng bước trở về tẩm cung của mình. Chờ nàng ta đi xa rồi,nàng đẩy hấn ra rồi nhàn nhạt nói.

-Không gặp nàng ta thì thôi,gặp nàng ta bốn cung lại càng hận người. Nếu không phải tại người quá dung túng cho đám phi tần trong cung thì tại sao trước kia ta lại bị ức hiếp quá đáng như vậy? Hừ,trong hậu cung này,ai ai cũng từng ức hiếp ta. Là do người cả. Ta nhất định trả thù từng kẻ một.

Nàng nói xong lại kéo cái mền trải xuống đất. Nàng khi nãy có thể chấp nhận cho hấn nằm cạnh,bây giờ thì không. Nam nhân như hấn là loại nàng ghét nhất. Hấn thấy nàng định nằm dưới đất thì cũng đứng lên giữ nàng lại. Nàng gạt tay hấn ra,tiếp tục trải mền. Hấn cau mày:

-Trời lạnh,nằm dưới đất dễ bị cảm. Hơn nữa nàng đã hứa sẽ ngủ cùng ta.

Nàng vừa trải xong liền đứng lên nhìn hấn,lạnh nhạt nói.

-Vậy người nằm dưới đất đi. Người nói là ở Phượng Y cung,không phải ở tẩm cung của người.

Hấn cau mày. Nàng lại bắt bẻ hấn nữa.

-Ta không ngại nuột lờn đâu. Giờ ta nói một câu,Nhiễm Nhiễm đó không sống qua đêm nay được. Nàng tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút.

Nói xong hấn cúi người xuống cầm mền ném lên giường. Nàng nghiêng răng ken két. Loại nam nhân vô sỉ,nói không giữ lời này nàng hận nhất. Hấn đi đến bên cạnh,bồng nàng lên. Nàng giãy giụa.

-Bỏ ta ra. Bỏ ra...

Hấn không nói gì,ném nàng lên giường rồi nằm xuống ôm chặt lấy nàng,không cho nàng cơ hội thoát ra khỏi vòng tay hấn. Nữ nhân này,hấn muốn. Thứ hấn muốn nhất định phải đoạt được dù dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng vậy. Nàng hận hấn cũng được,chán ghét hấn cũng được,nhưng nàng cuối cùng vẫn phải ở bên hấn thôi.

Chương 7: Đi dạo

Quay lại cập kia ^ _ ^

Sau bức bình phong, một cái đầu nhỏ nhón thò ra ngoài. Nhìn mặt Nhiễm Nhiễm vô cùng tức giận, liền gằn giọng:

- Ngươi xé rách y phục của bốn cô nương, còn không mau bồi thường.

Người kia đang ngồi cách đó không xa, tay cầm một quyển sách liền đặt xuống, khuôn mặt hiện lên nét tà ác.

- Bốn vương không bồi thường thì thế nào? Chỉ cần nàng bây giờ chịu đi đến trước mặt bốn vương, bốn vương liền cho người chuẩn bị y phục cho nàng.

Nhiễm Nhiễm cắn răng. Mặc dù nàng không biết nam nhân trước mặt là ai nhưng lúc nào cũng xưng bốn vương, thì về lại gọi hắn là vương gia, nhất định không đơn giản. Nếu đã là vương gia thì tại sao lại vô si như vậy chứ? Đúng là một tên háo sắc, biến thái. Một ngày nào đó Nhiễm Nhiễm nhất định thay trời hành đạo, diệt trừ tên sắc lang này.

- Không ra. Cho dù ta có chết cũng không ra. Ngươi mà bước đến đây một bước ta liền đâm đầu vào tường mà tự tử, đến lúc đó ngươi đừng mong thoát tội.

Hắn nghe xong bỗng thấy buồn cười. Hắn cho dù có giết nàng trước mặt người khác cũng chẳng ai dám nói gì huống hồ là sau lưng. Nhưng nàng ngâm nước lâu, ra ngoài lại không mặc y phục, đêm nay khá lạnh rất dễ bị cảm. Hắn thấy thế liền tìm cho nàng một bộ y phục của hắn mặc tạm rồi sai cung nữ chuẩn bị cho nàng một bộ nữ trang. Sau khi nàng mặc xong bộ y phục hắn đưa liền đi ra. Hắn nhìn nàng cười cười. Y phục của hắn so với thân hình của nàng rộng hơn rất nhiều. Hắn định trêu chọc nàng mấy câu thì bên ngoài vang lên tiếng cung nữ:

- Vương gia, y phục đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Hắn cau mày ra ngoài lấy. Theo lẽ thường thì phải đưa vào cho hắn, nhưng khi này hắn dặn không được bước vào cung của hắn nên cung nữ kia mới nói vào trong.

Hắn đưa y phục cho Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm lại chạy vào thay tiếp. Lúc ra ngoài, hắn ngăn người nhìn nữ nhân xinh đẹp đang mặc bộ hồng y đứng trước mặt mình. Không ngờ nàng mặc nữ trang vào trông cũng giống nữ nhân đấy chứ. Ít ra nếu nàng không mở miệng thì chính là thực nữ. Hắn bỗng buông một câu khiến nàng muốn giết hắn:

- Vẫn là không mặc gì đẹp hơn.

- Ngươi... ngươi... đồ sắc lang.

Nàng tức đến khó thở. Nam nhân vô si trước mặt nàng không biết là vị vương gia nào? Nhất định không phải thứ tốt đẹp gì. Hắn nhếch môi cười cười. Nàng thực sự rất thú vị. Bỗng một con dao sáng loáng kề sát vào cổ hắn. Hắn kinh ngạc nhìn về phía trước thì Nhiễm Nhiễm đã biến mất tự lúc. Nhiễm Nhiễm khi này nhận lúc hắn không chú ý liền đi về phía sau hắn rút con dao nhỏ trong tay áo ra.

- Chuyện tối nay nếu dám nói với ai khác thì đừng trách ta. Lần này xem như cảnh cáo.

Nói xong Nhiễm Nhiễm áp sát con dao vào cổ hắn hơn. Một vệt máu tươi chảy ra. Hắn vẫn không có phản ứng gì. Thân thủ nhanh nhẹn lắm, nhưng nhìn kiểu kẻ dao vào cổ hắn cũng đủ biết chẳng phải cao thủ gì. Lúc hắn định thần lại thì Nhiễm Nhiễm đã rời đi rồi. Lấy tay quệt đi vết máu trên cổ mình, hắn cười nhạt. Nữ nhân này, hắn nhất định phải tìm lại được.

Sáng hôm sau, trước cửa Phượng Y cung, Nhiễm Nhiễm đi đi lại lại, ngó về phía xa xa. Bộ hồng y hôm qua đã được thay bằng lục y dành cho cung nữ. Vốn hôm qua về định đi tìm Trầm Ngư nhưng lúc Nhiễm Nhiễm về đã có thái giám đứng chờ sẵn nói Trầm Ngư đang ở cùng hoàng thượng trong Long Ngâm cung. Vì là ở cùng hoàng thượng nên Nhiễm Nhiễm mới lo lắng. Hoàng thượng tàn nhẫn như vậy, nhất định không dễ dàng tha cho Trầm Ngư. Nhiễm Nhiễm vừa định đi nghe ngóng thì phía xa đã thấy nàng đang đi về phía này. Sau lưng nàng còn có Lý công công hầu hạ bên cạnh hoàng thượng từ nhỏ, 4 thái giám khác và 2 cung nữ. Hắc y hôm qua cũng đã được thay bằng bộ hoàng y lộng lẫy. Nhiễm Nhiễm vội vội vàng vàng chạy đến đỡ nàng. Lúc đến trước cửa cung, nàng vừa định bước vào thì Lý công công lên tiếng:

- Hoàng hậu nương nương xin nghỉ ngơi dưỡng sức, chúng thần cáo lui.

Nàng phát tay rồi bước vào trong. Nhiễm Nhiễm đóng cửa tấm cung lại, đỡ nàng ngồi xuống rồi ngồi sang bên cạnh:

-Nương nương,hoàng thượng có làm gì người không? Người có sao không? Có bị thương ở đâu không?

Nàng nhìn về mặt lo lắng của Nhiễm Nhiễm chợt cười nhẹ. Thực ra xuyên về đây cũng không hẳn là xấu,có một hảo tử muội,còn có hoàng thái hậu yêu thương,phụ thân và ca ca quan tâm cũng rất tốt. Cảm giác ấm áp đó,lâu rồi nàng không cảm nhận được. Nàng nhẹ nhàng nói:

-Không sao. Hắn nói ngày ngày đều đến Phụng Y cung, muốn ta ngủ cùng hắn thì sẽ tha cho cả ta và em. Hắn nói sau này hậu cung ta muốn làm gì cũng được,hắn không quản.

Nhiễm Nhiễm kinh ngạc. Lời Trầm Ngự nói là sự thực ư? Hoàng thượng lại sủng ái chủ tử của Nhiễm Nhiễm. Trong hậu cung này,trước giờ chưa ai nhận được ân sủng của hoàng thượng,gì Trầm Ngự lại là người đầu tiên, có lẽ thực sự sau này Trầm Ngự không cần sợ đám phi tần kia nữa. Nhiễm Nhiễm nghĩ đến đây vui vẻ cười:

-Nương nương,hậu cung này ai nhận được sự sủng ái của hoàng thượng chính là phụng hoàng thực sự,người sau này nhất định không còn bị người đời xem thường nữa.

Nàng suy ngẫm một lúc. Đúng là trong hậu cung có được ân sủng của đế vương chính là phụng hoàng thực sự,nhưng nếu không có thủ đoạn,không có chống lưng,không có năng lực bảo vệ mình thì cũng như không. Mà trùng hợp mấy thứ trên nàng không thiếu. Sau này xem đám phi tần đó sống thế nào.

-Ngoài sự sủng ái còn cần thủ đoạn mới có thể ngồi vững được. Nếu lão thiên đã cho ta cơ hội này,sao ta không áp dụng tốt? Nhiễm Nhiễm,đám phi tần từng ức hiếp chúng ta trước kia,không ai sống lâu được đâu.

Nàng nói xong lại cười lạnh. Giờ nàng chính là dưới một người trên vạn người,xem sau này kẻ nào dám chọc giận nàng. Tin nàng được sủng ái chắc cũng mới có thái hậu,Đức phi cùng Nhiễm Nhiễm biết thôi vì nàng đã hạ lệnh nếu mấy cung nữ thái giám biết chuyện này truyền ra ngoài thì không giữ nổi mạng đâu. Nàng là muốn xem nếu nàng vẫn là hoàng hậu thất sủng thì những kẻ nào lại tiếp tục ức hiếp nàng.

-Nương nương,Nhiễm Nhiễm cùng người đi dạo ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên,một đám phi tần đang nói chuyện với nhau,vốn chưa nhìn thấy nàng đang đứng cách đó không xa. Một người mở miệng,nói với giọng mỉa mai:

-Các vị tỷ tỷ có biết hoàng hậu thế nào không? Nửa tháng trước ta đến tìm nàng ta, đưa điểm tâm bị hỏng cho nàng ta ăn mà nàng ta vẫn ăn đó.

Người vừa nói kia là Niên tài nhân,vào cung 2 năm rồi mà vẫn chỉ là tài nhân. Cha nàng ta là thái thú Từ Dương. Từ Dương này phát triển rất tốt,lúc nào cũng nhộn nhịp nên thường được các quan lớn trong triều đề bạt tới,đương nhiên cha nàng ta vì vậy mà được thom lây. Nàng ta lấy đó mà kiêu căng ngạo mạn,bất nạt nguyên chủ không ít lần. Lại còn thường xuyên đi nói xấu nguyên chủ. Một người khác trong số đó lên tiếng.

-Hoàng hậu gì chứ,ta không thèm sợ. Mặt mũi thì chẳng ra sao,lại ngu ngốc yếu đuối. Nhưng trước khi vào cung nghe nói nàng ta cũng có quen biết một số công tử quý tộc,chắc đã leo lên giường người ta rồi.

Người vừa nói kia là Ly quý tần,vào cung nửa năm trước. Cha nàng ta là Tả thị lang nhưng do Tả thị lang này đắc tội với cha nàng và đại ca nàng nên nàng ta mới không dám đụng đến nàng,sợ cha và đại ca nàng lấy cớ đó bắt bẻ Tả thị lang. Nhưng nàng ta cũng thường xuyên đi nói xấu nàng.

-Đúng vậy. Nhất định nàng ta chẳng phải thứ gì tốt đẹp. Còn tiện tì đi theo nàng ta nữa,tên gì ấy nhỉ? À,là Nhiễm Nhiễm. Nhìn mặt con tiện tì đó là biết hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ nam nhân. Nhất định là gái lâu xanh được Diệp Trầm Ngự mang về giúp nàng ta quyến rũ hoàng thượng.

Người vừa nói kia là Tiêu tài nhân,không trực tiếp ức hiếp nàng nhưng lại khích kẻ khác đến ức hiếp nàng. Ặc còn hay đánh Nhiễm Nhiễm. Nổi nhục này,nàng nhất định không bỏ qua. Nàng nhìn sang Nhiễm Nhiễm. Mặt Nhiễm Nhiễm bây giờ có vẻ rất tức giận nhưng vẫn đang nhẫn nhịn. Nàng khẽ buông một câu.

-Qua phía đó.

Nhiễm Nhiễm đỡ nàng đi về phía đó,tay run run. Đám phi tần kia thấy vậy có vẻ chột dạ. Thực phi-người có địa vị nhất trong số đó này giờ chưa nói câu nào lại lên tiếng.

-Có gì đáng sợ đâu. Chẳng qua chỉ là một tiện nhân cùng một tiện tì thôi.

Đám phi tần kia chẳng ai đứng lên hành lễ. Nàng quét ánh mắt lạnh lẽo qua đó. Bọn chúng có vẻ hơi sợ hãi,người run lên. Nàng đi lại gần,gọng mỉa mai:

-Niên tài nhân nửa tháng trước bị thái hậu bắt ăn đồ ăn cho cung nữ,đến giờ vẫn phải ăn như thế có thấy ngon không? Ly quý tần nghe nói trước khi vào cung bị ca ca ruột của mình nửa đêm treo vào phòng,cảm giác thế nào?Nghe nói nô tì thân cận của Tiêu tài nhân quyến rũ nhị vương gia,bị nhị gia đưa xung quân làm quân kỹ,chắc Tiêu tài nhân vui lắm nhỉ. Ặc,con Thực phi nữa. Thực phi không phải bị thái hậu cho người đánh hai mươi trượng à? Sao giờ vẫn đi lại được tốt thế?

Nàng nói xong cười hai câu. Nhiễm Nhiễm cũng thấy hả hê trong lòng. Đám phi tần ngu ngốc đó chưa thấy được giờ chủ tử của nàng đã thay đổi thế nào. Xem sau này trong hậu cung kẻ nào dám đụng đến hai nàng. Trầm Ngự lại tiếp tục nói.

-Gặp bốn cung không hành lễ,các ngươì không biết quy củ phép tắc à? Dựa vào tội này bốn cung cũng có thể đánh chết các ngươì.

Đám phi tần đó vẫn không đứng lên. Nàng ra hiệu cho Nhiễm Nhiễm,Nhiễm Nhiễm liền lại gần,đạp một cước vào Tiêu tài nhân khiến nàng ta ngã xuống đất,đầu đập vào nền đất lạnh lẽo. Đám phi tần thấy thế cả ngườì run lên. Nhiễm Nhiễm quát to:

-Còn không mau hành lễ với nương nương?

Đám phi tần đó vội vàng quỳ xuống. Tiêu tài nhân bị ngã cũng lồm cồm bò dậy,quỳ cùng đám phi tần đó. Nàng cười nhạt. Nhiễm Nhiễm đi lại phía sau nàng,đỡ nàng ngồi xuống. Nàng nhấp chén trà,nhìn Thục phi.

-Tiện nhân? Tiện tì? Ngươì đang nói đến ai?

-Ta...ta...

Nàng nhìn Nhiễm Nhiễm,Nhiễm Nhiễm hiểu ý liền lại gần,tát nàng ta hai cái. Nàng ta ngơ ngác. Nhiễm Nhiễm lạnh giọng:

-Xung ta với hoàng hậu,đáng tội gì? Thục phi nên biết thân biết phận một chút.

Nàng ta nghe xong tức giận đứng lên.

-Tiện tì như ngươì lấy quyền gì đánh Thục phi ta?

Nhiễm Nhiễm không nói gì,lui về sau nàng. Nàng nhàn nhạt mở miệng:

-Quyền là bốn cung cho,thế nào? Nể tình các ngươì đã biết lỗi mà hành lễ,bốn cung sẽ xem sét tội trạng. Nhưng nếu bỏ qua cho các ngươì thì nhẹ nhàng quá rồi,sau này hậu cung sẽ cạy đó mà muốn làm gì thì làm. Nhiễm Nhiễm,bôi nhọ danh dự hoàng tộc sẽ thế nào? Thất lễ với hoàng hậu,sẽ như thế nào?

Nhiễm Nhiễm nhìn nàng cười khẽ,nói.

-Bôi nhọ danh dự hoàng tộc nếu nhẹ thì đánh 40 trượng,nặng thì xử trảm. Thất lễ với hoàng hậu thì sẽ do hoàng hậu quyết định hình phạt ạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đừng trách ta tàn nhẫn

Nàng nghe xong làm vẻ mặt như đã hiểu,môi hơi nhếch lên. Nàng bỗng nói với giọng nhân từ.

-40 trượng? Tàn nhẫn quá rồi. Bốn cung thấy miệng lưỡi của các ngươì cũng linh hoạt lắm,nếu cắt đi thì thật uổng phí a~

Đám phi tần nghe nàng nói muốn cắt lưỡi bọn chúng thì sợ hãi không thôi,mặt mày biến sắc. Tiêu tài nhân vội vàng van xin.

-Xin nương nương tha tội. Thần thiếp...thần thiếp...

-Nương nương...nương nương tha mạng...

-...

Tiêu tài nhân chưa nói xong thì Niên tài nhân lại lên tiếng. Sau đó hai ngườì kia cũng nhao nhao. Nàng đau đầu,đạp chén trà xuống. Đám phi tần đó im bật. Nàng nhìn Nhiễm Nhiễm.

-Em sai ngự thiện phòng chuẩn bị ít điểm tâm thừa mang đến đây,nhanh một chút.

Nhiễm Nhiễm vâng một tiếng rồi làm theo. Rất nhanh sau đó Nhiễm Nhiễm trở lại,theo sau còn có hai cung nữ đang bưng điểm tâm. Nàng cười nhạt. Đắc tội với nàng không dễ sống đâu. Hai cung nữ kia dâng điểm tâm lên,Nhiễm Nhiễm bưng một trong hai đĩa điểm tâm,tay buông lỏng ra. Đĩa điểm tâm rơi xuống đất. Nhiễm Nhiễm là có ý.

-Ai yo,Nhiễm Nhiễm vô ý làm rơi hết bánh quế hoa rồi.

Nàng nhếch môi.

-Không sao. Lấy thêm đĩa kia.

Nhiễm Nhiễm nghe lời liền cầm đĩa kia lên. Đĩa kia cũng nhanh chóng rơi xuống đất, vỡ tan. Giờ cả hai đĩa đều vỡ, điểm tâm thì rơi dưới đất. Nhiễm Nhiễm quay lại nhìn Trầm Ngư, Trầm Ngư gật nhẹ đầu. Nhiễm Nhiễm lại dẫm chân lên chỗ điểm tâm đó, làm như vô ý nói:

-Nương nương...Nhiễm Nhiễm...lỡ dẫm chân lên chỗ điểm tâm này rồi...

Nàng xua tay.

-Không sao. Dù gì tiện nhân cũng chỉ xứng ăn đồ của tiện nhân thôi.

Nói xong nàng ra hiệu cho Nhiễm Nhiễm lại gần nàng. Nàng nhìn đám phi tần kia liền lạnh nhạt nói.

-Các người ăn hết chỗ điểm tâm kia bốn cung liền tha cho các người. Nếu không...

Đám phi tần đó mặt mày biến sắc. So với điểm tâm bị hỏng nguyên chủ ăn trước kia, chỗ điểm tâm này còn ghê tởm gấp trăm lần. Nàng quá tàn nhẫn rồi. Nhiễm Nhiễm hà hê trong lòng. Xem sau này đám phi tần đó còn kiêu căng nữa không. Ly quý tần không nhịn nổi nữa liền quát lên:

-Hoàng hậu là cái thứ gì mà bắt ta phải ăn những thứ này? Đến cả một tài nhân cũng không bằng mà muốn lên giọng với ta.

Nàng nhú mày. Nhiễm Nhiễm nắm chặt tay thành nắm đấm. Nếu chửi mắng Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm còn có thể nhịn. Nhưng liên quan đến Trầm Ngư, Nhiễm Nhiễm không nhịn được.

-Ly quý tần xúc phạm hoàng tộc, thất lễ với hoàng hậu, tội đáng muôn chết. Theo luật lệ trong cung sẽ bị đánh 40 trượng, đưa xung quân làm quân kỷ.

Nàng nói to:

-Người đâu!

Rất nhanh hai tên thái giám đến, hành lễ xong liền hỏi.

-Hoàng hậu có gì cần dặn ạ?

-Đưa Ly quý tần ra đánh 40 trượng rồi đưa xung quân làm quân kỷ cho bốn cung.

Hai thái giám đó không do dự nghe theo. Hai người đó là một trong những người biết nàng được sủng ái, đâu dám đại dốt mà chọc giận nàng. Ly quý tần nhanh chóng bị lôi đi. Ba người kia thấy thế sợ hãi. Từ lúc nào mà hoàng hậu lạnh lùng tàn nhẫn như vậy? May mà khi này bọn chúng không cãi lại.

-Còn không mau ăn? Các vị nương nương cũng muốn bị như Ly quý tần phải không?

Nhiễm Nhiễm gắt lên. Ba người kia sợ hãi, lễ người về phía chỗ điểm tâm. Tay ai cũng run run, không dám cầm lên ăn. Thục phi nhìn về phía nàng. Ánh mắt nàng nhìn ba người kia đầy sát khí. Thục phi sợ hãi, cắn răng ăn. Hai người kia thấy vậy cũng vội vã ăn. Thật khó nuốt. Chờ ba người đó ăn xong cái đầu tiên, nàng cười với Nhiễm Nhiễm:

-Nhiễm Nhiễm, em nói xem như vậy giống thứ gì?

Nhiễm Nhiễm cũng cười, nói bằng giọng hà hê:

-Còn không bằng một tiểu cầu a~

Nàng cười rộ lên, ánh mắt loé lên tia xem thường. Đám phi tần đó cầm cúi ăn, không dám ngẩng đầu lên. Nàng và Nhiễm Nhiễm hàn huyên thêm mấy câu thì giọng Lý công công vang lên:

-Hoàng thượng giá đáo.

Nàng nhú mày. Hôm nay bãi triều sớm thế ư? Nàng còn chưa làm chuyện gì tốt đẹp mà hần đã đến phá đám rồi. Nàng nhìn xuống chỗ điểm tâm kia, cũng gần hết rồi. Đám phi tần đó thấy hần đến mắt sáng lên, mặt dù hơi muộn. Ba người kia định nhả điểm tâm ra nàng lại quát lên:

-Nuốt xuống. Nhả ra thì nhặt lên ăn lại.

Hai tài nhân kia vẫn ngoan ngoãn nghe theo, còn Thục phi lại đứng lên, nhả hết ra. Nàng nhìn nàng ta bằng ánh mắt lạnh lẽo. Hoàng thượng vừa hay bước đến nhìn thấy cảnh này cũng chẳng có vẻ gì. Xung quanh ai cũng hành lễ, chỉ trừ nàng. Nàng nhìn về phía hần. Trừ thái giám theo sau còn có một nam nhân mặc bạch y, tóc tuý ý xoã ra. Nam nhân này anh tuấn tiêu sái, so với hần cũng có vài phần giống nhau. Theo trí nhớ thì người này là nhị vương gia, vừa trở về từ biên cương 3 năm trước. Với đại ca của Trầm Ngư cũng có chút giao tình. Người đó nhìn về phía Nhiễm Nhiễm đang cúi đầu, ánh mắt loé lên tia kinh ngạc rồi nhanh chóng cong lên một nụ cười. Hoàng thượng miễn lễ rồi đến gần nàng. Thục phi cùng hai tài nhân kia quỳ đến trước mặt hần.

-Hoàng thượng, người phải làm chủ cho chúng thần thiếp.

Hần liếc qua nàng. Nàng vẫn nhàn nhã thưởng trà. Thục phi bắt đầu kể lễ, không quên thêm mắm thêm muối.

-Hoàng thượng,người xem,chúng thần thiếp chỉ là ngòi hàn huyền mấy câu,ai ngờ hoàng hậu lại quá đáng như vậy. Hoàng hậu bắt chúng thần thiếp ăn điểm tâm bị một con tiện tì dẫm lên,lại còn đánh chúng thần thiếp. Chúng thần thiếp không làm sai gì cả.

Nói xong Thục phi còn nặn ra vào giọt nước mắt. Hấn cau mày. Loại nữ nhân này,hấn ghét nhất. Đổng kịch cũng giỏi quá rồi. Tiêu tài nhân cũng nước mắt ngăn nước mắt dài kể lại.

-Hoàng thượng,hoàng thượng nhìn xem,đầu thiếp sưng hết lên rồi. Là do hoàng hậu đánh. Hoàng hậu còn định cắt lưỡi chúng thần thiếp. Nếu người không đến kịp,chúng thần thiếp cũng cam luôn rồi.

Niên tài nhân cũng hùa theo.

-Hoàng thượng,hoàng hậu còn nói đưa chúng thần thiếp xung quân làm quân kỹ. Ly quý tần...Ly quý tần bị hoàng hậu đưa đi rồi. Người nghĩ thử xem,dù gì chúng thần thiếp cũng là phi tần của người,nếu bị đưa xung quân làm quân kỹ thì mặt mũi của người cũng mất hết. Hoàng thượng,người phải làm chủ cho chúng thần thiếp.

Hấn lại quay sang nhìn nàng. Nàng đặt chén trà xuống,không tránh ánh mắt hấn. Hấn ngồi xuống cạnh nàng,khẽ hỏi:

-Có phải nàng làm không?

Hấn không phải hỏi để trách tội nàng,chi là muốn nghe nàng nói thôi. Dù nàng nói có hay không thì hấn vẫn để đám phi tần đó cho nàng định đoạt. Nàng nhàn nhạt mở miệng.

-Phải.

Đám phi tần đó nghe nàng thừa nhận thì vui mừng không thôi. Hấn khẽ cau mày. Nhiệm Nhiệm lại nhanh miệng:

-Hoàng thượng,xúc phạm danh dự hoàng tộc,thất lễ với hoàng hậu,tội này không thể tha được.

Hấn cau mày nhìn đám phi tần đó. Nam tử mặc bạch y đứng phía sau hấn nhìn Nhiệm Nhiệm,đuôi mắt hiện lên ý cười. Không ngờ là tì nữ bên cạnh hoàng hậu. Vậy chắc chuyện trộm đồ kia cũng có liên quan đến hoàng hậu rồi. Nhiệm Nhiệm mặc dù cảm nhận được có người nhìn mình nhưng không thể ngẩng đầu lên được. Như vậy là thất lễ. Tiêu tài nhân nghe Nhiệm Nhiệm nói thế liền tức giận:

-Chẳng qua chỉ là một con tiện tì mà dám lên tiếng ở đây. Người đâu,lời con tiện tì này ra...

Nàng ta chưa nói hết câu nàng đã gắt lên:

-Người của bốn cung,ai dám đứng vào? Chỉ là một tài nhân mà cũng dám lớn tiếng. Lôi ra ngoài đánh cho ta. Chưa có lệnh của bốn cung,không được ngừng lại.

Hai thái giám theo phía sau hoàng thượng nhìn hấn,hấn khẽ gật đầu. Hai thái giám đó liền làm theo lời nàng,lôi Tiêu tài nhân đi. Tiêu tài nhân sợ hãi,van xin hấn nhưng hấn chẳng thèm để tâm. Ở đó còn có Thục phi và Niên tài nhân nhưng chẳng ai dám nói gì. Hoàng thượng nhìn về phía nam tử kia,khẽ nói:

-Ngồi đi.

-Vâng.

Nam tử đó ngồi xuống. Nhiệm Nhiệm lén nhìn sang. Kết quả khiến Nhiệm Nhiệm không biết kinh ngạc đến mức nào. Đây không phải đại sắc lang Nhiệm Nhiệm gặp hôm qua sao. Sao hấn lại ở đây? Còn đi cùng hoàng thượng nữa. Nhiệm Nhiệm lại nhìn qua cổ hấn. Đúng là có vết thương do dao gây ra thật. Thôi rồi,lần này Nhiệm Nhiệm khó sống rồi. Nam nhân đó ngược lên nhìn Nhiệm Nhiệm cười tà ác. Nhiệm Nhiệm vội thu tầm mắt,cẩn nhẹ môi. Đến đâu thì đến vậy. Trầm Ngư quan sát nam tử vừa ngồi xuống này giờ,lại thấy hấn nhìn Nhiệm Nhiệm,Nhiệm Nhiệm có vẻ hơi lạ liền đoán hai người này có quen biết. Nhưng hình như Nhiệm Nhiệm không vui vẻ gì. Tề Vũ Thiên thấy nàng nhìn người kia khẽ cau mày,lên tiếng phá vỡ bầu không khí im ắng đến lạ lùng này:

-Nàng định xử lí hai người kia thế nào?

Hấn là nói Thục phi và Niên tài nhân. Nàng nhìn lướt qua hai người đó,lạnh nhạt nói:

-Lãnh cung.

Hai người kia nghe vậy thì giật mình. Lãnh cung? So với bắt họ đi chết có khác gì đâu. Ở trong lãnh cung thì đến cả một cung nữ cũng không bằng. Thức ăn thì chỉ có cơm trắng,không có thêm gì hết. Hoặc là chỉ có mình màn thầu. Y phục đều là y phục cũ kĩ,đề từ năm này qua năm khác. Chất liệu vải lại là kém nhất. Trong lãnh cung không có người quét dọn,phải tự thân vận động. Còn có giường không biết đã mục nát đến mức nào rồi. Hơn nữa ở đó mỗi đêm đều có tiếng khóc,rất ghê rợn. Trước kia phi tần vào đó không ai sống qua được một tháng.

-Hoàng hậu tha mạng...nuơng nuơng tha mạng...chúng thần thiếp biết sai rồi... Hoàng thượng...

Bọn chúng bị lôi đi nhưng miệng vẫn không ngừng cầu xin. Nàng cười nhạt. Tự làm tự chịu thôi,đừng trách nàng độc ác.

Chương 9: Cái tát

Sau khi hai người kia bị lôi đi, hắc sai người dọn dẹp chỗ đĩa bị vỡ rồi nói thái giám lui hết. Giờ chỉ còn lại nàng, Nhiễm Nhiễm, hắc và nam tử kia. Nam tử kia nhẹ giọng:

-Hoàng tâu!

Nàng khẽ gật đầu.

-Nhị vương gia.

Nhiễm Nhiễm vừa nghe nàng nói nhị vương gia thì chết lặng. Nhị vương gia này trở về từ biên cương 3 năm trước, tên là Tề Vũ Phong. Hắc cùng với Diệp Tử Ngạn-đại ca của Trầm Ngư cũng là đại tướng quân lập được vô số chiến công. Hắc với hoàng thượng tuy không cùng một mẫu thân nhưng vẫn luôn yêu thương nhau. Hắc được đặc cách không cần hành lễ với kẻ khác, trừ hoàng hậu thì phi tần trong cung đều phải hành lễ với hắc. Lần này, Nhiễm Nhiễm chọc nhâm người rồi. Nhiễm Nhiễm khẽ thở dài. Trầm Ngư nhìn Nhiễm Nhiễm, quan tâm hỏi.

-Nhiễm Nhiễm, sao thế?

-A...em không sao.

Nhiễm Nhiễm giật mình trả lời. Vũ Phong nghe xong khẽ cười. Hoá ra tên nữ nhân hôm đó làm hắc bị thương là Nhiễm Nhiễm, nghe cũng hay đấy. Nhưng dù sao hắc cũng có ăn thịt Nhiễm Nhiễm đâu, nàng cần gì bày ra vẻ mặt như sắp chết đến nơi vậy? Vũ Phong lại nhìn Nhiễm Nhiễm một lượt. Mặc bộ lục y của cung nữ này nhìn chẳng có gì là đẹp, quê mùa quá. Vũ Phong định nói gì đó thì Trầm Ngư lên tiếng trước.

-Nhiễm Nhiễm, hỏi cung thôi. Ta mệt rồi.

-Vâng.

Nàng thấy Nhiễm Nhiễm không muốn ở lại đây mới hỏi cung. Nhiễm Nhiễm biết ý nàng nên rất cảm động a~ Hơn nữa ở đây chẳng ai nói câu nào, không khí quỷ dị như vậy ở lại làm gì. Nhiễm Nhiễm đỡ nàng đứng dậy, hai nam nhân kia không hẹn mà cùng cau mày. Vũ Phong lên tiếng:

-Hoàng tâu khoan đi đã.

Nàng quay sang nhìn người vừa nói kia. Tuy là nói với nàng nhưng lại nhìn chăm chăm vào Nhiễm Nhiễm. Nàng lại ngồi xuống.

-Chuyện gì?

-Ta muốn mượn tí nữ của hoàng tâu một chút.

Nói xong không chờ nàng đồng ý đã đứng dậy kéo Nhiễm Nhiễm đi. Nàng nhìn nam nhân còn lại kia cau mày. Hắc lắc đầu, tỏ ý không biết. Nàng đứng dậy định hỏi cung một mình thì hắc lên tiếng:

-Hôm qua nàng định hỏi chuyện gì?

Nàng nghe vậy ngạc nhiên. Không ngờ hắc vẫn nhớ chuyện nàng đang hỏi dở.

-Tích Cốt đan ở đâu?

Nàng ngồi xuống, không vòng vo nhiều lời. Hắc nhìn nàng một lượt nữa. Không ngờ nàng thẳng thắn như vậy. Nghĩ lại giọng dịu dàng của nàng hôm qua, hắc bỗng thấy buồn cười. Vậy mà hôm nay giọng nàng lại thay đổi hoàn toàn.

-Nàng muốn Tích Cốt đan làm gì? Chẳng phải đã có Hoàn Cốt đan rồi à.

-Nhiều lời. Ta tự có lý do của mình. Điều kiện, nói đi.

Nàng biết, hắc không cho không thứ gì bao giờ. Dù gì nàng cũng chẳng có gì ngoài cái mạng này cả. Hắc nhếch môi cười cợt.

-Thông minh lắm. Nàng chủ động hôn ta, ta nói cho nàng biết.

Nàng nắm chặt tay. Tên nam nhân biến thái trước mặt nàng mà cũng gọi là không gần nữ sắc được ư? Rõ là lừa người. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, gằn giọng.

-Người đừng mơ. Không nói thì..

Nàng chưa dứt câu hắn đã cúi xuống ngậm lấy môi nàng. Nàng mở to mắt, không tin vào những gì đang diễn ra. Không gian xung quanh như ngừng lại, yên ắng đến kỳ lạ. Đến cả tiếng lá rơi cũng có thể nghe rõ. Nàng ngo ngắc. Nam nhân này lại hôn nàng? Đáng chết. Nàng cắn môi hắn, hắn nhũn mảy. Đến lúc môi hắn chảy máu hắn mới buông nàng ra. Nàng ngoài cắn hắn ra còn làm gì được nữa không? Bỗng bên má phải hắn đau rất. Hắn ngược lên nhìn nữ nhân đang nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lẽo. Nàng vừa tát hắn! Nàng cứ nhiên lại tát hắn. Nàng phát tay áo bỏ đi, trước khi đi còn buông một câu:

-Tê Vũ Phong, Diệp Trầm Ngư ta đời đời chán ghét ngươi.

Hắn nhìn theo bóng nàng cười ngây ngốc. Nữ nhân này lại cự tuyệt hắn. Nàng được lắm. Nàng càng như vậy, hắn càng muốn có được nàng, dù dùng bất cứ thủ đoạn gì. Hắn cười nhạt, bải giá hồi cung.

Sau khi Nhiễm Nhiễm bị Tê Vũ Phong kéo đi rất không ngoan ngoãn, liên tục đánh vào tay hắn đang nắm tay nàng. Hắn vẫn không buông ra. Kéo nàng đến một góc khuất, hắn nhìn Nhiễm Nhiễm, khẽ nói:

-Gặp bốn vương còn không mau hành lễ.

Hắn không phải thị uy với nàng, chỉ là muốn xem phản ứng của nàng thế nào thôi. Nhiễm Nhiễm xoa xoa cổ tay bị hắn nắm chặt khi nãy, không để tâm đến lời hắn nói. Hắn nhìn lướt qua cổ tay Nhiễm Nhiễm liền xót xa. Khi nãy hắn vội vàng quá rồi. Hắn hạ giọng:

-Nàng có sao không?

-Không phiền nhị vương gia quan tâm

Nhiễm Nhiễm lạnh nhạt nói. Tốt nhất là nàng không nên rây rura với nam nhân này. Nàng chẳng qua chỉ là một tỷ nữ, còn hắn lại là vương gia cao cao tại thượng, vốn thân phận đã khác biệt quá lớn. Bằng hữu cũng không thể làm được. Hắn nhìn nàng cười cười:

-Thế nào? Hành thích bốn vương cảm giác thế nào?

Hắn nói xong còn đưa tay vuốt ve vết thương trên cổ. Nhiễm Nhiễm chột dạ. Quả nhiên nam nhân này chẳng phải thứ gì tốt đẹp.

-Ta...

Hắn cũng không tiếp tục làm khó nàng, chủ động chuyển chủ đề:

-Khi nãy đám phi tần kia nói gì với nàng? Bốn vương thấy nàng có vẻ không vui.

Nhiễm Nhiễm ngần ngừ. Nam nhân xa lạ này là đang quan tâm nàng ư? Trong lòng Nhiễm Nhiễm bỗng ập đến cảm giác ấm áp.

-Đám phi tần đó nói...liên quan gì đến nhị vương gia, nô tỳ cáo lui.

Nhiễm Nhiễm vốn định nói nhưng suy nghĩ lại một chút liền thay đổi. Nhiễm Nhiễm với Tê Vũ Phong không có quan hệ gì, việc của Nhiễm Nhiễm liên quan gì đến hắn chứ. Hắn nhìn theo bóng dáng nữ nhân vừa bỏ đi kia, cười chua xót. Lần thứ hai nàng bỏ đi trước mặt hắn rồi. Hắn nhất định không để chuyện này xảy ra lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dùng bữa

Tối hôm đó, trong thư phòng hoàng cung Tê quốc, Tê Vũ Thiên tuy nhìn vào có vẻ là đang đọc sách nhưng thực chất tâm hồn đã bay đi đâu mất rồi. Hắn đang nghĩ đến cái tát hôm nay của nàng và câu nói trước khi nàng bỏ đi. Trầm Ngư thực sự chán ghét hắn đến thế à? Hắn chỉ là muốn gần gũi nàng hơn thôi. Ánh mắt lạnh lẽo khi nàng nhìn hắn đó là thế nào? Hắn càng muốn gần gũi nàng thì nàng lại càng tránh xa hắn là thế nào? Hắn đáng ghét đến vậy à? Nghĩ đến đây hắn khẽ thở dài. Lý công công từ bên ngoài nói vọng vào trong.

-Hoàng thượng,

-Vào đi.

Hắn lạnh nhạt trả lời. Lý công công từ ngoài cửa bước vào, cúi người hành lễ. Hắn phát tay. Lý công công lên tiếng:

-Hoàng thượng, đến giờ dùng bữa rồi ạ.

-Đến Phụng Y cung. Sau này mỗi ngày trăm đều dùng bữa và nghỉ ngơi bên đó.

-Rõ.

Hắn cũng muốn đến xem nàng có giận không. Dù sao thì từ lúc nàng vào cung đến giờ hắn chưa đến đó bao giờ.

Trong Phụng Y cung, trên bàn chỉ có một chén cơm nhỏ và một đĩa rau xanh được bày ra trước mắt Trầm Ngự. Nàng nhìn mấy món này lại nhớ đến thức ăn trước kia nguyên chủ ăn. Trước kia nguyên chủ vốn chỉ được ăn cơm với rau xanh, quanh năm không có lấy một miếng thịt cá nào. Mấy hôm nàng xuyên về đây cũng vậy. Nàng cười nhạt. Hết tối nay, ngày mai cả hoàng cung đều biết nàng nhận được ân sủng, xem sau này kẻ nào dám đưa thức ăn này cho nàng. Thức ăn đưa đến các cung vốn do Thâm cung quan quyết định. Thâm cung quan này vốn là cô cô của Liễu Nhan, theo phe Liễu Nhan nên thức ăn đưa đến Phụng Y cung quanh năm suốt tháng chỉ có rau xanh và cơm trắng, có khi còn bỏ đói nguyên chủ mấy ngày liền. Thâm cung quan này còn đánh đập Nhiễm Nhiễm, bắt bẻ Nhiễm Nhiễm vô số lần. Bỗng bên ngoài vang lên tiếng Lý công công:

-Hoàng thượng giá đáo!

Nàng cau mày. Hắn đến mà xem về mặt nàng lúc ăn rau xanh với cơm trắng khó chịu thế nào à? Nàng không thèm ra ngoài tiếp giá. Hắn nhìn vào trong cười khò. Nàng lúc nào cũng khác người. Đám thái giám đi theo hắn đứng ở ngoài hết, mình hắn bước vào trong. Nhiễm Nhiễm hành lễ, Trầm Ngự cũng chẳng có vẻ mặt gì. Hắn ngồi xuống bàn, nhìn đồ trên bàn nhàu nhĩ.

-Sao chỉ có rau xanh với cơm trắng?

Nàng nhàn nhạt trả lời lại:

-Không phải nhờ phúc của người à?

Hắn nhìn Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm chưa xót kẻ lại, khoé mắt uơn ướn:

-Bẩm hoàng thượng, từ lúc vào cung nương nương vẫn luôn ăn như vậy ạ. Mấy năm qua chỉ có rau xanh với cơm trắng thôi ạ. Hoàng quý phi có lệnh không được đưa thứ gì khác đến Phụng Y cung, trừ rau xanh và một chén cơm nhỏ. Nhiều khi mấy ngày liền nương nương không được ăn gì cả. Hơn nữa, Thâm cung quan vốn là cô cô của hoàng quý phi.

Hắn nghe xong mày lại càng nhàu chặt hơn. Hết lần này đến lần khác lại là Liễu Nhan. Chuyện gì không tốt với nàng đều liên quan đến Liễu Nhan. Liễu Nhan này thực đáng chết. Xem ra đánh gãy hai tay ả vẫn còn quá nhẹ nhàng. Nàng cũng chẳng có vẻ mặt gì. Hắn vốn không biết trong mấy năm qua nàng ăn uống thế nào. Hơn nữa nhìn khuôn mặt nàng hơi tròn, ả nghĩ nàng chỉ ăn rau xanh với cơm trắng chứ. Thực ra khuôn mặt nàng trời sinh đã như vậy rồi. Cho dù có chết đói vẫn không thay đổi được. Còn thân hình này vốn chỉ còn da bọc xương. Hắn càng nghĩ càng thấy bức bối, liền gọi Lý công công vào:

-Gọi Thâm Khuê đến đây.

-Rõ.

Một lúc sau, Lý công công dẫn Thâm Khuê đến. Khi này lúc Lý công công đến tìm Thâm Khuê nói là theo Lý công công đến Phụng Y cung, bà ta đã có vẻ sợ hãi rồi. Vì trong cung này ai không biết, Lý công công chỉ nghe lời mình hoàng thượng, mà lần này đến tìm Thâm Khuê lại là đến Phụng Y cung. Lý công công cúi người:

-Thâm Khuê đến rồi ạ. Thần cáo lui.

Nói xong Lý công công ra ngoài, Thâm Khuê run run hành lễ:

-Tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc kim an. Tham kiến hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an.

Giọng Thâm Khuê có vẻ sợ hãi. Hoàng thượng trước giờ vốn không quan tâm hậu cung, giờ lại đến chỗ Trầm Ngự, hơn nữa giờ này chắc chắn đến dùng bữa, thấy cảnh này nhất định nổi trận lôi đình. Diệp Trầm Ngự này từ lúc nào lại được sủng ái? Nàng cười lạnh:

-Bỏn cung tướng người không biết hành lễ với hoàng hậu thế nào chứ. Thế nào? Hôm nay Liễu Nhan dạy người hành lễ à?

Trong cung trước giờ vốn kẻ nào cũng xem thường nàng, chẳng ai hành lễ với nàng cả. Hơn nữa nàng cũng không ra khỏi Phụng Y cung nửa bước. Hắn nghe xong nhìn Thâm Khuê bằng ánh mắt lạnh lẽo đến cực độ:

-Tại sao đồ ăn đưa đến Phụng Y cung chỉ có rau xanh với cơm trắng? Đồ ăn của hoàng hậu vốn phải ngang hàng với đồ ăn của trẫm, tại sao lại như vậy? Còn nữa, người bỏ đói nàng ấy mấy hôm, đáng tội gì?

Hắn nói xong đập mạnh tay xuống bàn. Hắn rất tức giận. Thẩm Khuê run run, quỳ xuống đất:

-Nô tì...nô tì...

Nàng cười lạnh. Chẳng phải lúc hắn không ở bên nàng thì Thẩm Khuê mạnh miệng chửi mắng lắm à? Tại sao giờ nói mãi không ra một câu nào?

-Trước kia mắng chửi bốn cung không phải mạnh miệng lắm à? Đánh Nhiễm Nhiễm không phải mạnh tay lắm à? Giờ mấy chữ sao nói mãi lại không ra được rồi?

-Nô tì...

Hắn nghe nàng nói Thẩm Khuê mắng chửi nàng thì trong lòng càng lúc càng tức giận. Hắn lạnh giọng nói ra ngoài:

-Người đâu...

-Hoàng thượng tha mạng. Hoàng thượng...tất cả là do hoàng quý phi sai nô tì làm. Nô tì không biết gì hết.

Hắn chưa nói hết câu thì Thẩm Khuê hốt hoảng nói. Nàng nghe người khác nhắc đến Liễu Nhan lại bức bối. Liễu Nhan này, nàng nhất định không bỏ qua cho ả.

-Nói tiếp.

Nàng lạnh nhạt ra lệnh. Thẩm Khuê ngược lên nhìn nàng, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống.

-Là...hoàng quý phi nói nếu ai dám đưa thứ gì khác đến cho nương nương sẽ lấy mạng kẻ đó. Hoàng quý phi còn...còn nói làm tốt chuyện này sẽ trọng thưởng cho nô tì. Nô tì không liên quan gì cả. Nương nương...nương nương tha mạng.

Nói xong Thẩm Khuê bỏ lại ôm lấy chân váy nàng. Nàng đập một cước khiến ả ngã lăn ra đất. Không liên quan? Thế mắng chửi nàng, đánh Nhiễm Nhiễm cũng do Liễu Nhan ra lệnh hết à? Một khi nàng đã là chủ nhân thân thể này, kẻ nào ức hiếp nàng đừng mong sống tốt. Nhiễm Nhiễm nãy giờ vô cùng hả hê. Đáng đời Thẩm Khuê. Nhiễm Nhiễm nhìn bà ta lâu lắm rồi. Cung quan thì sao? Chẳng qua vẫn là cung nữ thôi. So với Nhiễm Nhiễm hầu hạ bên cạnh Trầm Ngư, Trầm Ngư nhận được ân sủng thì vị thế của Nhiễm Nhiễm còn cao hơn bà ta. Bà ta làm đến chức cung quan chỉ là nhờ có Liễu Nhan chống lưng thôi. Đúng lúc đó hai tên thị vệ bước vào, còn có cả Lý công công. Hắn lãnh đạm ra lệnh:

-Áp giải vào đại lao, không được cho ăn uống gì. Dùng cực hình với Thẩm Khuê cho trẫm. Lý công công truyền lệnh của trẫm, bãi bỏ chức cung quan của Thẩm Khuê. Còn nữa, đồ ăn sau này mang đến Phụng Y cung để Nhiễm Nhiễm quyết định. Đồ ăn mang đến cho hoàng quý phi từ giờ chỉ có rau xanh và cơm trắng, nếu có gì khác nữa thì các người đừng trách trẫm tàn nhẫn.

-Rõ.

Thị vệ và Lý công công lui ra ngoài. Hắn nhìn Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm hiểu ý lui ra. Nàng đứng dậy định lên giường đi ngủ thì bị hắn giữ lại:

-Nàng muốn để bụng đói à?

-Trước kia nhịn nhiều rồi, giờ nhịn thêm bữa nữa cũng chẳng sao.

Hắn nhún mày. Nàng là đang muốn nhắc đến trước kia bị bỏ đói một phần cũng do hắn. Hắn thực sự không biết chuyện này. Nếu biết hắn nhất định không bỏ qua. Vì dù gì phụ thân và đại ca nàng cũng thuộc dòng dõi quý tộc, nàng lại là hoàng hậu, nếu chuyện nàng chỉ được ăn rau xanh với cơm trắng, nhiều khi còn bị bỏ đói truyền ra ngoài thì mặt mũi hắn để đâu?

-Trẫm...sai người chuẩn bị đồ ăn.

Nói xong hắn truyền lệnh ra ngoài. Nàng lại ngồi vào bàn. Dù gì cũng là ý tốt của người ta, không ăn thực có lỗi. Hắn thấy vậy khẽ cười. Nghĩ đến mấy năm qua nàng ăn uống như vậy, lòng hắn lại đau nhói. Nàng vốn không quan tâm. Trước kia nàng phải vượt qua nguy hiểm ở trong rừng sâu, không có gì ăn cả tuần mà vẫn chưa chết đói thôi. Lúc đó có một cọng rau ăn cũng đủ miễn nguyện rồi.

Thứ ăn nhanh chóng được bày lên. Toàn sơn hào hải vị, không thiếu thứ gì. Nàng không nói không rằng cầm đũa lên. Hắn không vội, nhìn nàng ăn trước đã. Nàng cũng không quan tâm ánh mắt đang nhìn mình kia. Thích thì nhìn đi. Nàng cũng chẳng mất miếng thịt nào. Hắn từ từ cầm đũa lên, gấp đồ ăn cho nàng. Nàng cũng không từ chối. Cả bữa ăn cứ như vậy mà trôi qua, chẳng ai nói gì. Hắn gấp cho nàng thì nàng ăn, vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cấm địa

Sau khi rời khỏi Phụng Y cung, Nhiễm Nhiễm đi dạo xung quanh một lát. Hôm nay không có trăng, chỉ có một vài ngôi sao đơn độc trên bầu trời đêm yên tĩnh đó. Nhiễm Nhiễm vừa đi vừa nhìn trời, không biết từ lúc nào đã đến gần hồ nước trong hoàng cung. Giờ nàng mới nhìn về phía trước, cả người mất đà. Nhiễm Nhiễm a một tiếng dài rồi nhắm chặt mắt lại. Cứ tưởng Nhiễm Nhiễm sẽ ngã xuống hồ nước, bỗng có một lực đạo mạnh kéo nàng lại. Giờ nàng đang úp mặt vào bờ ngực rắn chắc của một nam nhân nào đó. Thực ra không phải vậy. Vốn theo như bình thường thì Nhiễm Nhiễm sẽ không úp mặt vào ngực người kia, nhưng người kia lại cố tình nhấn đầu nàng vào ngực hắn. Còn Nhiễm Nhiễm vẫn ngây thơ không biết gì, trong lòng cảm kích người kia vô độ. Vì Nhiễm Nhiễm vốn không biết bơi. Bỗng một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai:

-Mở mắt ra đi!

Nhiễm Nhiễm khẽ rung động. Nhưng...giọng nói này nghe quen quá. Nhiễm Nhiễm từ từ ngước lên nhìn nam nhân trước mắt mình. Ngay tức thì sự cảm kích không biết đã bay đi đâu hết:

-Tề Vũ Phong, là người.

-Vậy nàng muốn là ai? Bỏn vương không cứu nàng thì giờ nàng đã đi gặp Diêm Vương rồi, đến cả một câu đa tạ cũng không có.

Hắn khi này đang đi dạo gần đây lại nghe tiếng bước chân người nên lại gần. Vốn nơi này chỉ có hoàng thượng, hoàng hậu, hán và đại ca của Trầm Ngư được phép đến. Mà Diệp Tử Ngạn đang ở ngoài biên cương, hoàng huynh và hoàng tẩu hán hầu như rất ít lui tới đây. Có đến cũng chỉ đến khi trời sáng thôi. Hắn là không biết ai lại to gan như vậy. Khi đến thấy Nhiễm Nhiễm đang gần ngã xuống hồ nước thì vội vàng lại đỡ nàng. Nhiễm Nhiễm bất cẩn quá rồi. Nước trong hồ này rất sâu, lại còn lạnh nữa, ngã xuống không chết cũng bị nhiễm phong hàn nặng. Nhiễm Nhiễm vội đẩy Vũ Phong ra, đứng cách hắn một khoảng nhất định:

-Đa tạ. Nhị vương gia cứ thường thức cảnh đẹp đêm nay, nô tì không làm phiền người nữa.

Nhiễm Nhiễm nói xong định đi thì hắn giữ lại, nói với nàng bằng giọng uy hiếp.

-Đứng lại cho bỏn vương. Đây là cấm địa, chỉ có hoàng thượng, hoàng hậu, đại tướng quân và ta được phép đến, nàng tự ý xông vào đây là muốn chết à? Bên ngoài có thị vệ tuần tra liên tục, khi này là giờ đổi ca nên nàng mới vào được, giờ ra ngoài là tự nguyện chết. Đến lúc đó bỏn vương hay hoàng hậu cũng không cứu nổi nàng đâu.

Nhiễm Nhiễm nghe xong cau mày. Khi này nàng vốn không chú ý mình đã đi lối nào. Giờ ra ngoài thì chết, nhưng mà ở cùng nam nhân này, nàng không muốn. Loại nam nhân mặt dày vô sỉ như hắn, ai mà biết hắn có nhân cơ hội này ức hiếp nàng không.

-...

Nhiễm Nhiễm không biết mình nên nói gì bây giờ nữa. Hắn thấy nàng yên lặng môi khẽ nhếch lên, sau đó lại nghiêm mặt:

-Nàng ngoan ngoãn chờ 2 canh giờ nữa (2 canh giờ bằng 4 tiếng), ta đưa nàng ra ngoài.

Nhiễm Nhiễm nắm chặt tay. Hai canh giờ? Lúc đó khuya lắm rồi. Rõ ràng với thân phận của hắn muốn đưa nàng ra bây giờ không phải chuyện khó khăn gì, vậy mà hắn... Hắn cố tình muốn giữ nàng lại mà.

-Theo bỏn vương, bỏn vương dẫn nàng đến một nơi.

Nhiễm Nhiễm đang chìm trong mơ suy nghĩ hỗn loạn thì hắn lên tiếng. Nàng chưa hoàn hồn đã bị hắn kéo đi.

-Thả ra...thả ta ra...

-Nàng còn hét nữa thị vệ sẽ xông vào đây.

Nhiễm Nhiễm nghe vậy im bặt. Nàng không muốn người khác nghĩ nàng và hắn có quan hệ gì.

Hắn kéo Nhiễm Nhiễm đến một mảnh đất nhỏ, xung quanh được bao trùm bởi một loài hoa đang phát ra ánh sáng màu tím yếu ớt. Nhưng cả một vườn như vậy, ánh sáng ấy kết lại vô cùng lãng mạn. Xung quanh còn có một vài con đom đóm đang phát sáng. Nhiễm Nhiễm kích động, đi đến gần chỗ hoa kia. Lần đầu tiên trong đời nàng thấy được khung cảnh đẹp như vậy.

-Đẹp quá!

Hắn đi theo sát phía sau Nhiễm Nhiễm, tâm trạng tốt lên không ít.

-Thích không?

-Thích! Thích chứ! Lần đầu tiên trong đời ta được nhìn thấy cảnh đẹp như vậy.

Nhiễm Nhiễm kích động nói. Hắn thấy nàng vui vẻ như vậy cũng vui theo. Nhiễm Nhiễm giơ tay ra bắt mấy con đom đóm nhưng không được.

-Sao lại khó bắt như vậy chứ?

Hắn nghe xong cười khê. Bỗng hai con đom đóm hay qua trước mặt hắn,hắn giơ tay liền bắt được. Qua kẽ tay,ánh sáng xanh yếu ớt toả ra. Hắn nhẹ nhàng lên tiếng:

-Bỏn vương bắt được rồi!

-Đâu? Đưa ta xem

Nhiễm Nhiễm nghe xong liền chạy lại gần hắn. Hắn từ từ mở tay ra,hai con đom đóm nâng đôi cánh yếu ớt bay lên. Nhiễm Nhiễm nhìn bọn chúng có chút nuối tiếc:

-Thả chúng đi ta không nỡ. Nhưng nếu bắt bọn chúng lại thì thực quá đáng. Nếu vậy bọn chúng sẽ chết mất.

Hắn nghe xong suy nghĩ một chút. Nàng có biết nàng đang ở đâu không vậy? Nàng đang ở trong hoàng cung. Mà trong cung này người không giết ta thì ta giết người,nàng lương thiện như vậy sớm muộn gì cũng bị kẻ khác lợi dụng. Nhiễm Nhiễm nên biết rằng,trong cung cấm đầy rẫy cạm bẫy,thủ đoạn,chỉ cần nàng sơ sẩy một chút là có thể chết như chơi. Có thể là nàng lương thiện giúp đỡ người khác,nhưng đến lúc nào đó người ta vẫn sẽ quay lại cắn nàng thôi. Hắn nhìn nàng, lại nói:

-Nàng đừng lương thiện quá. Sống trong cung không đơn giản đâu. Lương thiện cũng là một cái tội đấy.

Nhiễm Nhiễm nghe xong gật gật đầu. Nàng biết chứ. Chỉ là khi này bỗng thấy thương cảm cho mấy con đom đóm đó thôi. Bỗng cả người Nhiễm Nhiễm bị nhấc bổng lên. Nhiễm Nhiễm kinh hãi nhìn người vừa bông mình,đập mạnh vào ngực hắn:

-Ngươi làm gì vậy,thả ta xuống.

-Ta đưa nàng đến một nơi khác.

Nói xong hắn dùng khinh công nhảy qua mấy nóc viện nhỏ. Nhiễm Nhiễm vẫn đập liên tục vào ngực hắn. Nhiễm Nhiễm biết khinh công,tự nhảy được,vốn không cần hắn bông. Hắn chẳng có cảm xúc gì. Nữ nhân này đúng là ngang bướng mà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ta xin lỗi

Sau khi dùng bữa xong,Trầm Ngư leo lên giường định đi ngủ thì hắn lại lên tiếng:

-Cởi y phục ra.

Nàng tròn mắt nhìn hắn. Ý gì đây? Hắn bị điên hay sao kêu nàng cởi y phục.

-Không.

-Vậy trẫm cởi giúp nàng.

Hắn nói xong lao nhanh về phía nàng. Nàng lẩn qua lẩn lại không cho hắn đụng vào người mình. Hắn không vội,cởi y phục của mình trước. Nhưng nàng làm gì mà cứ như sắp chết không bằng vậy. Hắn thấy nàng mặc y phục như vậy đi ngủ không được thoải mái nên mới có lòng tốt nhắc nhở nàng thôi mà. Nàng đừng nghĩ hắn vô si như thế được không? Hắn đứng sát giường nhìn nàng lẩn qua lẩn lại. Khi nàng lẩn đến gần,hắn nhanh nhẹn đè xuống người nàng. Bỗng có vật nặng đè lên người mình như vậy,nàng khó chịu nhìn người kia.

-Xuống.

-Không.

Hắn ngang ngược đáp lại. Nếu bây giờ không phải chân tay nàng đang bị hắn khống chế thì nàng còn lâu mới nhiều lời. Hắn không nghĩ ngợi nhiều,một tay giữ chặt hai tay nàng,một tay xé rách y phục nàng đang mặc kia ném xuống đất. Nàng muốn nhắc chân lên đạp hắn mà không được. Trầm Ngư nhìn hắn gần giọng:

-Vô si. Bỏn cung chán ghét ngươi.

-Nếu vậy nàng cứ tiếp tục chán ghét, trẫm không quan tâm. Dù sao giờ nàng cũng là hoàng hậu của trẫm, trẫm muốn làm gì nàng không ai có quyền ngăn

cắm

Hắn nhìn nàng lạnh nhạt tuyên bố. Nàng là người của hắn, hắn muốn nàng thì chẳng ai có quyền ngăn cản cả. Trầm Ngự nghe xong rất tức giận. Nàng không phải Diệp Trầm Ngự, nàng không phải người của hắn. Một ngày nào đó hắn làm chuyện quá đáng với nàng, nàng nhất định không tha cho hắn.

Hắn coi như vẫn còn nhân tính, vốn chỉ xé rách áo khoác ngoài của nàng thôi. Lúc hắn nằm sang bên cạnh, định vòng tay qua ôm nàng thì nàng ngồi thẳng dậy, xoay người dùng tay đánh mạnh vào gáy hắn. Hắn nhanh nhạy phát hiện, đỡ được đòn của nàng. Trầm Ngự vẫn không an phận, đầu tay đôi với hắn. Hắn vốn định đi ngủ mà nàng lại thích như vậy hắn chỉ có thể thuận theo thôi. Nhân lúc hắn đang suy nghĩ, Trầm Ngự dùng tay đánh thẳng vào bụng hắn. Hắn cau mày. Thân thủ nhanh nhẹn lắm, vậy mà đánh được hắn một chưởng, còn đỡ được nhiều chiêu của hắn như vậy. Nàng vốn không dùng nội lực, nếu không thì khi này hắn đã bị nội thương rồi, đầu đơn giản là đau đớn. Nàng chỉ muốn cảnh cáo hắn thôi. Trầm Ngự xong việc liền nằm xoay mặt vào trong rồi ngủ. Hắn thấy nàng như vậy cũng nằm xuống. Dù gì cũng chỉ đau một chút thôi, chưa chết được. Nhưng nàng đúng là không nương tay gì cả. Lại dứt khoát như vậy. Hắn vòng tay qua ôm nàng, nàng nhủ chặt mày. Nàng biết hắn không có ý gì, nhưng nàng lại thấy khó chịu. Nàng không muốn nam nhân chạm vào người mình. Hắn xoay người nàng lại, ôm chặt nàng, tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

-Ta không có ý gì cả. Chỉ là ta cảm thấy muốn che chở, bảo vệ nàng, muốn cho nàng cảm giác ấm áp thôi. Ta cũng không biết từ khi nào mà ta lại quan tâm đến nàng như vậy nữa. Ta cũng không hiểu sao nàng luôn thích làm trái ý ta, luôn lạnh lùng với ta như vậy. Nếu do trước kia thì ta xin lỗi. Là ta sai. Lúc đó...

-Ta không muốn nghe. Xin lỗi? Nghe hay nhì. Nếu xin lỗi có thể thay đổi được chuyện trước kia thì ta sẽ chấp nhận. Ta không muốn nghe người khác xin lỗi ta. Chẳng thay đổi được gì cả. Dây đàn một khi đã đứt thì cho dù nối lại được âm thanh cũng không còn như trước kia. Nếu buộc thắt lại thì sẽ có dấu vết. Nếu thay dây mới thì cái đàn đó không còn là cái đàn trước kia nữa rồi. Ta cũng như cái đàn đó thôi.

Nàng lạnh nhạt nói nhưng vẫn không đẩy hắn ra. Hắn nghe xong đáy mắt loé lên tia kinh ngạc cùng chua xót. Nàng nói không sai. Xin lỗi chẳng làm được gì hết. Nàng đúng là không còn như trước kia nữa. Nhưng có lẽ nếu nàng như trước kia hắn sẽ chẳng bao giờ để ý đến nàng.

-Ta...sẽ bù đắp cho nàng. Ta sẽ không bao giờ để nàng chịu tổn thương nữa. Ngự nhi, tin ta một lần khó đến vậy ư?

Nàng nghe hắn gọi nàng là Ngự nhi thì trầm mặc. Hắn gọi nàng thân mật như vậy không thấy ngượng à? Nàng từ lúc nào với hắn lại thân thiết đến mức đó. Nàng hoàn hồn, cười nhạt. Trước kia cha nàng cũng từng nói sẽ bù đắp cho nàng mỗi lần nàng bị mẹ hành hạ. Nhưng cha nàng không làm được. Cha nàng cũng từng nói không để nàng chịu tổn thương, nhưng cuối cùng thì sao. Nàng vẫn tổn thương hết lần này đến lần khác thôi.

-Ta không bao giờ tin những lời vô căn cứ.

-Nếu nàng không tin, ta dùng hành động để chứng minh cho nàng.

Hắn nói xong lại ôm chặt nàng hơn nữa. Nàng an phận mà ngủ. Mặc dù khó chịu nhưng nếu đòi co với hắn không biết đến bao giờ mới có thể ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tâm sự

Tề Vũ Phong bỗng Nhiễm Nhiễm nhảy qua mái nóc viện nhỏ, đến một nóc viện cao nhất trong số các viện ở đây cách hoa viên khi này không xa thì thả xuống. Nhiễm Nhiễm đứng trên nóc viện trông mắt với hắn:

-Không biết xấu hổ.

Hắn cười cười xoa ngực này giờ bị Nhiễm Nhiễm đánh, kéo nàng ngồi xuống. Nhiễm Nhiễm cũng không để bụng, nhìn về phía xa xa.

-A!

Nhiễm Nhiễm theo bản năng thốt lên kinh ngạc. Hắn cười nhẹ, cũng nhìn về phía đó. Từ đây có thể nhìn thấy hoa viên khi này, góc nhìn rất đẹp. Xa xa, hoa viên khi này đang phát ra ánh sáng màu tím hoà cùng với một vài con đom đóm phát sáng trông vô cùng đẹp. Nhiễm Nhiễm kích động không thôi. So với khi nhìn gần thì nhìn từ đây đẹp hơn rất nhiều. Nhiễm Nhiễm mở miệng hỏi, mắt vẫn không dời khỏi hoa viên:

-Sao ngươi biết nơi này?

Hắn trầm mặc một lúc, suy nghĩ về chuyện cũ. Đó là một câu chuyện dài, chuyện mà hắn không muốn nhớ lại nhất. Nhiễm Nhiễm thấy có vẻ không ổn liền quay lại nhìn hắn:

-Sao vậy? Không muốn nói thì thôi.

-Nàng muốn nghe vậy à? Nếu vậy ta kể nàng nghe.

Hắn thực sự không muốn nhắc lại. Nhưng giữ trong lòng mãi cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Dù sao qua rồi thì cứ để nó qua đi. Chia sẻ cùng với người hân quan tâm,có thể sẽ nhẹ lòng một chút. Giọng hắn mang vẻ buồn man mác kể lại:

-Trước kia phụ hoàng ta đã tự tay trồng vườn hoa đó cho mẫu hậu,còn sai người làm hồ nước kia cho mẫu hậu nữa. Khi đó mẫu hậu đang mang thai ta. Phụ hoàng nói chờ sau khi mẫu hậu ta sinh ra ta thì hoa viên cùng hồ nước sẽ hoàn tất,đến lúc đó sẽ cùng mẫu hậu ta đi dạo ngắm cảnh. Nhưng đến khi sinh ta thì...

Nói đến đây hắn hơi dừng lại,sau đó lại nói tiếp:

-Khi sinh ta,do sinh khó nên mẫu hậu ta qua đời rồi. Từ đó mà nơi này trở thành cấm địa,không ai được bước vào. Sau hoàng huynh lên ngôi đã ra lệnh chỉ có hoàng thượng,hoàng hậu,ta và Diệp Từ Ngạn được vào đây.

Nhiệm Nhiệm nghe xong kinh ngạc. Nàng chưa bao giờ nghe người khác nhắc đến chuyện này cả. Không ngờ nàng lại nhắc đến chuyện buồn của hắn. Nhiệm Nhiệm cúi mặt xuống,nhỏ giọng nói:

-Ta...xin lỗi.

Hắn nói xong cũng cảm thấy nhẹ lòng hẳn. Có lẽ cũng đến lúc hắn nên buông chuyện này xuống rồi. Hắn cười hai câu.

-Không sao. Vậy còn nàng,sao nàng lại theo hoàng hậu vào cung? Hơn nữa còn rất quan tâm đến hoàng hậu.

Nhiệm Nhiệm thấy có lỗi nên cũng đáp lại câu hỏi của hắn:

-Cha nương ta từ khi ta 4 tuổi đã qua đời cả rồi,chỉ để lại cho ta một túi thơm nói là sau này sẽ có lúc cần dùng đến. Từ khi đó ta lưu lạc cùng đám khất cái,ngày ngày đều phải chịu đói chịu rét. Năm ta 10 tuổi vì đói quá không chịu được mà lấy trộm một cái màn thầu của người ta rồi bị phát hiện. Người đó đánh ta thừa sống thiếu chết,mắng chửi ta vô cùng thậm tệ. Khi đó là nương nương đã cứu ta,nhặt ta về. Từ khi đó ta đã thề cả đời sẽ theo nương nương,báo đáp ân tình năm đó. Lúc bước vào phủ Tề tướng, nương nương vẫn luôn đối xử rất tốt với ta. Cho ta ăn ngon,cho ta y phục đẹp, còn cho người dạy ta đọc sách viết chữ nữa. Nương nương còn cho người dạy ta võ công. Nhưng vì một số chuyện nên ta chỉ học được kinh công và một vài chiêu phòng thân thôi. Nương nương thực sự rất tốt. Nếu khi đó không có nương nương,có lẽ ta cũng không thể sống đến tận bây giờ được.

Nhiệm Nhiệm xúc động nhớ lại khi đó,nước mắt lưng tròng. Nếu không có Trầm Ngư cũng không có Nhiệm Nhiệm như hiện tại. Hắn nghe Nhiệm Nhiệm kể lại cũng phần nào cảm thấy đau lòng. Không ngờ nàng lại có một quá khứ bị thương như vậy. So với Nhiệm Nhiệm,có lẽ hắn may mắn hơn nhiều. Hắn nhìn sang Nhiệm Nhiệm đang sụt sịt,nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng:

-Muốn khóc thì khóc đi.

Nhiệm Nhiệm nghe hắn nói xong khóc nức lên. Nhiệm Nhiệm thực sự rất đau lòng. Hắn thấy vậy cười khổ. Bề ngoài nàng mạnh mẽ như vậy nhưng nội tâm lại rất yếu đuối. Nếu biết nàng sẽ khóc,hắn sẽ không hỏi nhiều.

Nhiệm Nhiệm khóc rất lâu,sau đó thiếp đi lúc nào không hay. Hắn nhìn người trong lòng mình đã thiếp đi mà vẫn còn nức nhẹ lòng nhói lên. Xem ra nàng rất đau lòng. Hắn bồng nàng lên,đưa nàng về tẩm cung của hắn.

Sáng hôm sau,lúc Nhiệm Nhiệm thức dậy mặt trời đã lên cao rồi. Nhiệm Nhiệm đầu óc choáng váng nhìn xung quanh. Đây là đâu? Đây chắc chắn không phải phòng dành cho cung nữ. Vì cái giường này thoải mái hơn giường trong phòng của cung nữ nhiều. Hơn nữa,nhìn xung quanh căn phòng này được bài trí rất sa hoa,rõ ràng là tẩm cung của hoàng thất. Nhiệm Nhiệm ôm đầu đi xuống giường. Cái lạnh từ nền đất truyền đến khiến Nhiệm Nhiệm tỉnh hẳn. Nhiệm Nhiệm nhìn xuống người mình hết lên thất thanh. Là ai thay y phục cho nàng? Nhiệm Nhiệm bắt đầu nhớ lại chuyện hôm qua. Hôm qua nàng nói chuyện cùng với Tề Vũ Phong,sau đó nàng ôm hắn khóc rất lâu,sau đó nàng thiếp đi lúc nào không hay,sau đó... Nhiệm Nhiệm muốn đánh người. Bên ngoài bỗng có người đẩy cửa bước vào. Nhiệm Nhiệm cau mày nhìn về phía đó. Một cung nữ mặc bộ lục y bước vào còn mang theo cả một bộ y phục khác. Cung nữ đó hạ thấp người xuống,dâng y phục lên cho nàng:

-Nhiệm Nhiệm cô nương, vương gia dặn dò nô tì hậu hạ cô nương chải tóc,thay y phục.

Nhiệm Nhiệm đoán không sai. Quả nhiên là tẩm cung của Tề Vũ Phong.

-Không cần. Ta tự làm được,lui ra đi.

Nhiệm Nhiệm không quen để người khác hầu hạ mình. Cung nữ đó cũng không nói nhiều liền lui ra,đặt y phục trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đổi mặt

Sau khi Nhiễm Nhiễm thay y phục xong liền rời khỏi tẩm cung của hân, nhanh chóng về Phụng Y cung. Lúc đi qua Tuý Hoa trai, Nhiễm Nhiễm cúi mặt xuống, cố đi thật nhanh. Vì Tuý Hoa trai này gần với Linh cung, nơi ở của Đức phi. Đức phi từ khi nàng vào cung vốn đã không ưa nàng, chỉ cần có cơ hội liền bắt bẻ nàng. Nhiễm Nhiễm không muốn nhìn thấy mặt ả.

Ở một góc Tuý Hoa trai, bóng hai nữ nhân đang đứng cách đó không xa. Nữ nhân mặc bộ bạch y trắng muốt đang cầm kéo tỉa cây. Động tác của người đó vô cùng thô bạo, nghiêng rặng lại. Lúc cắt đến một cái lá cũng không còn, người đó tức giận ném kéo xuống đất:

-Diệp Trầm Ngư chết tiệt, ta nhất định không tha cho nàng ta. Ta nhất định khiến nàng ta giống như cái cây này.

Người kia không ai khác ngoài Đức phi. Nàng ta không quên được chuyện hôm trước. Bốn cung nữ theo sau nàng ta có vẻ sợ hãi. Bồng Nhan Quán-nô tì thân cận của nàng ta nhìn thấy phía xa có bóng dáng nữ nhân nhỏ bé đang đi thật nhanh, liền đến gần nàng ta, chỉ tay về phía đó:

-Nương nương, người nhìn xem, kia có phải nô tì thân cận của hoàng hậu không?

Nàng ta nhìn theo hướng đó, giọng vẫn có vẻ bức tức nói:

-Qua đó. Nhặt luôn cái kéo đem theo.

Nhiễm Nhiễm đang đi cứ có cảm giác bất an, cố gắng đi nhanh hơn. Phía sau bỗng vang lên giọng nói mỉa mai:

-Kia không phải nô tì thân cận bên cạnh hoàng hậu sao?

Đức phi vừa lên tiếng. Nhiễm Nhiễm hơi giật mình, mảy cau lại. Đức phi và mấy cung nữ kia lại gần, Nhiễm Nhiễm nhún người.

-Tham kiến Đức phi nương nương. Nương nương kim an.

Mặc dù có Trầm Ngư chống lưng nhưng cũng không thể làm trái cung quy được.

-Đứng lên đi.

Đức phi kia đi vòng qua người Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm cúi mặt xuống.

-Ngươi là cung nữ mà lại mặc bộ lam y này, đáng tội gì? Y phục cho cung nữ vốn chỉ có lục y, từ lúc nào ngươi lại dám tùy tiện mặc y phục khác? Hơn nữa đây là cung y dành cho hoàng thất, tiện tì như ngươi cũng xứng mặc sao? Đừng tưởng có Diệp Trầm Ngư nâng đỡ thì muốn làm gì cũng được.

Đức phi lên tiếng. Ánh mắt nàng ta nhìn Nhiễm Nhiễm tràn đầy thù hận. Nàng ta đang tức giận chuyện của Trầm Ngư, lại vừa hay gặp được Nhiễm Nhiễm, đứng là may mắn mà. Có thể giúp nàng ta hả giận. Nhiễm Nhiễm không nói gì, Nhan Quán theo sau nàng ta liền lên tiếng:

-Nương nương, nàng ta chắc chắn không có gan mặc bộ y phục này, hơn nữa cũng không ai to gan lại dám để cung nữ mặc cung y cả. Nhất định là quyến rũ được vị vương gia hay đại nhân nào đó, được người ta mua y phục cho.

Nhiễm Nhiễm nắm chặt tay thành nắm đấm, liền lên tiếng.

-Người không trong sạch thì nghĩ ai cũng không trong sạch như mình thôi.

-Ngươi..

Nhan Quán không biết phải nói gì. Nhiễm Nhiễm cười nhạt. Bây giờ Nhiễm Nhiễm không nhịn nữa. Trước kia là lo cho Trầm Ngư nàng mới phải nhịn đám phi tần này. Giờ đám phi tần này có gì để nàng lại nhẫn nhịn chứ? Nhan Quán lại lên tiếng:

-Nương nương, hướng ả đi ra khi này là hướng tẩm cung của nhị vương gia, nhất định là ả quyến rũ nhị vương gia.

Đức phi nghe đến nhị vương gia thì tức giận. Trước kia nàng ta vốn thích Tề Vũ Phong, không ngờ lại bị đưa vào cung làm phi, từ đó đến giờ vẫn chưa quên được hân. Vào cung nàng ta lại tìm đủ mọi cách để Tề Vũ Thiên chú ý tới mình, vì có như vậy cơ hội gặp Tề Vũ Phong mới tăng thêm. Vậy mà còn tiện tì này lại dám quyến rũ hân. Nàng ta nâng tay lên cao, tát thẳng vào mặt Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm chưa phản ứng kịp đã nghe tiếng nàng ta quát với đám nô tì kia:

-Đưa kéo lại đây cho bốn cung. Giữ tiện tì đó lại.

-Vâng.

Nhan Quán nghe theo liền đưa cái kéo khi nãy cho Đức phi. Đám cung nữ theo sau giữ Nhiễm Nhiễm lại. Nhiễm Nhiễm nhún mảy. Trong cung có quy định cung nữ thái giám trừ lúc bảo vệ chủ tử ra thì không được sử dụng vũ công. Nếu bị phát hiện dùng vào mục đích khác thì không chỉ cung nữ thái giám đó mà ngay cả chủ tử cũng bị phạt. Hơn nữa, cung nữ thái giám biết võ công cũng không nhiều. Nhiễm Nhiễm giả vờ nhưng đám cung nữ đó giữ quá chặt.

-Thả ta ra.

Nàng ta cảm lấy kéo,nhìn Nhiễm Nhiễm cười lạnh:

-Hôm nay bốn cung nhất định phải khiến người sống không bằng chết. Khuôn mặt người xinh đẹp như vậy,bốn cung nhất định phải huỷ đi,xem sau này đồ hồ ly tinh nhà người còn đi quyến rũ nam nhân được không.

Nàng ta nói xong đưa cái kéo đến bên má Nhiễm Nhiễm,nhẹ nhàng lướt qua. Lúc nàng ta định rạch một đường bên má nàng,Nhiễm Nhiễm mặc kệ cung quy gì đó,định đập đám cung nữ phía sau ra thì một giọng nói có vẻ tức giận vang lên:

-Dừng tay. Thả Nhiễm Nhiễm ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Là người!!!

Nhiễm Nhiễm và mấy người kia quay lại nơi vừa phát ra tiếng nói. Nhìn thấy người đó,Nhiễm Nhiễm mắt sáng lên,mừng thầm trong lòng. Từ phía xa,Trầm Ngư mặc một bộ y phục màu ngọc bích đang tiến lại gần. Nhìn về mặt nàng bây giờ có vẻ rất tức giận. Theo sau Trầm Ngư còn có hai thái giám và bốn cung nữ khác. Lúc Trầm Ngư đến gần,đám người xung quanh vội vàng hành lễ. Đức phi tay cầm kéo run run nhìn người trước mặt,Nhiễm Nhiễm chạy ra phía sau nàng,liếc mắt khinh bỉ nhìn ả ta. Cái kéo trên tay ả rơi xuống,Trầm Ngư dùng chân đá cái kéo cao lên. Lúc cái kéo nâng lên đến trước mặt nàng,Trầm Ngư vươn tay bắt lấy,phi lướt qua mặt Đức phi.

-A...

Đức phi hét lên,ôm lấy mặt quỳ xuống đất. Trầm Ngư cười nhạt. Đụng đến người của nàng thì nên nghĩ đến hậu quả đã. Nhiễm Nhiễm đưa tay che miệng cười trộm. Hoàng hậu không ngờ lại công khai dẫn mặt ả như vậy. ả khóc lóc, ánh mắt vô cùng oán hận nhìn Trầm Ngư:

-Người...người... dung mạo của ta...a...

Ả đưa tay lên chỉ vào mặt nàng,nàng lấy chân đạp xuống. Đòi nàng ghét nhất là bị người khác chỉ thẳng vào mặt. Nàng cười lạnh nhìn vết thương đang chảy máu kia. Khi này cái kéo lướt qua mặt ả cũng để lại vết thương khá sâu, nhưng cần gì phải kêu gào thảm thiết như vậy. So với những nỗi đau xác thịt trước đây nàng chịu đựng cùng nguyên chủ nhận được thì chẳng đáng gì. Nàng cười lạnh, nhàn nhạt nói:

-Y phục là bốn cung cho phép Nhiễm Nhiễm mặc như vậy, người có ý kiến gì sao? Trong hậu cung này,lời bốn cung nói chính là ý chỉ của hoàng thượng, bốn cung muốn cho người mặc gì thì người phải mặc đó, muốn cho Nhiễm Nhiễm mặc gì người không có quyền phản đối. Hơn nữa, người của bốn cung sống chết hay muốn trừng phạt là do bốn cung định đoạt, không đến lượt một phi tử như người muốn gì làm đó.

Nàng nói xong liếc Đức phi đang quỳ dưới chân mình bằng ánh mắt lạnh lẽo. Người của Trầm Ngư nàng, đụng vào đều không có kết cục tốt đẹp. ả vẫn khóc, giọng run run:

-Diệp Trầm Ngư...người đừng tưởng được hoàng thượng sủng ái là muốn làm gì thì làm. Người lấy tư cách gì mà thị uy với ta, người tưởng mình là ai?

Trầm Ngư cười lạnh. Nàng là ai? Nàng là Diệp gia Diệp Trầm Ngư,là mẫu nghi thiên hạ. Nàng được hán sủng ái thì muốn làm gì mà chẳng được. Dù gì hán cũng không làm gì được nàng. Chuyện nàng muốn, nàng nhất định thực hiện đến cùng. Nàng phải đảo lộn cái hậu cung này, phải tính sổ từng người một, khiến bọn chúng sống không bằng chết. Trầm Ngư nàng phải khiến hậu cung này giải tán. Mặc dù nàng không yêu Tề Vũ Thiên, nhưng trên danh nghĩa hán là phu quân của nàng, nàng không lý nào lại chấp nhận chung phu với nữ nhân khác. Có lẽ là lòng tự tôn của Trầm Ngư quá cao, cũng có thể là do nàng quá ích kỷ. Nàng không muốn có được, cũng không cho kẻ khác có cơ hội có được. Một khi vậy chỉ có hai con đường. Một là hán chết, hai là đám phi tần kia chết. Mà hán trước kia cũng chỉ là lạnh nhạt không quan tâm nàng, còn đám phi tần kia là hãm hại nàng. Nàng biết suy nghĩ, đương nhiên là chọn hai rồi.

-Ta? Ta là chính cung, còn các người là gì? Chẳng qua chỉ là phi tần thôi. Bốn cung hoàn toàn có quyền quyết định sống chết của các người. An phận một chút, đến một lúc nào đó bốn cung còn tha cho người một con đường sống,nếu không thì đừng hỏi tại sao đao kiếm lại chẳng bao giờ có mắt. Nhiễm Nhiễm, hồi cung.

Trầm Ngư nói xong phát tay áo bỏ đi. Nhiễm Nhiễm theo sau, cô ý đụng vào người ả khiến ả đang mất hồn ngã bịch trên mặt đất. Đám thái giám phi tần quanh đó muốn cười mà không dám. Đức phi lúc không vui luôn tìm thái giám cung nữ cho ả xả giận, hôm nay đúng là báo ứng của ả đến rồi mà. Sau này đi theo hoàng hậu nhất định sẽ được hưởng phúc. Nhưng trước tiên là phải lấy lòng được nô tì thân cận của nàng đã.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

1. Có thể có một số bạn tò mò, tại sao nữ 9 là thiên kim hắc đạo mà sau khi xuyên không tên lại nghe yếu đuối như vậy mà không phải một cái tên khác nghe mạnh mẽ hơn. Đó là vì Diệp Trầm Ngưng trước kia là tiểu thư khuê các, cảnh vàng lá ngọc, sau này thành thân nhất định phải là người trong hoàng thất nên tên nghe có vẻ cao quý, nhu mì, hiền dịu.

2. Có một bạn hỏi au, tại sao Trầm Ngưng lại nói Tề Vũ Thiên, Diệp Trầm Ngưng ta đòi đòi chán ghét người. Vì một số lý do nên au không rep comment đó được. Cái này là vì sau khi xuyên không, nữ 9 sử dụng thân thể của Trầm Ngưng nên những người trước kia đối xử không tốt với nàng, là nguyên nhân khiến nàng bị Liễu Nhan hại chết, nàng đều cảm thấy chán ghét. Mà nam 9 có lẽ là nguyên nhân lớn nhất khiến nguyên chủ chết. Nữ 9 có thù tăt báo, có ơn nhất định trả. Dù chỉ là vô tình nhưng thân thể này lại cho nàng một cuộc sống mới, vì vậy sau khi dùng thân thể này, nàng muốn báo thù cho nguyên chủ. Trước kia nguyên chủ thích nam 9, nhưng hẳn lại thờ ơ lạnh nhạt, có lẽ cũng là một phần nguyên nhân khiến nguyên chủ sức khỏe yếu kém, bệnh tật liên miên vì đau lòng, gọi là bệnh tương tư đấy :v. Hơn nữa nàng mang cả ký ức của nguyên chủ, cảm thấy sa vào ái tình là loại đau khổ không thoát ra được nên mới nói như vậy.

3. Có thể một số bạn thấy tính cách của Tề Vũ Thiên và Tề Vũ Phong rất giống nhau, thật ra cũng không hoàn toàn là vậy. Đúng là hai người này lưu manh, thông minh, anh tuấn giống nhau, nhưng chỉ dựa vào 3 điểm này không thể nói là giống như đúc được. Trong truyện mình không nói đến nhưng ở đây ngoài là một tí. Tề Vũ Thiên thì từ nhỏ đã được cha mẹ yêu thương yêu, sinh ra đã được định sẵn sau này sẽ là bậc đế vương. Còn Tề Vũ Phong lại khác, mẹ vì sinh khó mà mất, có lẽ vì vậy mà cha hận hắn khiến ông mất đi một người quan trọng với ông ta nên từ khi còn nhỏ đã bắt hắn ra chiến trường. Vì mỗi lần nhìn hắn đều nhớ đến mẹ hắn. Hắn cũng không có ý kiến gì, đối với hắn ở trong cung cũng chỉ là bù nhìn, ra chiến trường lập chiến công thì vua cha sẽ có cái nhìn khác với hắn. 3 năm trước hắn trở về từ biên cương vì khi đó cha mất, Tề Vũ Thiên lên ngôi, muốn hắn về giúp xử lý triều chính. Có lẽ một số bạn sẽ nghĩ là vì nam 9 sợ Vũ Phong ở biên cương lâu, binh lực lớn mạnh sẽ liên kết quân lại tạo phản nhưng không phải vậy. Đó là vì Vũ Thiên thương yêu đệ đệ của mình, sợ hắn gặp nguy hiểm trên chiến trường. Dù không kể trong truyện nhưng từ nhỏ hai người này gắn bó với nhau, dù khác mẹ vẫn là huynh đệ tốt. Một điểm nữa là Vũ Thiên thì luôn lạnh lùng với người khác, còn Vũ Phong vui buồn gì cũng phải cười để che giấu tâm tư.

4. Có thể các bạn thắc mắc tại sao au viết 2 cặp lại xuất hiện trong truyện gần như ngang nhau. Đó là vì au định viết thành 2 bộ, nhưng lười nên gộp lại luôn.

5. Nếu bạn nào đọc bộ Vương phi, ta muốn bảo vệ nàng của au rồi sẽ thấy nữ 9 có tính cách khá giống nhau. Nhưng nếu nhìn về các khía cạnh khác sẽ thấy sự khác biệt. Bộ Vương phi ta muốn bảo vệ nàng viết khi mình mới bắt đầu viết truyện nên văn phong còn khá non nớt, phần đầu còn hơi nhiều thoại nữa. Bộ này có lẽ ổn hơn. Thượng Quan Nguyệt Liên và Diệp Trầm Ngưng đều có điểm chung là được huấn luyện nghiêm khắc, từ nhỏ phải tự lập, đều là người hắc đạo. Nhưng Trầm Ngưng có lẽ may mắn hơn Nguyệt Liên vì có cha yêu thương, lại là thiên kim tiểu thư. Còn Nguyệt Liên không có gì cả, chỉ là một cô nhi ở cô nhi viện. Nguyệt Liên thì thủ đoạn, tinh ranh nhưng nếu không đụng đến nàng và người của nàng thì nàng sẽ không làm gì cả. Nguyệt Liên khá trẻ con với Cao Trường Hạo, nhưng luôn lạnh nhạt nghiêm túc với người xung quanh. Còn Trầm Ngưng vì chuyện của nguyên chủ nên đối với Vũ Thiên có thành kiến. Trầm Ngưng theo cách mình viết nên thì rất ích kỷ, độc mồm độc miệng. Trầm Ngưng không giống Nguyệt Liên ở chỗ nếu là nàng làm nàng sẽ nhận, còn Nguyệt Liên thủ đoạn vì nhất định sẽ chối bỏ, khiến nữ phụ tức mà không nói được gì. Trầm Ngưng lại công khai dấn mặt nữ phụ trước mặt mọi người. Mình nói Trầm Ngưng khá ích kỷ, đó là vì trong chap 15 mình có viết một đoạn như thế này: Chuyện nàng muốn, nàng nhất định thực hiện đến cùng. Nàng phải đảo lộn cái hậu cung này, phải tính sổ từng người một, khiến bọn chúng sống không bằng chết. Trầm Ngưng nàng phải khiến hậu cung này giải tán. Mặc dù nàng không yêu Tề Vũ Thiên, nhưng trên danh nghĩa hắn là phu quân của nàng, nàng không lý nào lại chấp nhận chung phu với nữ nhân khác. Có lẽ là lòng tự tôn của Trầm Ngưng quá cao, cũng có thể là do nàng quá ích kỷ. Nàng không muốn có được, cũng không cho kẻ khác có cơ hội có được. Trầm Ngưng biết Vũ Thiên thích nàng, nhưng nàng cho đó là hắn nhất thời hứng thú, một ngày nào đó nhất định thay lòng đổi dạ nên nàng không muốn dính dáng tới hắn. Nàng không muốn có được, người khác nàng cũng sẽ không cho cơ hội có được nên nàng phải khiến từng người một chết dần chết mòn trong hậu cung. Trầm Ngưng và Nguyệt Liên khá độc miệng vì đối với nữ phụ, lời nói của hai nàng đều khiến các nàng ta không thể đáp lại được. Ví như khi Trầm Ngưng mĩa mai Đức phi: -Đức phi không biết lấy quyền gì mà tự cho phép mình đi lại gần đây trong khi chưa có ý của hoàng thượng? A...bốn cung quên mất, Đức phi vốn là con gái tri phủ Mãn Châu, vốn không biết phép tắc trong cung. Cũng phải thôi, Mãn Châu là nơi hẻo lánh thì ai quan tâm lễ nghĩa gì đó. Dù gì Đức phi cũng là vùng bần nòi. hay lúc Đức phi cần rằng xin nàng thứ lỗi, nàng vẫn không quên mĩa mai: -Thôi bỏ đi. Sao bốn cung lại đi chấp với một tiện nhân thấp hèn được. Muội muội nói phải không? Đứng lên đi. Còn Nguyệt Liên không chỉ dùng lời nói mà còn dùng cả nam 9 ra để chọc tức nữ phụ. Trước mặt nữ phụ, Nguyệt Liên luôn có những hành động thân mật như ngồi trong lòng Cao Trường Hạo, nắm chặt tay hắn, đút cho hắn ăn, gấp thức ăn cho hắn, nhắc đến chuyện con cái,... Khi nữ phụ đem những thảo dược quý đến cho Cao Trường Hạo, nàng không chỉ muốn dấn mặt mà có lẽ khi ấy nàng đã ghen nên lấy cớ đưa cho Tiểu Thanh dùng. Đối với nữ phụ mà nói đó chính là sự sỉ nhục lớn nhất. Vì ả dù gì cũng là con gái của Lễ bộ Thượng thư, nàng lại vút đồ ả tặng cho nha hoàn ngay trước mắt ả.

6. Đối với mình thì Nhiễm Nhiễm có lẽ so với Trầm Ngưng vẫn còn mờ nhạt. Đó là vì tính cách của Nhiễm Nhiễm có thể dễ dàng bắt gặp trong một số truyện. Nhiễm Nhiễm ngây thơ trong sáng nhưng không ngốc nghếch. Nhiễm Nhiễm mang ơn Trầm Ngưng nên lúc nào cũng hết lòng vì nàng. Người khác có thể đánh chửi Nhiễm Nhiễm thế nào nàng cũng nhịn, nhưng đụng đến Trầm Ngưng nàng không nhịn được. Lờ Trầm Ngưng nói, dù là có bảo nàng chết nàng vẫn nghe theo. Vì mạng nàng là do Trầm Ngưng cứu, Trầm Ngưng nếu muốn đòi lại thì nàng cũng không có quyền phản đối. Sau này Nhiễm Nhiễm sẽ có chuyển biến tâm lý lớn.

Nếu có thời gian au sẽ viết nhiều hơn về các nhân vật khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Muốn chết thì chết đi

Trong đại điện hoàng cung Tề quốc, Tề Vũ Thiên cảm thấu chương vừa được dâng lên tức giận ném xuống đất, đám quan đại thần sợ hãi quỳ xuống, riêng chỉ mình Tề Vũ Phong vẫn đứng đung đứng đó.

-Xin hoàng thượng bớt giận!

Hắn vẫn không thể nguôi giận được, quát lên:

-Dưới chân thiên tử lại dám làm càn, lần này trẫm nhất định không bỏ qua. Tham ô tiền của, bóc lột dân chúng gây phản nộ lòng người, nếu tìm được kẻ chủ mưu chống lưng cho tên quan ở Đạm Đài thì nhất định phải chu di cử tộc. Đứng lên hết đi.

Đám quan lại phía dưới kẻ nào người nấy lau mồ hôi trên mặt, không dám ho he câu nào. Một khi hoàng thượng của bọn họ tức giận thì chẳng ai dám ho he gì, chỉ sợ một khi bị chú ý thì đầu bay đi đâu mất rồi. Vũ Phong nhếch môi, giọng có vẻ lười nhác hỏi:

-Hoàng thượng, lần này người định làm gì?

Tề Vũ Thiên từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt yên tĩnh đến kì lạ đáp lời:

-Ta muốn xuất cung đích thân xử lí chuyện này.

Vũ Phong nghe xong cũng chẳng có vẻ mặt gì, không hỏi thêm. Diệp Viên- phụ thân Trầm Ngư thấy Vũ Thiên đã nguôi giận phần nào liền lên tiếng:

-Hoàng thượng, vậy có cần điều đại tướng quân từ biên cương về bảo vệ người lần này không?

-Không cần. Chuyện trẫm xuất cung phải giữ kín, không được truyền ra ngoài. Lần này có nhị vương gia theo bảo vệ là được rồi. Thời gian trẫm không ở đây chuyện trong triều sẽ do tể tướng xử lí.

Vũ Thiên nhàn nhạt nói. Hắn không phải tự nhiên đem quyền giao vào tay Diệp Viên mà là vì Diệp Viên rất trung thành. Diệp Viên làm quan ba triều rồi, đối với Tề quốc này không biết đã hi sinh nhiều thế nào, đối với hắn lại có công dạy dỗ, giúp hắn thu được toàn bộ quyền lực bị chi phối về tay mình, trước giờ luôn một lòng vì Tề quốc. Đối với một lão trung thần như vậy, hắn đương nhiên không thể bạc đãi. Xét thế nào thì hắn vẫn phải nể mặt Diệp Viên mấy phần. Diệp Viên nói tiếp vài câu rồi thôi. 3 ngày nữa là ngày xuất phát, trong ba ngày này phải bố trí người hợp lí. Lần này không thể kinh động quá lớn nên quân lính theo cũng không đến mười người, chỉ có 4 ám vệ và 5 người đi theo giả làm tùy tùng. Những người này đều là cao thủ, nhất định không vấn đề gì. Vũ Thiên định bãi triều thì bên ngoài bỗng có một thái giám hét hải chạy vào. Vũ Thiên cau mày nhìn tên thái giám kia. Thái giám đó quỳ xuống, nói không ra hơi.

-Tham kiến...tham kiến hoàng...hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc...kim an.

Hắn cau mày, phát phát tay. Tên thái giám đó đứng dậy, giọng run run:

-Hoàng thượng...không hay rồi.

Vũ Thiên nghe vậy mày nhíu chặt.

-Có chuyện gì?

-Đức phi...Đức phi đòi tự tử.

Hắn nghe vậy ngán ngẩm không thôi. Á sống chết gì là chuyện của ả, hắn không quan tâm. Vũ Phong nhếch môi. Tìm hoàng huynh hắn nói về nữ nhân này đúng là chuyện ngu ngốc hết chỗ nói. Bọn chúng tưởng bây giờ Vũ Thiên sùng ái Trầm Ngư thì đối với đám phi tần kia cũng đề tâm à? Sai lầm, quá sai lầm!

Tề Vũ Thiên tuy không hứng thú, nhưng vẫn hỏi cho có lệ:

-Chuyện gì xảy ra, kể lại từ đầu đến đuôi.

Tên thái giám kia hô hấp trở lại bình thường, nói hết ngọn ngành.

-Bẩm hoàng thượng, sáng nay nô tì thân cận của hoàng hậu nương nương không hiểu sao lại chọc giận Đức phi, sau đó bị Đức phi đánh. Hoàng hậu đi qua thấy thì rất tức giận liền...liền...

Vũ Thiên cau mày. Nghe nhắc đến Trầm Ngư hắn lại muốn biết. Còn Vũ Phong sau khi nghe Nhiễm Nhiễm bị đánh tim gan liền như lửa đốt, nóng lòng muốn đến xem nàng thế nào. Tại sao Vũ Phong hắn lại để Nhiễm Nhiễm hồi cung một mình chứ. Đáng ra hắn nên dẫn người theo bảo vệ nàng mới phải. Còn nàng? Sao nàng lại cam chịu như vậy. Bình thường nàng cứng đầu cứng cổ, không sợ trời đất gì mà. Tên thái giám kia run run kể tiếp:

-Hoàng hậu rạch mặt của Đức phi, sau đó còn nói gì nô tì không biết nữa. Sau khi hoàng hậu đi Đức phi liền đập phá xung quanh, đòi tự tử. Đức phi nói...nếu hoàng hậu không bị như Đức phi thì Đức phi nhất định sẽ tự tử. Từ này đến giờ không biết Đức phi đã tìm bao nhiêu cách để tự tử rồi.

Hắn nghe xong cau mày. Đức phi này quá ngu ngốc. Diệp Viên nghe đến nữ nhi của mình như vậy có phần ngạc nhiên cùng vui sướng. Ông ta cũng có nghe qua chuyện Trầm Ngư làm mưa làm gió trong hậu cung, khiến không ít kẻ biến mất nhưng không biết có đúng không. Chuyện Vũ Thiên sủng ái Trầm Ngư thì cả hoàng cung đều biết rồi. Nếu không phải Tề quốc quy định thân tử không được xen vào chuyện hậu cung thì ông ta sớm đã đánh chết mấy kẻ dám làm hại Trầm Ngư. Tuy không ra tay trực tiếp được nhưng Diệp Viên vẫn âm thầm gây áp lực cho gia tộc của đám phi tần kia, cũng giúp Trầm Ngư khi trước tránh được phần nào. Bây giờ Trầm Ngư có thể thông suốt mà thay đổi thì đúng là chuyện đáng vui nhất. Vũ Thiên nghe xong lạnh nhạt buông một câu khiến đám người phía dưới không biết nói gì hơn:

-Chết được thì chết đi. Bãi triều. Đến Phụng Y cung xem hoàng hậu có bị thương ở đâu không.

Hắn nói xong đứng dậy. Lý công công đi theo hắn buồn cười mà không dám cười. Hoàng thượng đúng là chỉ có thể ầm ập với hoàng hậu thôi. Vũ Phong nghe câu đó thì ánh mắt lóe lên tia cười vui vẻ cùng sự hả hê. Vũ Phong cũng cảm thấy cho dù Đức phi chết cũng chẳng vấn đề gì. Đánh Nhiễm Nhiễm, chỉ cần nhắc đến đây hắn cũng muốn bóp chết à rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Huyền thiết ngàn năm

Sau khi về đến Phụng Y cung, Trầm Ngư ngồi xuống rót cốc trà còn Nhiễm Nhiễm đóng cửa tấm cung lại rồi cũng ngồi xuống đó. Trầm Ngư uống trà xong liền nhìn Nhiễm Nhiễm một lượt. Nhiễm Nhiễm cúi đầu xuống. Bỗng Trầm Ngư cất tiếng hỏi:

-Em với Tề Vũ Phong là quan hệ gì?

Nhiễm Nhiễm nghe vậy hơi giật mình nhưng vẫn thành thật khai báo, giọng lí nhí:

-Hôm trước...lúc em với người đi trộm đan dược thì em gặp hắn, được hắn giúp đỡ nên mới thoát chết được. Sau đó không hiểu sao hắn luôn tìm cách tiếp cận em...Nhiễm Nhiễm thực sự không biết gì cả.

Trầm Ngư nghe xong khẽ gật đầu, suy tính chuyện gì đó. Nhiễm Nhiễm thấy thế lại có vẻ sợ hãi, định nói gì thêm thì nàng đã lên tiếng:

-Nếu hắn đã thích em thì em cứ để hắn vui vẻ một thời gian đi. Chờ khi ta có chỗ dựa vững chắc, quyền hành nằm hết trong tay ta thì lúc đó không cần đến hắn nữa. Hơn nữa có hắn chống lưng thì cho dù là Liễu Nhan cũng chẳng thể làm gì được em. Vậy nên em phải nắm bắt cơ hội này.

Nhiễm Nhiễm nghe xong hơi do dự. Nhiễm Nhiễm không có mấy thiện cảm với tên vương gia đáng chết đó, giờ lại bảo nàng đi lấy lòng Tề Vũ Phong có hơi... Trầm Ngư biết Nhiễm Nhiễm nghĩ gì, lại nói tiếp.

-Không cần phải giả bộ thích hắn, em cứ giống như bình thường em đối xử với hắn là được rồi. Nam nhân mà...lạt mềm buộc chặt mới là cách tốt nhất.

Nhiễm Nhiễm nghe đến đây thì cười cười đáp lời:

-Em hiểu rồi! Nương nương, chỉ cần người muốn, em chuyện gì cũng làm theo ý người.

Trầm Ngư thấy vậy cũng cười nhẹ. Có lẽ từ khi xuyên đến đây, đây là lần đầu nàng cười không toan tính, không mang hàm ý gì. Không ngờ trên đời còn có người tốt với nàng như vậy. Nhiễm Nhiễm như nhớ ra gì đó lại nói tiếp:

-A...hôm nay từ chỗ của Tề Vũ Phong về em có nghe một số người nói Tích Cốt đan ở chỗ của hắn, em cũng không biết có phải sự thật không nữa.

Trầm Ngư nghe xong khẽ gật đầu. Khi trước nàng cũng nghĩ vậy. Vì theo như tính cách của Tề Vũ Thiên, đồ tốt đều muốn cho đệ đệ của mình, cũng coi như bù đắp lại cho Tề Vũ Phong phần nào chuyện khi nhỏ. Nhưng tấm cung của Vũ Phong rộng như vậy, tuần tra nghiêm ngặt hơn cả Vọng Nguyệt đài, thêm nữa trong đó toàn quân tinh nhuệ, muốn vào đâu dễ dàng gì. Chưa kể những nơi để đồ quan trọng đều có cơ quan trùng trùng, vào không cần thận là dễ chết như chơi. Trầm Ngư bỗng nhìn Nhiễm Nhiễm, sau đó lại nói:

-Lấy được hay không phải dựa vào em rồi.

-Em...hiểu rồi.

Nhiễm Nhiễm cười khổ. Vì nương nương làm chút chuyện vậy. Mặc dù loại chuyện này nàng không có hứng thú. Trầm Ngư lại nói tiếp:

-Trong cung chỗ nào có huyền thiết ngàn năm? Ta muốn làm một số chuyện.

-Huyền thiết ngàn năm theo em biết thì ở xưởng rèn vũ khí phía Nam hoàng cung có nhưng không có lệnh của hoàng thượng không ai được phép dùng đến.

Nhiễm Nhiễm nghĩ ngợi rồi nói. Huyền thiết ngàn năm quý giá như vậy, đâu phải ai muốn dùng là dùng. Không có lệnh của hoàng thượng dám tự ý chỉ có con đường chết thôi. Trầm Ngư định mở lời thì bên ngoài có người đẩy cửa bước vào. Nhiễm Nhiễm giật mình, Trầm Ngư lại nhú mồm với người kia. Ngoài Tề Vũ Thiên và Tề Vũ Phong còn ai nữa? Theo sau hai người đó còn mấy tên thái giám và cung nữ. Nhiễm Nhiễm vội đứng dậy hành lễ. Vũ Thiên không nói gì đi đến ngồi cạnh Trầm Ngư. Vũ Phong liếc Nhiễm Nhiễm, nhìn má nàng hơi đỏ lên lại đau lòng rồi cũng ngồi xuống. Trầm Ngư nhìn bọn họ mỉm cười:

- Đến cả phép tắc cơ bản, vào phòng người khác phải gõ cửa cũng không biết à?

Vũ Thiên không tức giận, đáp lại lời nàng:

- Phép tắc là do ta đặt ra, ta muốn thế nào là quyền của ta.

Trầm Ngư chẳng nói gì. Hắn cũng vừa mới đến, định gõ cửa nhưng lại đứng lúc nghe nàng nói đến huyền thiết nên nghe xong rồi vào luôn. Vũ Thiên thấy Trầm Ngư không nói gì lại hỏi tiếp:

- Nàng cần huyền thiết ngàn năm làm gì?

- Lầm lời. Chuyện của ta không đến lượt người khác xen vào.

Hắn nghe xong nhú mồm. Vũ Phong nãy giờ toàn bộ lực chú ý đều đổ lên người Nhiễm Nhiễm, không rời một khắc. Nhiễm Nhiễm cảm thấy má không hiểu sao tự nhiên đau rất, có lẽ là do khi nãy bị đánh liên lấy tay xoa xoa. Vũ Phong thấy vậy lấy trong tay áo ra một lọ thuốc nhỏ màu trắng ném về phía Nhiễm Nhiễm. Nhiễm Nhiễm theo bản năng bắt lấy, ngơ ngác nhìn hắn. Hắn nhún nhật trả lời:

- Thuốc trị thương, dùng không chết được đâu.

Tề Vũ Thiên và Trầm Ngư đồng thời nhìn qua. Nhiễm Nhiễm định nói không dám nhận thì Trầm Ngư lên tiếng:

- Nhị vương gia đã quan tâm em thì nhận đi, đừng từ chối ý tốt của người ta.

Vũ Thiên cũng khẽ gật đầu. Hoàng đệ hắn thích làm gì là việc của hắn, Vũ Thiên không ngăn cản, có cản cũng chẳng được. Nhiễm Nhiễm nhún người:

- Đa tạ nhị vương gia ban thuốc.

Không khí bỗng trầm lắng hẳn đi, chẳng ai nói gì. Tề Vũ Thiên bỗng lấy trong tay áo ra một lệnh bài bằng vàng, trên có khắc hoa văn hình rồng đưa đến trước mặt nàng. Trầm Ngư cảm lấy, hơi cau mày:

- Đây là gì?

- Lệnh bài. Nàng cầm cái này đến xướng rên phía Nam hoàng cung lấy huyền thiết thì chẳng ai dám ngăn cản cả.

Trầm Ngư nghe vậy cảm bỏ luôn vào tay áo. Mặc dù không biết hắn đưa cho nàng có mục đích gì nhưng nếu đạt được mà không phí công thì quá tốt rồi mà. Nàng không phải loại ngu ngốc mà người ta cho lại không nhận. Trầm Ngư đa tạ một tiếng bằng giọng vô cảm rồi thôi. Tề Vũ Thiên không biết nàng dùng huyền thiết làm gì nhưng mà chỉ cần nàng muốn thì hắn nhất định cho nàng. Nữ nhân của hắn xứng đáng được dùng những thứ tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Rèn vũ khí

Sáng hôm sau, Trầm Ngư dậy nhìn xung quanh thì chẳng thấy ai cả, Vũ Thiên lên triều rồi. Nhiễm Nhiễm bước vào, giúp nàng chỉnh trang một chút. Đang lúc Nhiễm Nhiễm muốn chọn cho nàng một bộ y phục lồng lẩy thì nàng cản lại.

- Hôm nay ta muốn đến xướng rèn, chọn cho ta một bộ y phục đơn giản thôi.

- Vâng.

Nhiễm Nhiễm đáp lại, tìm một bộ y phục đơn giản, dễ vận động cho Trầm Ngư. Trầm Ngư rất vừa ý bộ y phục này. Nàng thay xong liền ra ngoài. Bộ y phục đồ rực, bó sát cơ thể. Trầm Ngư đi lại đồng hồ kia chọn cho Nhiễm Nhiễm một bộ y phục tương tự rồi bắt Nhiễm Nhiễm thay y phục của cung nữ ra. Bây giờ Trầm Ngư và Nhiễm Nhiễm đứng cạnh nhau rất giống tí muội ruột thịt. Y phục trừ màu sắc ra thì đều giống nhau, tóc tuy ý buộc cao lên, chẳng có bất kì trang sức nào. Trầm Ngư gật gật đầu nói:

- Đến xướng rèn thôi. Hôm nay ta làm vũ khí cho em.

Nhiễm Nhiễm nghe xong kinh ngạc. Vũ khí? Trầm Ngư biết những thứ này từ khi nào? Hơn nữa Trầm Ngư là nữ nhân, việc đó sao có thể để nàng làm.

-Nương nương...không hay đâu ạ. Thân thể người so với vàng bạc còn quý gấp trăm lần, đâu thể vì em mà làm những chuyện này được. Huống chi chế tạo vũ khí không phải chuyện đơn giản gì, nữ nhân như chúng ta đâu phải muốn là làm được.

Trầm Ngư biết Nhiễm Nhiễm lo cho nàng, nhưng nàng đâu yếu đuối như thế. Nàng muốn làm vũ khí cho Nhiễm Nhiễm, tiện thể làm luôn cho nàng để tiện bề phòng thân lúc nguy cấp.

-Không sao. Ta không yếu đuối như thế. Hơn nữa thứ ta định làm cho dù là thợ rèn giỏi nhất cũng chẳng biết đâu. Nghe ta đi.

-...

Trầm Ngư định bước chân vào xưởng rèn thì bị hai tên lính gác cản lại. Nàng cau mày. Tên thái giám theo sau nàng vội nói:

-To gan, dám cản đường hoàng hậu nương nương.

Hai tên kia nghe xong liền quỳ xuống, run run:

-Chúng thuộc hạ có mắt như mù, xin nương nương thứ tội.

Trầm Ngư không để tâm, phát phát tay rồi đi vào trong. Bên trong xưởng rèn rất tối, chỉ có một vài ánh lửa nhen nhóm trên con đường đi. Trầm Ngư và Nhiễm Nhiễm đi sâu vào trong. Càng đi sâu vào càng nóng, ánh lửa từ các lò rèn bập bùng khắp nơi. Trầm Ngư đi đến cạnh một tên thân hình cao lớn, cả người nhễ nhại mồ hôi đang rèn thì dừng lại. Thái giám theo nàng lên tiếng:

-Tôn Hãn đại nhân.

Người tên Tôn Hãn kia quay đầu lại nhìn thấy nàng vội hành lễ, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên:

-Tham kiến hoàng hậu nương nương.

Nàng gật đầu. Nếu nàng nhớ không nhầm thì người này khi nàng chưa vào cung có đến phủ Tề tướng gặp Diệp Từ Ngạn mấy lần. Khi đó nàng mới khoảng 15, 16 tuổi gì đó. Khuôn mặt hắn có một vết sẹo dài, do trước kia từng đỡ cho đại ca nàng một kiếm.

-Đứng lên đi.

Tôn Hãn đứng lên, nhìn y phục nàng mặc lại thấy khó hiểu, hỏi:

-Nương nương sao lại đến đây? Thân thể người cao quý, sao lại đến nơi thế này được.

Nàng nhàn nhạt đáp lại:

-Rèn vũ khí. Mang huyền thiết ngàn năm ra đây.

Tôn Hãn có vẻ khó xử. Nàng cau mày, ném lệnh bài hôm qua Tề Vũ Thiên đưa cho nàng về phía đó. Tôn Hãn ngạc nhiên, sau đó vội đáp lại:

-V...vâng. Người đâu, mang hàn thiết ngàn năm ra đây.

Một lúc sau, bốn tên nam nhân to khỏe ôm huyền thiết ngàn năm ra, đặt xuống đất. Có vẻ huyền thiết này rất nặng. Trầm Ngư ngồi xuống sờ thử. Quả nhiên là đồ tốt!

-Ra ngoài hết. Bốn cung và Nhiễm Nhiễm ở lại là được rồi.

Mấy người ở đó ai cũng khó xử. Nàng là nữ nhân, hơn nữa thân phận tôn quý, lỡ xảy ra chuyện gì ở chỗ này thì hoàng thượng không chu di cửu tộc nhà bọn chúng mới lạ. Trầm Ngư thấy đám người đó do dự liền quát lên:

-Không nghe bốn cung nói gì à? Ra ngoài hết.

Đám người kia vội vã tránh hết ra, nhưng vẫn không rời tầm mắt khỏi nàng. Bốn người đứng khá xa lò rèn xem nàng làm. Nhiễm Nhiễm bỗng hỏi nàng:

-Nương nương, giờ làm thế nào?

-Em đứng sang bên cạnh xem đi. Coi như học hỏi một chút.

Nhiễm Nhiễm nghe lời đứng sang bên cạnh. Trầm Ngư loay hoay một lúc, cầm lấy cái búa to bên cạnh đập bẻ huyền thiết ra. Tiếng đập này rất to khiến ai nghe cũng sợ. Nghe cứ như tiếp hoàng cung bị sụp xuống vậy. Nhiễm Nhiễm ở bên cạnh lạnh gáy. Nương nương từ khi nào mà khỏe đến thế? Nhiễm Nhiễm nhìn thấy rất sợ hãi, sợ Trầm Ngư nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ bị thương.

-Nương nương, hay là để người khác làm đi?

-Không cần. Ta muốn tự làm.

Người Trầm Ngư bắt đầu đổ mồ hôi. Khuôn mặt nàng dưới ánh lửa đỏ hồng lên. Tiếp búa va chạm với huyền thiết vang lên không ngừng. Những người khi này bị đuổi đi ai cũng ngạc nhiên vì thấy Trầm Ngư như vậy. Nàng từ lúc nào biết làm những thứ này? Từ lúc nào biết cách rèn vũ khí? Trầm Ngư trước kia là thiên kim Phụng gia, là gia tộc buôn bán vũ khí có lịch sử lâu đời, mấy thứ này sao có thể làm khó nàng. Mặc dù trước kia là ở thời hiện đại, nhưng trong Phụng gia có một bộ phận vẫn rèn các thứ vũ khí thời cổ đại bằng tay, không sử dụng công nghệ.

Sau khi đập bẻ xong huyền thiết, Trầm Ngư cầm con dao sắc nhọn bên cạnh để định hình. Nhiễm Nhiễm tò mò lại gần. Trầm Ngư không biết làm ra vật gì, hình dáng vô cùng lạ, trước giờ chưa thấy ở Tề quốc bao giờ. Nhiễm Nhiễm khẽ hỏi:

-Nương nương, đây là gì vậy?

-Làm xong em sẽ biết. Sau này ta dạy em cách sử dụng.

Nói xong Trầm Ngư lại cầm cúi tiếp tục. Khoảng 2 canh giờ* sau, Trầm Ngư cho một thứ gì đó và cả một thanh chủy thủ nhỏ vô cùng sắc bén vào lò rèn. Nhiễm Nhiễm thấy Trầm Ngư đã xong liền lau mồ hôi cho Trầm Ngư rồi cùng Trầm Ngư đi ra ngoài. Thấy Tôn Hãn, Trầm Ngư khẽ dặn dò:

-Không được cho ai đến gần lò rèn này. Nếu có chuyện gì xảy ra bốn cung nhất định san bằng xương rên.

-Vâng.

Trầm Ngư khẽ gật đầu rồi ra ngoài. Nhiễm Nhiễm tiếp tục hỏi:

-Nương nương, thứ đó cần nung trong lò bao lâu?

-Ngày mai là có thể lấy được rồi.

Trầm Ngư khẽ đáp lại. Nếu bình thường thì sẽ nung 3 ngày 3 đêm, nhưng nàng ở trong cung rảnh rỗi quá, lại còn muốn sớm luyện võ công nên đã để lửa lò lên to nhất. Như vậy có thể lấy được nhanh hơn.

*2 canh giờ = bốn tiếng.

#Phần vũ khí là au chém nhé, đừng ném đá :v Tại au cũng ko hiểu nhiều về vũ khí thời cổ đại cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nàng phải đi cùng ta

Tối hôm đó, trong thư phòng hoàng cung Tề quốc, Tề Vũ Phong trầm giọng hỏi Tề Vũ Thiên:

-Hoàng huynh, huynh thấy lần này lão già kia có ra tay không?

Tề Vũ Thiên khẽ đặt tấu chương trên tay xuống, nhàn nhạt nói:

-Cơ hội tốt như vậy, tại sao lão ta không ra tay?

Vũ Phong khẽ nhíu mày. Cũng phải, cơ hội hiếm gặp này nếu không ra tay có phải uổng phí quá không? Một lần có thể trừ khử được hoàng thượng và cả vương gia, như vậy cũng chẳng còn ai cản bước lão ta đến ngai vàng rồi. Vì nếu trừ khử Vũ Thiên mà không trừ khử luôn Vũ Phong thì lúc Vũ Thiên chết, lại chưa có con cái nối dõi thì Vũ Phong lên ngôi là chuyện đương nhiên.

-Nhưng chúng ta mang theo ít người như vậy, liệu có phải sơ suất quá không.

-Không sao. Ta sắp xếp cả rồi.

Trong trúc viện Phụng Y cung, Trầm Ngư nằm chán chán hạt dưa, buột miệng hỏi Nhiễm Nhiễm ngồi bên cạnh:

-Sao Tề Vũ Thiên chưa đến?

Nhiễm Nhiễm khinh ngạc. Chẳng phải Trầm Ngư hay nói hán không đến mới tốt, sao giờ lại hỏi thế này? Trầm Ngư giờ mới nhận thức được mình vừa nói gì. Sao nàng lại hỏi về hán chứ. Nàng có phải bị ngốc rồi không? Nhiễm Nhiễm bỗng cười tủm tỉm, khẽ nói:

-Đề em đi nghe ngóng.

-Không cần. Trầm đến rồi.

Trầm Ngư định ngăn Nhiễm Nhiễm lại và giải thích câu khi nãy thì giọng Tề Vũ Thiên vang lên. Trầm Ngư giật mình. Có phải hán...nghe được lời nàng nói khi nãy không? Nhiễm Nhiễm thấy Vũ Thiên đến liền lui ra ngoài. Vũ Thiên đi lại chỗ bàn đá nàng đang ngồi rồi ngồi xuống. Trầm Ngư chột dạ, mặc dù nàng chẳng làm gì sai cả. Trầm Ngư cúi thấp đầu xuống, mong hán không chú ý đến nàng. Vũ Thiên đưa tay nâng cằm nàng lên, khẽ cười:

-Không ngờ hoàng hậu nhớ trẫm như vậy! Sau này ta phải bớt chút chuyện đến chỗ nàng nhiều hơn mới được.

Hán nói xong cười thành tiếng. Trầm Ngư gạt tay hán ra, lạnh nhạt nói.

-Ta không cần. Tốt nhất đừng đến. Phụng Y cung này thực nhỏ bé, mỗi lần ngự đến ta đều thấy ngọt ngào.

-Hoá ra nàng muốn mở rộng Phụng Y cung, để mai ta sai người mở rộng nơi này!

-Ngươi..

Trầm Ngư nghiêng răng ken két. Rõ là hán muốn đấu khẩu với nàng. Ý của nàng rõ ràng như vậy, hán lại cố tình hiểu sai. Thực là đồ đáng ghét mà. Hán không đùa với nàng nữa, nhấp cốc trà rồi nói:

-2 ngày nữa ta xuất cung.

Trầm Ngư nghe xong trong lòng vui sướng không thôi. Hán xuất cung là chuyện của hán, liên quan gì đến nàng. Hán không ở trong cung thì nàng có quyền hạn cao nhất, muốn gì làm đó, chẳng ai dám quản. Khoảng thời gian đó có mơ cũng không được, sao nàng lại bỏ qua chứ. Như biết nàng đang nghĩ gì, hán lại buông thêm một câu:

-Nàng phải đi cùng ta.

Câu nói kia như gáo nước lạnh vào nàng. Sao nàng phải đi cùng hán? Tại sao chứ? Hán xuất cung mang nàng theo làm gì. Nàng không muốn đi! Trầm Ngư gấn giọng:

-TA-KHÔNG-ĐI.

Vũ Thiên nghe xong liền đáp lại:

-Nàng không đi thì ta đành đưa nô tì của nàng xung quân thôi.

Trầm Ngư nghe xong cắn môi. Hán dùng Nhiễm Nhiễm đe dọa nàng lần thứ hai rồi. Đồ đáng chết, hôn quân, vô sỉ, da mặt dày,... Trầm Ngư chửi thầm trong lòng. Một ngày nào đó nàng mà không lột da hán nàng không mang họ Diệp nữa. Trầm Ngư nghĩ đến đây lại nghĩ sang chuyện khác. Nàng không mang họ Diệp thì có thể mang họ Phụng mà. Dù gì thân thể này cũng không phải của nàng. Nhưng nghĩ lại thì ra ngoài một chút cũng tốt. Mai là có vũ khí rồi, nàng có thể đưa Nhiễm Nhiễm đi thực chiến. Trầm Ngư nàng không tin chuyện hán xuất cung lần này an toàn tuyệt đối. Trong triều ít nhiều gì cũng có người không vừa mắt hán, lần này hán xuất cung chắc triều thần ai cũng biết, nhất định có người nhân cơ hội ám sát. Giống như cha nàng trước kia, mỗi lần đi đến đâu cũng gặp mưa đạn dù thông tin được giữ kín, chỉ có một vài người thân cận biết. Lần này đi theo hán mặc dù không an toàn cho lắm, nhưng xem như là trải nghiệm một chút vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cảm giác quen thuộc

Rời khỏi trúc viện, Nhiễm Nhiễm tìm một bộ hắc y mặc vào, để một thanh chuỳ thủ trong tay áo rồi rời đi, hướng về phía Tư Vĩ cung-nơi ở của Tề Vũ Phong.

Trên nóc Tư Vĩ cung, Nhiễm Nhiễm gần như không phát ra tiếng động nhảy xuống hoa viên. Nàng dựa vào những hòn non bộ để lẩn trốn quân lính tuần tra xung quanh. Có lẽ trong Tư Vĩ cung thì hoa viên là nơi canh phòng lỏng lẻo nhất. Không hiểu vì sao nhưng Tề Vũ Phong không thích để người khác vào hoa viên. Bình thường chỉ có 2-3 tên lính đi qua đi lại nơi này. Nhiễm Nhiễm vừa tiến thêm một bước thì giẫm vào một thứ gì đó, phát ra tiếng cộp gây sự chú ý. Mấy tên lính kia quay lại, một tên lên tiếng:

-Ai ở đó?

Nói xong bọn chúng chúng tiến lại gần phía Nhiễm Nhiễm.

-Meo...

-Hoá ra là con mèo, đi thôi.

Nói xong bọn chúng tiếp tục tuần tra. Nhiễm Nhiễm thở dài nhẹ nhõm. May mà nàng nhanh trí giả tiếng mèo kêu. Nếu bị bắt được thì giờ đang ở dưới kia gặp Diêm Vương rồi. Nhiễm Nhiễm nhân lúc bọn chúng đi khuất liền rời khỏi hoa viên. Giờ nàng đang nấp trên nóc một biệt viện của Tư Vĩ cung quan sát xung quanh. Đầu đầu cũng thấy quân lính. Nhiễm Nhiễm lại không biết Tích Cốt đan được cất giữ ở nơi nào, nếu tìm hết e là rất khó. Nhiễm Nhiễm thở dài, nhảy xuống phía sau biệt viện kia. Bỗng phía sau nàng vang lên tiếng hét:

-Có thích khách, mau bắt hẩn lại.

Nhiễm Nhiễm giật mình nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy một đám đông quân lính đang chạy lại muốn bắt nàng. Nhiễm Nhiễm lúc này chỉ có thể chạy và chạy. Đám người phía sau vẫn không ngừng đuổi theo. Nàng chạy đến trước một căn phòng không nghĩ ngợi gì liền vào trong. Bọn chúng đông như vậy, nàng đánh không lại. Chạy cũng không nổi nên chỉ có thể liều thôi. Tư Vĩ cung lớn như vậy, thiếu gì chỗ nấp. Nhiễm Nhiễm vừa khép cửa lại, chưa kịp thở đã bị một bàn tay to lớn kéo về phía sau. Nàng định hét lên thì người kia đưa tay bịt miệng nàng lại. Bên ngoài quân lính vừa đuổi đến nhưng không dám tùy tiện bước vào, chỉ có thể đứng ngoài hỏi:

-Vương gia, khi nãy có thích khách chạy qua đây, người có sao không ạ?

-Bỏn vương không sao. Lui hết đi.

Đám người kia nghe vậy cũng vâng một tiếng rồi chia nhau ra tìm. Trong phòng, Vũ Phong cau mày nhìn Nhiễm Nhiễm đang bịt kín mặt kia. Nàng ăn mặc như vậy đến Tư Vĩ cung là có ý gì. Khi nãy hẩn thấy có người to gan mở cửa phòng hẩn mà không có sự cho phép nên ra xem thử, không ngờ gặp một hắc y nhân đang đứng quay người về phía hẩn. Vừa nhìn hẩn đã nhận ra Nhiễm Nhiễm. Hẩn cũng không hiểu sao, có lẽ là do cảm giác. Nhiễm Nhiễm tháo khăn che mặt xuống, nhìn người kia ngạc nhiên không thôi. Sao lúc nào nàng cũng lạc vào tầm cung của tên này vậy? Nhưng dù sao cũng may vì hẩn giúp nàng. Xem như nàng nợ hẩn lần này. Nàng đang định đa tạ một tiếng thì hẩn cau mày hỏi:

-Nửa đêm nửa hôm ăn mặc thế này đến chỗ ta là có ý gì? Nàng muốn trộm đồ?

Nhiễm Nhiễm chột dạ. Thấy biểu hiện Nhiễm Nhiễm như vậy hẩn cũng đoán được mình nói đúng. Nhưng nàng muốn trộm gì? Vũ Phong lại nghĩ đến chuyện trước kia. Chẳng lẽ...nàng muốn trộm Tích Cốt đan. Nhưng sao Nhiễm Nhiễm biết thứ đó ở chỗ hẩn? Hẩn nghi hoặc nhìn Nhiễm Nhiễm, nàng vẫn không nói gì. Vũ Phong lại hỏi tiếp:

-Nàng muốn Tích Cốt đan?

-Ta không..

Nhiễm Nhiễm chưa nói hết câu thì một thứ gì đó đã nằm trong miệng nàng, tan ra. Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, thứ vừa rồi là gì? Vũ Phong khề nhếch môi:

-Nàng trúng độc của bốn vương rồi. Sau này nghe lời một chút, biết đâu bốn vương còn tha mạng mà cho nàng thuốc giải. Haha...

-Ngươi...đồ vô sỉ.

Tức chết Nhiễm Nhiễm rồi. Sao nàng lại bất cẩn thế chứ. Nam nhân không đáng tin như hẩn, tâm địa xấu xa, sao nàng lại không đề phòng chứ? Cả người Nhiễm Nhiễm bắt đầu nóng lên, trong cơ thể nàng như có thứ gì đó đang lưu thông khắp nơi, đến các kinh mạch trong cơ thể thì bị hút vào, sau đó lại tiếp tục. Nhiễm Nhiễm ngồi xuống đất, điều khí đan điền. Vũ Phong cười cười nhìn nàng. Khoảng nửa canh giờ sau, cơ thể nàng trở lại bình thường. Không hiểu sao bây giờ Nhiễm Nhiễm lại cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, cảm giác cơ thể cũng nhẹ hơn trước kia. Rút cuộc Tề Vũ Phong cho nàng uống loại thuốc độc gì thế này?

-Ngươi cho ta uống thứ gì? Tại sao cơ thể ta lại lạ như vậy?

-Ta nói rồi, là thuốc độc. Ngoại trừ ta thì chẳng ai có thuốc giải đâu. Vì vậy nàng ngoan ngoãn nghe lời đi.

-Ngươi..

Nhiễm Nhiễm không biết phải nói gì hơn. Tại sao đòi nàng lại dính vào một tên tâm địa xấu xa như hẩn chứ? Lão thiên thực bất công với nàng. Vũ Phong tiếp tục nói:

-Giờ cả Tư Vĩ cung này vì nàng mà loạn hết lên rồi, nàng nói xem nên làm thế nào? Nửa đêm nửa hôm không ngại nguy hiểm đến đây, có phải vì nhớ bốn vương không?

Nhiễm Nhiễm trừng mắt với hẩn. Đồ nam nhân tự luyện. Nếu không phải vì Tích Cốt đan, Nhiễm Nhiễm còn lâu mới chạy đến nơi đáng ghét này. Lại còn cái gì mà nhớ hẩn, nàng khinh. Nghĩ đến hẩn nàng còn sợ tổn thời gian nữa là.

- Tự luyện.

- Nàng quá khen rồi. Chưa muốn chết thì ở lại đây đêm nay, giờ ra ngoài rất dễ bị hộ vệ phát hiện.

Nàng nghe xong nghiêng răng ken két. Đây là tấm cung của hần, muốn đưa nàng ra ngoài rất dễ, rõ ràng là hần không muốn nàng đi. Hơn nữa theo tình hình bây giờ ngay đến cả đưa nàng sang phòng khác cũng không muốn thì nàng ngủ ở đâu. Nhiệm Nhiệm nàng không muốn ngủ chung phòng với tên nam nhân vô sỉ này. Giọng Vũ Phong từ bên trong vọng ra:

- Còn không mau vào đây. Lát nữa hộ vệ phát hiện điều bất thường thì bốn vương cũng hết cách.

Nhiệm Nhiệm cắn răng vào trong. Vũ Phong cởi áo khoác ném sang một bên, lại nhìn Nhiệm Nhiệm đang đứng trước mặt.

- Không định ngủ?

- Ta ngủ ở đâu?

- Đương nhiên là dưới đất. Không lẽ nàng muốn ngủ chung giường với bốn vương?

Hần nói xong lại cười. Nhiệm Nhiệm trừng mắt với hần. Ai thêm ngủ cùng giường với hần. Cho nàng 1000 lượng vàng nàng cũng không thêm. Hần với tay ném cho Nhiệm Nhiệm cái mền rồi nằm xuống giường. Nhiệm Nhiệm trải mền ra cũng nằm xuống ngủ. Phòng hần không biết đốt loại hương liệu gì, rất dễ ngủ. Nhiệm Nhiệm vừa nằm xuống rất nhanh đã vào mộng rồi. Xung quanh im ắng đến kì lạ. Vũ Phong chưa ngủ, bước xuống giường đi ra ngoài. Hần tìm một cung nữ, dặn y tìm cho hần một bộ y phục của nữ nhân rồi đứng trước phòng chờ. Cung nữ đó mang đến cho hần rồi lui xuống. Vũ Phong vào phòng, bông Nhiệm Nhiệm lên giường, thay y phục, đắp mền cho nàng rồi cũng nằm xuống. Không hiểu sao mỗi lần thấy Nhiệm Nhiệm hần đều có cảm giác từng gặp nàng ở đâu đó rồi. Nghĩ đến đây hần khẽ lắc đầu. Sao có thể chứ. Nhiệm Nhiệm từ nhỏ đã theo Trầm Ngự, hần từ nhỏ đã ở ngoài biên cương, vốn không thể có cơ hội gặp mặt được. Có lẽ hần nghĩ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thử vũ khí

Sáng hôm sau, lúc Nhiệm Nhiệm thức dậy thì bên cạnh đã có người chuẩn bị sẵn nước rửa mặt. Nàng không để tâm nhiều, rửa mặt xong định rời đi thì có người đẩy cửa bước vào. Nhiệm Nhiệm tò mò ngo ra phía đó. Tề Vũ Phong bụng khay đồ ăn đặt trên bàn rồi nói với nàng:

- Dậy rồi thì ra dùng bữa đi.

Nhiệm Nhiệm thấy hơi khó hiểu. Chuẩn bị đồ ăn sáng rồi mang đến phòng chủ nhân là việc của cung nữ, sao hần phải đích thân làm. Hần lại nói tiếp:

- Nhiệm Nhiệm?

- Biết rồi.

Nhiệm Nhiệm vờn vai rồi ra ngoài. Hần ngồi sẵn vào bàn ăn, chỉ chờ nàng. Nhiệm Nhiệm nhìn đồ ăn sáng trên bàn lại thấy bụng đói. Trước kia Trầm Ngự sáng chẳng được ăn gì, Nhiệm Nhiệm cũng vậy. Đều tại hoàng quý phi gì đó cả. Sau này thì Trầm Ngự đa phần là dùng bữa sáng với hoàng thượng, hoặc là không ăn còn Nhiệm Nhiệm chỉ được ăn một cái mần thầu. Đồ ăn trên bàn kia trông rất bắt mắt, lại toàn đồ người trong hoàng thất mới được ăn, không thu hút sự chú ý của nàng mới lạ. Nhưng nàng đâu dám ngồi dùng bữa chung với hần. Nàng là cung nữ, còn hần là vương gia đấy. Hần hơi cau mày nhìn nàng đang suy nghĩ:

- Không muốn ăn à?

- Ta chỉ là một cung nữ thấp kém, đâu dám dùng bữa cùng vương gia.

Nhiệm Nhiệm tuy nói vậy nhưng mắt vẫn không rời bàn thức ăn:

- Ngồi xuống đi. Bốn vương cũng không ngại dùng bữa chung với nàng. Dù sao ở đây cũng chẳng có ai.

Nhiệm Nhiệm nghe xong liền ngồi xuống. Nàng không thích ra vẻ gì đó. Hần nói như vậy rồi mà nàng không ngồi xuống thực uống phí.

Sau khi ăn xong Vũ Phong đưa nàng về Phụng Y cung. Để nàng về một mình hần không an tâm. Hôm nay hoàng thượng nói hần chuẩn bị một số chuyện nên hần không thượng triều. Sắp xuất cung rồi, hần không muốn xảy ra sơ xuất gì.

Bên trong Phụng Y cung, Trầm Ngự ngồi uống trà, bên cạnh là đồ mà nàng làm hôm trước. Sáng sớm nay người của lò rèn đưa đến cho nàng, cũng xử

lí mấy bước còn lại rồi. Nhiễm Nhiễm trở về, thấy Trầm Ngu hơi giật mình. Sáng nay nếu không dùng bữa cùng Tề Vũ Phong thì nàng có thể về sớm hơn rồi. Trầm Ngu nhìn về phía Nhiễm Nhiễm hơi ngạc nhiên:

-Nhiễm Nhiễm, mới hôm qua sao nội lực của em lại mạnh lên rồi?

Nhiễm Nhiễm thấy rất khó hiểu, lại ngồi gần Trầm Ngu:

-Em nào có chứ.

Trầm Ngu trầm tư suy nghĩ. Nhiễm Nhiễm không biết gì sao?

-Bước chân của em khác trước. Những người có nội lực mạnh bước đi rất nhẹ nhàng, có thể thần không biết quỷ không hay mà đến gần người khác. Khi này nếu là người bình thường khẳng định không thể nhận ra em đang đến gần.

Trầm Ngu giải thích cho Nhiễm Nhiễm hiểu. Nhiễm Nhiễm nghe xong cũng thấy hơi sợ. Có phải Nhiễm Nhiễm nàng ăn nhầm gì không?

-Nương nương, em..

-Thôi bỏ đi. Dù sao cũng là chuyện tốt. Em xem thứ này đi.

Trầm Ngu xua xua tay. Chuyện này cũng chẳng có gì đáng nói. Trầm Ngu đưa thứ bên cạnh cho Nhiễm Nhiễm xem. Nhiễm Nhiễm nhìn vật mình đang cầm trên tay, tò mò hỏi:

-Nương nương, cái này giống như con thoi vậy. Nhưng sắc bén hơn nhiều.

Trầm Ngu gật đầu. Nàng lấy thứ kia từ tay Nhiễm Nhiễm, mở ra. Thứ đó bỗng từ 1 cánh lại thành 6, tạo thành một vòng tròn.

-Nương nương, đây là gì? Sao em chưa thấy ở Tề quốc bao giờ.

-Phi tiêu. Thứ này nếu gấp lại thì sẽ có hình giống con thoi, hơn nữa nhỏ gọn dễ đem bên người. Cho em

Nhiễm Nhiễm cầm lấy, vẫn hơi ngơ ngác.

-Vậy...sử dụng kiểu gì?

-Đi, ra phía sau hoa viên ta dạy em sử dụng.

Khi này Trầm Ngu cho người chuẩn bị một số thứ ở ngoài hoa viên rồi. Hôm nay nàng muốn dạy Nhiễm Nhiễm một chút võ công.

Trong hoa viên để 3 tấm bia, một vài cọc gỗ và một số thứ khác. Trầm Ngu cầm lấy phi tiêu, ánh mắt sắc bén:

-Nhiễm Nhiễm, nhìn kỹ nhé.

Nói xong Trầm Ngu dùng nội lực phóng phi tiêu về phía cọc gỗ. Cái phi tiêu đó lia qua, phát ra tiếng xé gió rồi lại trở về nằm gọn trong tay Trầm Ngu. Rầm tiếng những cọc gỗ khi này bị phi tiêu lia qua gãy đôi, rơi xuống. Nhiễm Nhiễm nhìn thấy kinh ngạc không thôi. Trầm Ngu lại nói tiếp:

-Dùng nội lực phóng phi tiêu, sau đó khống chế nó trở về. Em làm thử đi.

Nhiễm Nhiễm cầm lấy, làm theo những gì Trầm Ngu chỉ khi này. Nhưng mà kết quả chẳng ra sao.

-Tiếp tục đi. Dù sao cũng chẳng dễ dàng gì, không phải làm một lần là được.

-Vâng.

Trầm Ngu không nói gì nữa, đứng sang bên cạnh thử một số vũ khí mà nô tài trong cung chuẩn bị sẵn. Vừa thử phi vài con dao găm xong Trầm Ngu bỗng nghĩ ra điều gì đó, mắt sáng lên nhìn Nhiễm Nhiễm đang học phi tiêu bên cạnh:

-Nhiễm Nhiễm, bốn cung dẫn em đi thực chiến.

-...

Nhiễm Nhiễm có dự cảm chẳng lành. Thực chiến? Trầm Ngu định làm gì thế này? Trầm Ngu nhìn thái giám bên cạnh, nhàn nhạt nói:

-Cho gọi hết các phi tần trong cung đến hậu viện cho bốn cung. Kẻ nào không đi đánh chết cho bốn cung.

-Vâng.

Trong hậu viện, phi tần trong cung xếp thành hàng đứng trước mặt Trầm Ngu. Trầm Ngu hơi cau mày. Đếm sơ qua cũng phải 20,21 người, còn chưa kể

đám phi tần trong lãnh cung. Tề Vũ Phong hẳn lại có nhiều hồng nhan bên cạnh như vậy. Đáng chết mà. Trầm Ngự nàng phải loại trừ từng kẻ một. Không lí nào nàng lại chung phu với kẻ khác cả. Hơn nữa ở đây kẻ nào cũng từng đụng đến nàng. Trầm Ngự đi về phía Liễu Nhan đang cúi thấp mặt kia, lên giọng mỉa mai:

-Aiyo, Nhan muội muội hồi phục nhanh đấy. Như vậy mà tay đã khỏi rồi.

Những người xung quanh toát mồ hôi hột. Khi nãy nghe tin bị gọi đến đây bọn chúng đã sợ rồi. Vốn muốn cáo bệnh ở lại trong tẩm cung nhưng lại nghe thái giám đó nói không đi thì trực tiếp đánh chết nên đành nghe theo. Hoàng hậu bây giờ nổi danh chua ngoa độc ác, ai nghe đến cũng sợ. Hơn nữa được hoàng thượng sủng ái. Nếu ai dám đụng đến nàng e là không thấy được mặt trời ngày mai nữa. Liễu Nhan cắn răng:

-Tạ nương nương quan tâm.

-Không cần đa lễ. Ngươi hồi phục nhanh như vậy có lẽ hoàng thượng nhẹ tay quá rồi.

-...

Những ngày tháng sau này không biết hoàng hậu còn gây ra sóng gió gì đây. Đến cả Liễu Nhan bây giờ cũng chẳng dám lớn lối như trước nữa. Trầm Ngự lại vòng qua chỗ Đức phi:

-Nghe nói muội muội muốn tự tử, sao đến giờ vẫn còn đứng đây? Còn vết thương trên mặt muội thế nào rồi? Sinh ra đã xấu xí thì dù thế nào vẫn xấu xí thế thôi, mạng mạng che mặt làm gì chứ.

Nói xong Trầm Ngự tiện tay giật luôn mạng che mặt của ả ra. Những người xung quanh ngoảnh lại xem. Trên khuôn mặt ả có một vết sẹo dài bên má, trông thực xấu xí. Khuôn mặt ả còn tái mét, nhợt nhạt hơn trước kia rất nhiều. Cứ như một cái xác không hồn vậy:

-Nương nương...nói rất phải.

-Biết thế thì tốt.

Nói xong Trầm Ngự lại cao giọng:

-Bốn cung cảnh cáo các ngươi, nếu kẻ nào dám đụng đến người của bốn cung thì đừng trách bốn cung tàn nhẫn. Liễu Nhan và Mãn Văn (Đức phi) cùng đám phi tần trong lãnh cung là ví dụ. Sau này bốn cung không nhẹ nhàng như thế nữa đâu.

-Chúng thần thiếp biết lỗi, xin hoàng hậu nương nương thứ tội.

-Bỏ đi. Bốn cung từ từ tính toán sau vậy.

Trầm Ngự xua xua tay. Làm gì có chuyện nàng bỏ qua hết chuyện trước kia. Trừ khi bọn chúng chết, hoặc nàng chết, nếu không đừng mong thoát khỏi ma chảo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Làm theo lời nàng ấy đi

Trầm Ngự bắt đám phi tần đó xếp thành 4 hàng, lần lượt để nàng thử vũ khí. Hàng đầu tiên là hoàng quý phi Liễu Nhan, Trang phi, Lam tài nhân, Huệ phi, Vệ chiêu nghi. Trầm Ngự nhìn Nhiệm Nhiệm, Nhiệm Nhiệm gật đầu nói to:

-Mời các vị nương nương đứng lên bục. Mỗi người sẽ nâng hai xô nước lên ngang vai, nếu vũ khí của nương nương phóng ra mà vị nào còn giữ được xô nước, không đổ giọt nào nương nương sẽ trọng thưởng.

Nhiệm Nhiệm vừa nói xong đám phi tần đó run rẩy không ngừng. Ngộ nhờ Trầm Ngự phóng trúng bọn chúng thì thế nào? Không cần phải thế này chứ? Trầm Ngự lấy 5 con dao găm từ tay thái giám bên cạnh, nhếch môi. Đám phi tần đó tay nâng hai xô nước đến ngang vai đang run rẩy không ngừng. Trầm Ngự nhân lúc bọn chúng không chú ý liền phóng dao ra. Xoẹt tiếng dao găm ma sát với gió, lướt qua cổ đám người kia. Những xô nước đua nhau rơi xuống đất, nước tràn lênh láng khắp nơi. Đám phi tần đó ngồi bịch xuống, mặt như cắt không còn một giọt máu. Rõ ràng là bọn chúng không bị thương, nhưng tại sao cổ còn đau hơn dao cắt như vậy? Từng người một dần ngất đi. Những người còn lại thấy thế liền sợ hãi. Có phải đám người kia chết rồi không? Có phải tiếp theo bọn chúng cũng bị như vậy không? Hoàng hậu thực tàn nhẫn.

Trong ngự thư phòng, Tề Vũ Thiên cầm tấu chương trên tay, định phê duyệt thì một thái giám từ bên ngoài hốt hải chạy vào hành lễ. Hẩn cau mày:

-Chuyện gì?

Thái giám đó lau mồ hôi trên trán, giọng có phần kinh hãi kể lại:

-Hoàng thượng... hôm nay hoàng hậu nương nương triệu tập tất cả phi tần đến hậu viện Phụng Y cung, sau đó...

-Thế nào?

-Hầu như vị nương nương nào cũng kinh hãi quá độ mà ngất đi, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Hoàng quý phi còn bị hoàng hậu dội nước lạnh cho tỉnh, sau đó còn...bị hoàng hậu cắt đi một nửa mái tóc, nói muốn thử xem dao có sắc không.

-Chỉ cần hoàng hậu vui là được rồi.

Hắn nhàn nhạt đáp lại. Chuyện nhỏ thôi mà. Nàng nhàm chán như vậy nên tìm người cho nàng vui vẻ một chút. Tên thái giám kia khoé miệng giật giật, tiếp tục nói:

-Hoàng thượng... hoàng hậu nói Đức phi vô lễ với hoàng hậu nên...đã cho người đốt Linh cung rồi.

-Trong cung vẫn còn nhiều nơi có thể ở được. Lanh cung cũng không thiếu chỗ.

-...

Hắn không nhìn tên thái giám đó, mắt không rời khỏi tấu chương. Tên thái giám kia lại tiếp tục:

-Hoàng thượng...nương nương nói mặc dù bây giờ là thời kỳ thái bình thịnh trị, dân chúng an cư lạc nghiệp nhưng vẫn không tránh khỏi các nơi có những người nghèo khổ, các vị nương nương ở các cung lại ăn mặc quá sa hoa nên phải sửa lại, bắt đầu từ ngày mai phải cắt giảm.

-Làm theo lời hoàng hậu nói đi.

Tề Vũ Thiên lạnh nhạt đáp. Mấy chuyện thế này để nàng quyết định là được rồi, cần gì nói với hắn. Tên thái giám kia lại nói tiếp, nhưng lần này giọng có vẻ vô cùng kinh hãi:

-Hoàng thượng...nương nương nói phi tần trong hậu cung quá yếu đuối, không làm nương nương vui nên...nên nương nương muốn tuyển nam nhân vào hậu cung làm hậu cung riêng của hoàng hậu.

Tên thái giám kia nói xong cúi thấp mặt xuống. Thôi rồi, hoàng thượng sắp nổi trận lôi đình rồi.

-Làm theo ý... Cái gì? Người vừa nói hoàng hậu muốn gì?

-Bẩm hoàng thượng... hoàng hậu muốn...tuyển nam nhân...

Lời còn chưa dứt thì bỗng một cơn gió lạnh cắt ngang lời y, ngẩng đầu lên không thấy hoàng thượng đâu nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tuyển nam nhân

Trong hậu viện Phụng Y cung, Trầm Ngự ngồi uống trà nhìn đám phi tần đang quỳ một góc, cả người ướt sũng vì bị nàng dội nước cho tỉnh lại kia. Giữa sân, một tên thái giám lau mồ hôi, chỉ vào một tên nam nhân có làn da màu đồng khỏe mạnh bên cạnh:

-Nương nương, người này thế nào ạ?

-Không được. Mắt quá nhỏ.

Nghe nàng nói xong người kia tự động đứng qua một góc. Tên thái giám kia lại chỉ vào một người khác. Tên này có vẻ hơi thư sinh:

-Còn người này ạ?

-Không được. Nhìn quá yếu đuối. So với nữ nhân còn mỏng manh hơn.

-Vậy còn người này thế nào ạ?

-Không được. Hắn không đủ anh tuấn.

- Tên này ả?

- Quá gầy.

- Còn đây nữa ả?

- Quá đen.

- ...

- ...

Cứ thế mà hết người này đến người khác bị cho đứng sang một bên, còn tên thái giám thì sợ hãi không thôi. Ngộ nhớ hoàng thượng mà biết đầu của hắn không giữ nổi mắt. Nhưng nếu không làm theo lời nương nương thì hắn nhất định chết ngay bây giờ. Trầm Ngự này giờ chưa ưng ý một ai, hết lần này đến lần khác xua tay lắc đầu. Sao nàng cứ cảm thấy chẳng tên nào vượt qua được Tề Vũ Thiên thế nhỉ? Nghĩ đến đây Trầm Ngự lại giật mình. Nàng thực muốn tát cho mình một cái mả. Sao lại nghĩ đến tên đó chứ. Hắn lúc nào cũng cao ngạo lãnh đạm, không để ai vào mắt, nàng có bệnh mới nghĩ về hắn. Trầm Ngự thở dài.

- Đổi người.

- Hoàng hậu của trẫm muốn đổi người nào?

Bỗng phía sau Trầm Ngự vang lên một giọng nói lạnh lẽo đến cực độ. Những người xung quanh lạnh gáy, vội vàng quỳ xuống:

- Tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc kim an.

Hắn phát tay, đi đến phía sau Trầm Ngự. Nhiễm Nhiễm đứng bên cạnh vội lùi về phía sau. Hắn đặt tay lên vai nàng, đầu cúi thấp xuống ngang với đầu nàng, khẽ nói:

- Nghe nói hoàng hậu muốn lập hậu cung riêng, có phải bình thường trẫm vô tâm với nàng quá không?

Giọng hắn nói ra mấy lời này đã rất cố nén tức giận rồi. Nữ nhân của hắn lại muốn tìm nam nhân khác, mặt mũi hắn để đâu? Nàng xem hắn là không khí ả? Trầm Ngự muốn đứng lên mà tay hắn đặt trên vai nàng lại giữ không cho nàng như ý. Trầm Ngự nắm chặt tay, cắn răng nói:

- Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, thần thiếp không dám làm phiền. Chỉ là ở trong hậu cung nhàm chán muốn tìm thú vui thôi.

Nói xong nàng lại trừng mắt với đám phi tần đang quỳ dưới đất kia. Nếu ở đây không có bọn chúng, nàng còn lâu mới hạ mình với hắn. Hắn cũng biết vì có đám nữ nhân kia nàng mới nhẫn nhịn, lại nói:

- Xem ra khẩu vị nàng rất tốt, có thể cùng lúc nhiều thú vui như vậy.

Nói xong hắn lại liếc mắt xuống phía dưới. Trầm Ngự lạnh nhạt đáp lại:

- Không thể nói là cùng lúc nhiều thú vui gì đó được. Chỉ là các vị muội muội không hiểu lễ nghi, thần thiếp lại nghĩ cho thể diện hoàng thất mới dạy dỗ một chút thôi.

Hắn bỏ tay ra khỏi vai nàng, đi vòng đến trước mặt nàng, hơi cúi người nâng cằm nàng lên.

- Thế mấy tên nam nhân này là gì? Hậu cung riêng của nàng?

Trầm Ngự hất tay hắn ra, bây giờ nàng thực muốn đánh hắn. Nếu không có đám người kia, nàng nhất định phải đánh hắn khiến phụ mẫu hắn không nhận ra nữa. Hắn thấy nàng không có ý định đáp lời, cười lạnh. Tề Vũ Thiên bỗng quát lên:

- Cút hết cho trẫm. Sau này tên nào dám tìm nam nhân cho hoàng hậu thì đem đầu đến đây. Còn đám nữ nhân ngu ngốc các người, ngoại trừ ăn xong rồi đầu đá nhau còn làm được gì nữa? Cút, cút hết.

Hắn nói xong đạp cái ghế đá bên cạnh đổ xuống đất. Cung nữ, thái giám, phi tần cùng đám nam nhân tìm cho nàng đều sợ hãi nhanh chóng rời khỏi Phụng Y cung. Chỉ sợ ở lại thêm một khắc nữa thôi thì bọn chúng sẽ bị đem đi lăng trì. Xung quanh giờ chỉ còn lại Trầm Ngự và Vũ Thiên. Hắn vẫn chưa nguôi giận. Trầm Ngự cũng chẳng nói gì. Vũ Thiên đi vòng ra phía sau ôm lấy Trầm Ngự, đầu dựa vào vai nàng, nhẹ giọng nói:

- Ngự nhi, trẫm đối với nàng nhất kiến chung tình, sao nàng lại muốn tìm nam nhân khác? Nàng có biết lúc nghe thái giám nói nàng muốn lập hậu cung riêng trẫm tức giận thế nào không? Trẫm vì nàng mà bỏ lại chính sự, nàng nói xem có phải nàng cũng nên động lòng một chút không?

Trầm Ngự nghe xong tim bỗng đập nhanh một nhịp, sau đó nghĩ lại bỗng cười lạnh. Nhất kiến chung tình? Thế thì đã sao? Lời nói miệng không bằng không chứng bảo nàng tin thế nào được. Khi này nàng đang dạy dỗ Mãn Vân, ả ta lại dám lớn tiếng mắng nàng, lại còn nói nàng chẳng qua là nhất thời khơi gợi được hứng thú của hắn, làm công cụ cho hắn phát tiết, một thời gian nữa hắn chán rồi thì sẽ bỏ đi, đến lúc đó nàng còn không bằng một tiện tì nên nàng mới tức giận. Mãn Vân còn nói hậu cung không thiếu nữ nhân, hắn tùy tiện tìm một người để vui đùa, nàng có thể là người đầu tiên nhưng không thể là người duy nhất càng khiến lửa giận trong lòng nàng dấy dậy hơn nên mới nghĩ đến chuyện muốn lập hậu cung riêng cho mình. Trầm Ngự trong lòng

khẽ nhói, chưa xót đáp lại lời hân:

-Người có thể có hậu cung 3000 giai lệ, thậm chí là 4000 hay 5000 gì đó, tại sao ta không thể? Mãn Vân nói rất đúng, ta chẳng qua nhất thời khơi gợi được hứng thú của người, sau khi có được rồi người cũng thấy chán nản, không còn hứng thú nên sẽ lạnh nhạt, rồi bỏ mặc ta thôi. Ta có thể là nữ nhân đầu tiên được người để tâm đến, nhưng cũng không phải duy nhất.

Trầm Ngư nói xong bỗng thấy khoẻ mắt cay cay. Nàng sắp khóc sao? Khóc vì một nam nhân không cùng thế giới với nàng sao? Vũ Thiên nghe xong bỗng nghẹn ra. Nàng...có phải ghen không? Nghĩ đến đây tâm trạng hân tốt hơn rất nhiều. Giọng hân trầm đi, trong giọng nói lại thêm mấy phần kiên định:

-Nàng ghen à? Không sao, trẫm có thể vì nàng mà giải tán hậu cung. Lần này xuất cung trở về, trẫm sẽ giải tán hết. Trẫm có thể vì nàng mà từ bỏ tất cả, chỉ cần nàng vui là được. Hơn nữa, những gì trẫm nói đều là thật tâm. Nếu nàng không tin, trẫm có thể thề. Nàng là người đầu tiên, duy nhất, cũng là người cuối cùng trẫm yêu. Mặc kệ nàng tin hay không, trẫm nhất định chứng minh cho nàng thấy.

Tề Vũ Thiên nói xong xoay đầu nàng lại, không chờ nàng trả lời liền hôn nàng. Trầm Ngư ngạc nhiên, muốn đẩy hân ra nhưng hân ôm chặt nàng quá, nàng không làm gì được. Trầm Ngư không hiểu vì sao nàng không có cảm giác bài xích lúc hân tiếp xúc thân mật với nàng, chỉ là nàng cố tình tránh né thôi. Những lời hân nói khi nãy, câu nào cũng tác động sâu sắc vào trái tim nàng. Lần đầu tiên có người nói có thể vì nàng làm tất cả. Nàng có thể tin hân không? Tin một người mà nàng quen biết chưa lâu. Chân tình để vương...liệu có thật?

Lúc Tề Vũ Thiên buông Trầm Ngư ra không sao hiểu sao cả người nàng không còn sức, chỉ có thể dựa vào người hân để đứng vững. Trầm Ngư giọng nhỏ đi rất nhiều so với bình thường, buột miệng hỏi hân:

-Tề Vũ Thiên, liệu ta...có thể tin người không?

Vũ Thiên bỗng bỗng nàng lên, hướng về phía tẩm cung. Trầm Ngư vòng tay qua ôm cổ hân, đầu áp sát vào ngực hân. Giờ nàng có thể nghe được nhịp tim của hân rồi. Trầm ổn như con người hân vậy.

-Trầm Ngư, chỉ cần nàng chịu tin trẫm, trẫm sẽ không bao giờ phản bội nàng. Trẫm sẽ dùng cả đời để bảo vệ nàng, để chứng minh cho nàng thấy những gì trẫm nói đều là thật tâm. Dù cho người khắp thiên hạ này có nói nàng thế nào, trẫm cũng sẽ che chở nàng, cho nàng một cuộc đời bình an vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xuất cung

Trước cổng chính hoàng cung, hoàng thái hậu, các triều thần và phi tần, cung nữ thái giám trong cung đều tập trung lại đây. Hoàng thái hậu nhìn Tề Vũ Thiên đang mặc một bộ thường phục màu nâu, tay cầm một cây phật khẽ nói:

-Hoàng thượng xuất cung lần này không biết bao giờ mới trở về, người phải nhớ chăm sóc tốt cho bản thân mình. Còn nữa, Trầm Ngư sức khoẻ không tốt, người nhớ để tâm đến Ngư nhi.

-Con hiểu rồi, mẫu hậu không cần lo lắng.

Vũ Thiên nhận nhậ đáp lại. Sức khoẻ không tốt gì chứ. Một tay nàng ấy gây ra đủ chuyện trong hậu cung, rên vũ khí, đánh người,...không gì không làm được. Vậy mà sức khoẻ không tốt ư? Hoàng thái hậu đưa tay nắm lấy tay Trầm Ngư đang đứng bên cạnh, nhẹ giọng nói:

-Lần này con theo hoàng thượng ra ngoài nhớ phải cẩn thận. Hơn nữa sức khoẻ con không tốt, nhớ đừng để bị bệnh. Phải chăm sóc tốt cho bản thân mình.

-Trầm Ngư biết rồi, xin thái hậu an tâm.

Phía sau bỗng truyền đến giọng nói của Tề Vũ Phong.

-Hoàng thượng, đến giờ xuất phát rồi.

Vũ Thiên và Trầm Ngư nói thêm với thái hậu vài câu rồi đi về phía xe ngựa đã chuẩn bị sẵn. Lúc đi ngang qua chỗ Nhiễm Nhiễm đang đứng chờ, Trầm Ngư nhìn Nhiễm Nhiễm nhận nhậ nói:

-Nhiễm Nhiễm, em qua ngồi cùng Nhị vương gia đi.

-Em...

-Hoàng hậu bảo người làm thì người cứ làm đi.

Nhiễm Nhiễm định từ chối thì giọng nói lạnh lẽo của Tề Vũ Thiên đã vang lên. Nhiễm Nhiễm rất khó xử. Xưa nay làm gì có chuyện cung nữ ngồi cùng xe với vương gia chứ. Nhưng hoàng thượng nói mà không nghe là tội khi quân phạm thượng, bị xử trảm đó. Tề Vũ Thiên thực ra chẳng có ý gì, chỉ là Trầm Ngư muốn nên hấn lên tiếng thôi. Hấn cũng không quá coi trọng thân phận. Đoàn người bắt đầu khởi hành. Cũng không nhiều thứ lắm. Ba chiếc xe ngựa trong hoàng thất bắt đầu di chuyển. Trầm Ngư và Vũ Thiên ngồi một cái, một cái Vũ Phong và Nhiễm Nhiễm ngồi, còn cái kia để đồ mang theo lần này. Lần này 5 người theo giả làm tùy tùng, 4 ám vệ, ngoài ra còn người Vũ Thiên sắp xếp sẵn ở các nơi nữa, cũng có thể coi là tạm ổn rồi. Trong xe ngựa, đầu Trầm Ngư đột nhiên đau nhói. Trầm Ngư nhíu mày, đưa tay lên day huyệt thái dương. Thấy Trầm Ngư như vậy, Vũ Thiên xót xa hỏi:

-Sao thế? Không khỏe à?

-Không sao. Hơi đau đầu thôi.

-Vậy nàng nghỉ ngơi một chút đi.

Nói xong Vũ Thiên áp đầu Trầm Ngư vào vai hấn. Trầm Ngư không hiểu sao gần đây bỗng nhiên thường xuyên bị đau đầu. Có lẽ là do nàng gần đây hay suy nghĩ nên vậy thôi. Trầm Ngư không từ chối ý tốt của Vũ Thiên, dựa đầu vào vai hấn tiếp đi. Không biết bao giờ mới tới nơi, vẫn là nghỉ ngơi một chút thì tốt hơn.

Trong xe ngựa, Vũ Phong nhìn Nhiễm Nhiễm trầm giọng hỏi:

-Nàng có vẻ thích thú nhỉ?

-Đương nhiên. Lần đầu ta được đi xe ngựa của hoàng thất đó. Thực thoải mái a~

Vũ Phong cười nhẹ, ánh mắt yêu chiều nhìn Nhiễm Nhiễm:

-Làm vương phi của bản vương, chỉ cần là nàng muốn lúc nào cũng có thể đi.

-...

Không khí yên ắng hẳn đi. Nụ cười trên môi Nhiễm Nhiễm cứng đờ. Tay đang sờ khắp nơi trên xe cũng dừng lại. Một lúc sau, Nhiễm Nhiễm thu tay về, nụ cười cũng tắt ngấm, cúi mặt xuống nói nhỏ:

-Ta cũng xứng sao...

Nàng chỉ là một cung nữ thấp kém, nào dám mơ tưởng biến thành phượng hoàng. Vị trí vương phi đương triều đó làm sao có thể đến lượt nàng ngồi lên chứ. Cho dù là Tề Vũ Phong đích thân xin hoàng thượng ban hôn thì sao? Người đời vẫn sẽ nói về chuyện thân phận trước kia của Nhiễm Nhiễm thôi. Vũ Phong không để tâm, Nhiễm Nhiễm không để tâm không có nghĩa là những người khác cũng như vậy. Miệng lưỡi thiên hạ, ai có thể cấm cản được chứ. Thân phận không tương xứng, có lẽ là rào cản lớn nhất đối với Vũ Phong và Nhiễm Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chuyện cũ của Tề Vũ Phong

Không biết Trầm Ngư ngủ trong bao lâu mà khi nàng thức giấc đã đến một thảo nguyên bát ngát. Trầm Ngư nhìn Tề Vũ Thiên đang dựa vào vai mình kia thần thờ. Khuôn mặt lạnh băng thường ngày đã dịu bớt đi phần nào. Lòng mày hấn lúc ngủ cũng chẳng khác gì bình thường, hơi nhíu lại. Trầm Ngư đưa tay lên, định chạm vào mi tâm hấn thì bị một bàn tay to lớn giữ lấy. Trầm Ngư theo bản năng thu tay về nhưng người kia vẫn không buông tay ra. Vũ Thiên từ từ ngồi thẳng lên, giọng trầm trầm:

-Ta chỉ nhắm mắt định thần một chút thôi.

-Bỏ tay ra. Đau!

Trầm Ngư hơi cau mày kêu lên. Hấn nắm tay nàng chặt như vậy không đau sao được. Vũ Thiên bây giờ mới ý thức được mình dùng quá sức, vội buông tay nàng ra. Trầm Ngư đưa tay lên xoa xoa tay vì bị hấn bóp mà đỏ cả lên. Hấn xót xa nhìn Trầm Ngư, lại giữ nhẹ tay nàng:

-Nàng có sao không? Để ta xem.

Hấn vừa nói vừa nâng tay nàng lên, thổi vào chỗ bị đau. Trầm Ngư nghiêng đầu nhìn hấn, bất giác thấy hấn rất giống với một ai đó nàng từng gặp, nhưng nàng không nhớ nổi. Đến cả tên, nàng cũng chẳng biết. Cảm giác vừa xa lạ mà vừa quen thuộc bỗng dâng lên trong lòng nàng. Rốt cuộc là nàng đã từng gặp hấn ở đâu? Đầu Trầm Ngư bỗng như có dòng điện chạy qua. Nàng đưa tay lên day day huyệt thái dương, mày nhíu lại. Từ khi đến đây nàng hay bị đau đầu như vậy, là do bệnh của nguyên chủ hay vì lí do khác? Vũ Thiên nhìn hành động của nàng lại hỏi:

-Sao vậy?

-Không có gì. Ta hơi đau đầu.

Vũ Thiên nghe xong nhủ mảy. Từ lúc xuất phát đến giờ hắn thấy nàng đau đầu hai lần rồi. Là do sức khỏe nàng thực sự không tốt ư? Không đúng, Nàng là người luyện võ, sức khỏe so với người bình thường tốt hơn rất nhiều.

-Khi nào hồi cung ta tìm thái y tốt nhất đến xem bệnh cho nàng.

Trầm Ngư không nói gì, vén rèm xe ngựa lên nhìn ra ngoài. Bên ngoài là một thảo nguyên rất rộng lớn, xung quanh được bao trùm bởi một màu xanh tươi mát. Trên thảo nguyên còn lác đác một vài người chăn cừu. Trầm Ngư nhìn thấy cảnh này tâm trạng tốt hơn rất nhiều. So với thời hiện đại ở đâu cũng toàn mấy móc công nghệ cao, nhà cao tầng chọc trời, đường xá xe cộ đông đúc thì cảnh này thanh bình hơn rất nhiều. Trầm Ngư buột miệng thốt lên:

-Thật đẹp. So với thời hiện đại thì tốt hơn rất nhiều.

Tề Vũ Thiên không biết từ lúc nào áp sát ngay bên cạnh nàng, câu nói kia cũng lọt hết vào tai hắn. Hắn cau mày, nghi hoặc hỏi nàng:

-Thời hiện đại? Là thứ gì?

Trầm Ngư bỗng chột dạ, mặc dù nàng chẳng làm sai gì cả.

-A...không có gì. Ta nói linh tinh thôi.

Trầm Ngư xua xua tay, Tề Vũ Thiên cũng chẳng truy cứu. Đoàn người cứ thế đi qua nơi này đến nơi khác. Trời chập tối, hộ vệ thân cận của Tề Vũ Thiên đứng ngoài xe ngựa nói vọng vào:

-Hoàng thượng, người của chúng ta đã đi tìm hiểu xung quanh, gần đây không có quán trọ nào hết.

Tề Vũ Thiên bước xuống xe ngựa, nhìn xung quanh. Trời bây giờ cũng chưa tối lắm, nhưng phía trước là rừng, nếu đi bây giờ không thể qua được. Hơn nữa đêm trong rừng thường có thú hoang, không an toàn. Trầm Ngư ngồi trong xe lâu thấy không thoải mái muốn bước xuống xe. Tề Vũ Thiên thấy vậy liền đưa tay ra đỡ nàng. Trầm Ngư hơi do dự, cuối cùng vẫn là nắm lấy tay hắn. Tề Vũ Thiên sau khi đỡ nàng xuống liền quay sang nói với thuộc hạ:

-Các người đi tìm ít củi khô về đây.

-Rõ.

Sau khi lửa cháy lên, Tề Vũ Thiên đỡ Trầm Ngư ngồi xuống cạnh đống lửa để sưởi ấm. Nhiễm Nhiễm và Tề Vũ Phong cũng ngồi xuống bên cạnh. Trầm Ngư lấy que canh đống lửa, thuận miệng hỏi Nhiễm Nhiễm:

-Nhiễm Nhiễm, trước khi theo ta em sống ở đâu?

Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một chút rồi đáp lại lời nàng:

-Em cũng không rõ. Nhưng em nhớ cha mẹ từng nói trước kia chưa có em thì sống ở Hàm Dương, nhưng không hiểu sao sau khi sinh em ra liền rời Hàm Dương đến Doanh Châu sinh sống. Sau khi cha mẹ mất thì em lưu lạc khắp nơi rồi gặp được tiểu thư.

Nhắc đến chuyện cũ giờ Nhiễm Nhiễm cũng chẳng còn gì cảm thấy không vui hay không bằng lòng. Mặc dù trước kia sống rất cực khổ, nhưng giờ lão thiên lại để Nhiễm Nhiễm có một cuộc sống vui vẻ như hiện giờ cũng xem như công bằng với nàng một chút rồi. Tề Vũ Phong nghe Nhiễm Nhiễm nói tay đang định lấy gì đó trong y phục thì dừng lại. Bỗng một giọng nói trẻ con của một tiểu cô nương lại vang lên trong đầu hắn:

-Ca ca, người có sao không?

-Ca ca, ta đi tìm thảo dược trị thương giúp người.

-Ca ca, người uống nước đi.

-Ca ca, người đang bị thương, đừng vận động mạnh.

-Ca ca, người có lạnh không? Ta đi ít củi khô về đốt lửa cho người sưởi ấm nhé.

-...

Hết lần này đến lần khác giọng nói non nớt của một tiểu cô nương cứ như vậy không ngừng vang lên. Ca ca- hầu như câu nói nào tiểu cô nương đó cũng gọi hắn một tiếng ca ca. Vũ Phong nhập tâm đến mức Vũ Thiên ở bên cạnh gọi hắn mấy lần hắn cũng không nghe rõ. Nhiễm Nhiễm thấy thế đẩy nhẹ vào người hắn. Vũ Phong giật mình, định nói gì đó thì giọng Tề Vũ Thiên vang lên:

-Đệ nghĩ gì mà ta gọi mấy lần cũng không đáp lại vậy?

-Không có...đệ nghĩ lại một số chuyện trước kia thôi.

Tề Vũ Thiên không tiếp tục hỏi vấn đề này, đưa cho Tề Vũ Phong ít lương thực rồi quay sang nhìn Trầm Ngư đang viết chữ trên mặt đất. Vũ Thiên nhìn không hiểu nàng viết gì, uống ngụm nước lại hỏi:

-Đây là gì?

-Một loại văn tự cổ đại.

Trầm Ngư nói dối không chớp mắt. Thực ra nàng chỉ viết vài câu tiếng anh thôi. Nàng đến đây cũng được một thời gian rồi, bỗng lại nhớ đến nơi nàng ở từ nhỏ đến lớn nên mới viết vài chữ. Tề Vũ Thiên không nói gì, lẳng lặng nhìn nàng viết rồi lại xoá hết lần này đến lần khác. Văn tự cổ đại còn có loại này sao? Hắn từng đọc rất nhiều sách nhưng chưa thấy sách nào có lưu giữ loại văn tự này. Chuyện Trầm Ngư biết, rốt cuộc là nhiều như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Khách điểm

Sáng hôm sau, đoàn người tiếp tục xuất phát. Đến giữa trưa thì dừng lại nghỉ ở một khách điểm. Khách điểm này rất lạ, không có lấy một bóng khách nào, hơn nữa tiểu nhị và ông chủ cũng vô cùng kì quái. Trong khách điểm, tiểu nhị sau khi đưa món lên liền đứng ngay bên cạnh bọn họ. Thị vệ của Tề Vũ Thiên thấy thế liền quát lên:

-Nhìn gì? Đi làm việc của người đi.

Trầm Ngư định động đũa thấy thế liền nhú mày. Nàng ngoái đầu nhìn theo tên tiểu nhị vừa vâng vâng dạ dạ rồi đi kia. Tên tiểu nhị đó ánh mắt vô cùng gian ác quay đầu nhìn về phía bọn họ, môi còn thoáng hiện nụ cười bí hiểm. Trầm Ngư thấy có vẻ không được bình thường liền đặt đũa xuống. Tề Vũ Thiên và Tề Vũ Phong cũng cảm thấy kì lạ nên chẳng ai động đũa. Nhiễm Nhiễm và mấy tên thuộc hạ đi theo thấy hoàng thượng chưa động đũa cũng không dám ăn trước. Trầm Ngư rút một cây trăm bạc trên đầu xuống, cắm vào chỗ thức ăn nhưng cây trăm bạc cũng chẳng có gì bất thường. Trầm Ngư hỏi cau mày, không phải là nàng nghĩ nhiều đây chứ? Nàng sống gần 20 năm nay, trước giờ chưa bao giờ nhìn sai ý đồ của người khác. Lần này không lí nào lại ngoại lệ được. Từ cách kẻ đó nói chuyện đến ánh mắt, rõ ràng là có mục đích xấu, mà mục đích xấu đó lại là nhằm vào bọn họ. Trầm Ngư gõ tay xuống mặt bàn 2 cái, chăm chú nhìn những thứ trên bàn. Bỗng mắt nàng loé lên một tia khác lạ, nhìn chằm chằm vào đôi đũa đang đặt ngang trên chén cơm của mình. Trầm Ngư cầm một chiếc lên, tỉ mỉ quan sát.

-Chính là nó.

Trầm Ngư đưa tay tỉ vào đầu đũa rồi đưa đến trước mặt Tề Vũ Thiên. Tề Vũ Thiên nhú mày. Trên ngón tay Trầm Ngư có một ít bột màu trắng, nếu không quan sát kĩ rất khó nhìn thấy. Tề Vũ Phong thấy thế cũng cầm đũa lên xem. Quả nhiên là không bình thường. Bỗng cửa khách điểm đóng sập lại khiến bọn họ giật mình. Xung quanh tối om, không có lấy một ánh nến hay ánh nắng mặt trời. Nhiễm Nhiễm sợ hãi theo bản năng ôm lấy tay Tề Vũ Phong. Tề Vũ Thiên lúc cửa vừa đóng lại liền nắm chặt tay Trầm Ngư, sợ nàng bị lạc. Vũ Phong nhếch môi cười cợt:

-Lão già đó nhanh như vậy mà đã ra tay rồi, đúng là không kiên nhẫn mà.

Phía trên bỗng vang lên một điệu cười ngặt nghèo cùng giọng nói hung hãn:

-Haha, các người cứ chịu chết đi. Người đâu, lên.

Xung quanh bỗng vang lên tiếng người giương cung hàng loạt. Tên kia hô to:

-Bắn!

...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nàng rốt cuộc đến từ đâu?

- Tại sao các ngươi không bắn?

Tên kia tức giận hét lên khi thấy chẳng có mũi tên nào bắn ra.

- Các ngươi...

Phập, tiếng kiếm đâm xuyên qua cơ thể người vang lên. Máu từ miệng tên kia chảy xuống. Hắn trừng to mắt quay người nhìn về phía sau mình. Một hắc y nhân bịt kín mặt mũi cầm thanh kiếm dính máu rồi rút mạnh ra. Tên kia ngã xuống, đến chết vẫn không nhắm mắt. Không ngờ, hắn lại chết một cách như vậy. Tề Vũ Thiên đứng dậy, nhàn nhạt nói:

- Làm tốt lắm.

Nói xong hắn nắm tay Trầm Ngư ra ngoài. Hai tên thuộc hạ vội vàng chạy lại xô cửa khách điếm đang bị đóng lại kia ra. Những người còn lại cũng đi theo.

Tối đó, trong rừng, ánh lửa ấm cháy lên giữa những người đang ngồi thành vòng tròn xung quanh, nhưng hình như thiếu ai đó. Nhiễm Nhiễm không thấy Trầm Ngư đâu liền lo lắng hỏi:

- Nương nương đâu rồi?

- Khi này hoàng tâu nói muốn đi hóng gió một chút.

Tề Vũ Phong canh đồng lửa khẽ nói. Tề Vũ Thiên nghe thế liền đứng dậy đi tìm Trầm Ngư. Khi này hắn thấy đám thuộc hạ mệt cả rồi nên tự tay đi tìm củi về cho bọn họ nên không để ý lắm. Giờ mới phát hiện Trầm Ngư không có ở đây. Gần bờ sông, ánh trăng sáng chiếu xuống mặt nước, bóng một vị cô nương xinh đẹp in dưới mặt sông, Trầm Ngư đứng cạnh bờ khẽ thở dài. Nàng đang lo lắng cho Phưong gia. Dù gì Phưong gia chỉ có nàng là người thừa kế duy nhất, cha nàng giờ lại chẳng còn hơi sức đâu nghĩ đến Phưong gia nữa, còn người đó... không biết bao giờ mới trở về. Nghĩ đến đây, tâm trạng Trầm Ngư càng xấu hơn trước. Đúng là thế giới kia mang lại cho nàng rất nhiều đau khổ, nhưng dù gì ở đó cũng có người quan tâm đến nàng thật lòng, đối xử với nàng không bạc, luôn yêu thương che chở nàng. Không hiểu sao, cảm giác muốn quay về cứ dâng lên trong lòng Trầm Ngư không ngừng. Nàng rất nhớ cha, nhớ cả người đó nữa - một người vô cùng đặc biệt với nàng.

- Nếu có thể, ta muốn quay về thời hiện đại một lần. Cha, Cố Thần, con nhớ hai người.

Trầm Ngư khẽ lẩm bẩm. Nơi này có những người đối tốt với nàng, yêu thương chăm sóc nàng, còn có hắn - người khiến nàng động tâm, nhưng... nàng còn có trách nhiệm, có nghĩa vụ với Phưong gia. Nàng không muốn Phưong gia tan rã. Dù gì đó cũng là công sức mà cha nàng gây dựng suốt bao năm. Nếu Phưong gia không phải có một mình nàng mà còn có thêm người khác là người thừa kế, có lẽ nàng có thể an an ổn ổn sống ở đây đến cuối đời. Thật đáng tiếc. Tiếc cho nàng sinh ra nhưng không được chọn triều đại, không được chọn gia cảnh. Nếu có thể, so với làm tiểu thư trong một đại gia tộc, nàng muốn làm một người sinh ra trong một gia đình bình thường, có người thân yêu thương còn tốt hơn suốt ngày phải tính toán đủ điều như trước kia.

Phía sau bụi cây, tiếng người phát tay áo bỏ đi vang lên. Khuôn mặt người đó không mấy vui vẻ. Trầm Ngư quay lại phía sau nhưng chẳng thấy ai. Nàng vốn không để tâm. Dù gì quanh đây đều là người của Tề Vũ Thiên đem theo cộng thêm số người hôm nay ở khách điếm nữa nên chẳng ai dám to gan làm càn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Không phải không biết

Sau khi từ chỗ Trầm Ngư rời đi, Tề Vũ Thiên tìm một nơi yên tĩnh để bình tâm. Hắn thờ thẩn nhìn về phía xa xa. Hắn không phải đồ ngốc, đương nhiên biết không lí nào chỉ vì một bát canh độc mà thay đổi toàn bộ con người. Cho dù có thay đổi cũng chỉ có một phần thôi. Võ công cũng không phải sau khi chết đi sống lại tự nhiên mà có. Hơn nữa, võ công của Trầm Ngư không giống những môn võ nơi này hoàn toàn. Nhiều thứ nàng làm hay sai người khác làm ở đây cũng chưa từng thấy qua. Dựa vào những điều này, hắn có thể đoán được, nàng vốn không phải Diệp Trầm Ngư. Hắn không thể hiện ra ngoài những điều hắn nghĩ hay tìm cách chứng minh vì hắn thấy như hiện giờ rất tốt, hơn nữa là hắn thật lòng với Trầm Ngư hiện tại. Hắn cứ nghĩ nàng có thể chấp nhận ở lại bên cạnh hắn mãi mãi, như vậy dù nàng là ai hắn cũng không quan tâm. Nhưng giờ thì khác rồi. Nàng muốn rời đi, muốn rời xa hắn. Hơn nữa khi này hắn còn nghe được tên Cố Thần, đó là ai? Là người nàng yêu? Nghĩ đến đây hắn cười nhạt. Không phải không có khả năng. Dù gì nàng cũng đến từ một nơi khác, chuyện nàng trước giờ từng yêu ai chẳng ai biết được.

- Trầm Ngư, nàng rốt cuộc là ai? Tại sao lại đến nơi này chứ?

Tề Vũ Thiên mang theo giọng điệu không mấy vui vẻ hỏi những câu kia. Nhưng Trầm Ngư là người hắn yêu, là người hắn muốn bảo vệ cả đời, hắn nhất định không cho nàng rời xa hắn. Đến cả năng lực giữ người mình yêu ở bên cạnh cũng không có thì hắn không xứng làm hoàng đế của một nước lớn, cũng không xứng giữ giang sơn xã tắc này. Xung quanh yên tĩnh đến kì lạ, cả nơi hắn và nàng đang đứng. Mỗi người đều có những suy nghĩ riêng của mình. Trầm Ngư nửa muốn đi nửa không muốn, hơn nữa cũng chưa tìm được cách trở về. Tề Vũ Thiên không muốn để Trầm Ngư đi, nghĩ đủ cách giữ nàng lại bên mình. Một kẻ si tình, một người hữu ý nhưng vô tâm, cuối cùng kết quả có thể đi đâu về đâu được chứ.

Ánh lửa âm bập bùng cháy giữa rừng khuya, Tề Vũ Phong đưa cho Nhiễm Nhiễm một cái đùi gà nướng, kể nói:

- Ăn đi! Hôm nay nàng chưa ăn gì vào bụng rồi.

- Ta muốn chờ nướng nướng. Nướng nướng cũng chưa ăn gì cả.

Nhiễm Nhiễm không nhận lấy, đẩy lại cho Tề Vũ Phong. Khi này lúc Vũ Thiên đi chưa lâu thuộc hạ có bắt gà rừng cho bọn họ nên Tề Vũ Phong liền đem nướng. Thấy Nhiễm Nhiễm không chịu ăn, hắn lại tiếp tục đưa đến trước mặt nàng:

- Bỏn vương bảo nàng ăn thì nàng cứ ăn. Hoàng huynh và hoàng tẩu không biết cùng nhau đi ngắm cảnh ở đâu đó, có lẽ chưa về ngay được. Chờ đến bao giờ chứ. Hoàng huynh cũng không nhớ để hoàng tẩu đói đâu, tự nhiên sẽ tìm gì đó cho hoàng tẩu ăn thôi.

- Cũng phải...

Nhiễm Nhiễm cúi mặt xuống, nói nhỏ rồi nhận lấy đùi gà từ tay Tề Vũ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hắc Đạo Của Lãnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.